

CONSTANTIN BORCIA

ACOLO CINEVA VEGHEAZĂ

(PROZĂ FANTASTICĂ ȘI POEZII EXISTENȚIALE)

Editura
PRINTECH

CONSTANTIN BORCIA

ACOLO CINEVA VEGHEAZĂ

(PROZĂ FANTASTICĂ ȘI POEZII EXISTENȚIALE)

SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING

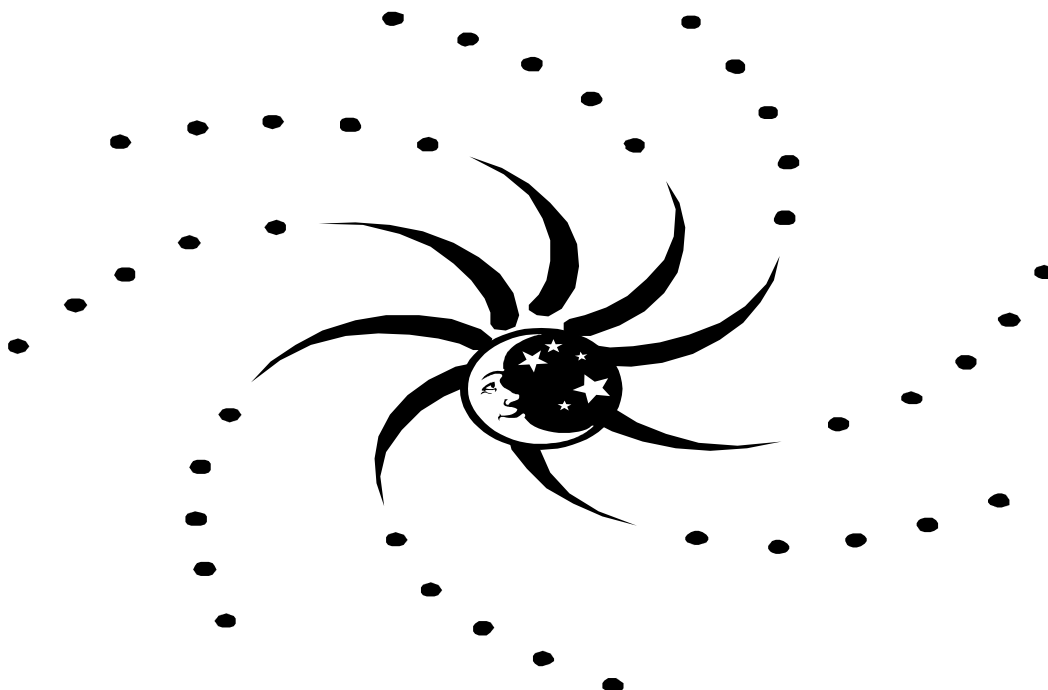
(FANTASTIC PROSE AND EXISTENTIALIST POEMS)

“Ceea ce n-a avut loc niciodată, poate avea loc mâine”

MAURICE MAETERLINCK

„What has never happened, can happen tomorrow”

MAURICE MAETERLINCK

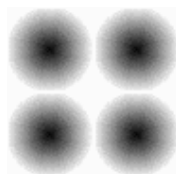
Părinților mei care au vegheat asupra mea, pentru a nu mă pierde în labirintul vieții, dar mi-au dăruit și libertatea de a visa, precum și acelor cărți care m-au făcut să am încredere în curajul, în generozitatea și în frumusețea sufletului omenesc...

ACOLO CINEVA VEGHEAZĂ
(PROZĂ FANTASTICĂ ȘI POEZII EXISTENȚIALE)
SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING
(FANTASTIC PROSE AND EXISTENTIALIST POEMS)

Procesare computerizată: Constantin BORCIA
Lector: Elena TIBACU
Traducerea în limba engleză a textelor introductive:
Carmen Botosaru, Sergiu Ioan

ISBN (10) 973 – 718 – 521 – 8
ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1

Contact: Tel. 021- 224.74.39, București, România
*E-mail: **cborcia@yahoo.com***

În această carte sunt incluse și unele texte (revizuite și completate unde a fost cazul) din lucrarea precedentă “Viața mea este ca un labirint (jurnal oniric)”; actuala ediție, rămâne definitivă.

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului, se constituie ca fiind o ilegalitate și se supune prevederilor legii dreptului de autor.

București
ROMÂNIA
2006

ACOLO CINEVA VEGHEAZĂ

(PROZĂ FANTASTICĂ ȘI POEZII EXISTENȚIALE)

O ALTFEL DE PREFAȚĂ

Călător imaginar sau nu, prin alte UNIVERSURI, domnul Constantin Borgia este un călător neobosit, un povestitor sensibil și atent la tot ce “nu este de aici” și la tot ce ne poate sensibiliza și pe noi.

Dacă ACOLO, UNDEVA, CINEVA VEGHEAZĂ, atunci spre bucuria noastră, avem printre noi un SOL.

ELENA TIBACU

ELENA TIBACU

ACOLO CINEVA VEGHEAZĂ

(PROZĂ FANTASTICĂ ȘI POEZII EXISTENȚIALE)

CUPRINS

PREFAȚA	5
<i>UNIVERSURI IMAGINARE - PROZĂ FANTASTICĂ</i>	6
<i>ÎN LOC DE INTRODUCERE</i>	6
<i>ÎN CĂUTAREA ABSOLUTULUI</i>	7
<i>OMUL CARE SE CREDEA NEMURITOR</i>	8
<i>CHIPURI ÎNGROZITOARE</i>	10
<i>CASTELUL DIN INSULĂ</i>	11
<i>EFFECTUL MICROMEGAS</i>	13
<i>ACEA FIINȚĂ MIRACULOASĂ</i>	15
<i>O ÎNTÂMPANIRE DE NECREZUT</i>	17
<i>NOPTI ENIGMATICE...</i>	18
<i>FĂCĂTORII DE PERLE</i>	22
<i>INCREDIBIL !</i>	24
<i>O LUPTĂ ÎN NOAPTE</i>	26
<i>PASĂREA PHOENIX</i>	28
<i>O MELODIE DIN SUMER</i>	30
<i>CHEMAREA VESNICEI</i>	32
<i>O ȘOSEA ENIGMATICĂ</i>	34
<i>SĂ FI FOST ADEVĂRAT ?</i>	35
<i>O COINCIDENȚĂ EXTRAORDINARĂ</i>	36
<i>MISTERIOASA PLANETĂ NOOZON</i>	37
<i>MAI EXISTĂ ȘI ALTE CIVILIZAȚII ?</i>	42
<i>ZEUL PETRECERILOR NOCTURNE...</i>	44
<i>TIMPUL NU MAI ARE SENS PENTRU MINE</i>	47
<i>POVESTEALUI CREART</i>	49
<i>LA HOTARUL DINTRE DOUĂ LUMI</i>	50
<i>DE LA INFERN LA PARADIS</i>	60
<i>ETERNUL SINGURATIC...</i>	65
<i>MAREA EXPLOZIE</i>	68
<i>VEGHEAZĂ CINEVA DEPARTE...</i>	69
<i>POATE CĂ VIAȚA ESTE CA UN LABIRINT... – POEZII EXISTENȚIALE</i>	71
ENGLISH TEXTS	92

PREFAȚA

Fiecare dintre noi are un UNIVERS al său în care trăiește, în care se mișcă și în care își desfășoară activitatea. Sunt însă și mulți oameni care trăiesc în mai multe UNIVERSURI, trecând cu dezinvoltură dintr-un UNIVERS în altul. Printre acești mulți oameni mă număr și eu. Problema cea mai importantă care se pune este aceea de a comunica ceva și altora – gânduri, idei sau sentimente... Chiar dacă acest lucru este foarte greu de făcut, totuși, am încercat să prezint câteva dintre UNIVERSURILE în care am trăit...

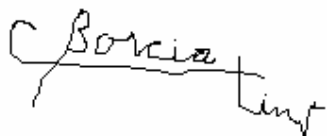
Pe de altă parte, ESTE CONVINGEREA MEA: ACOLO, UNDEVA, DINCOLO DE INFINIT, CINEVA VEGHEAZĂ...

Conținutul cărții este următorul:

- UNIVERSURI IMAGINARE – proză fantastică (un individ povestește câteva dintre întâmplările petrecute în Universurile Virtuale prin care a fost...).
- POATE CĂ VIAȚA ESTE CA UN LABIRINT... – câteva poezii existențiale...

Toate cele bune,

Dr. Constantin BORCIA

UNIVERSURI IMAGINARE

“Cea mai mare victorie posibilă constă în a fi, a continua să fii și a fi fost. Nici o înfrângere nu ne poate priva de succesul de a fi existat într-un anumit moment în timp într-un univers căruia îi suntem indiferenți.”
NORBERT WIENER

- ÎN LOC DE INTRODUCERE -

În timpul călătoriilor mele prin Cosmos, am întâlnit fel de fel de civilizații, ființe, entități stranii... Ajunsesem în apropierea unui sistem astral, iar pe una dintre planete exista o civilizație care mi s-a părut pur și simplu absurdă ! Scopul, rațiunea de a fi a acelei civilizații consta în, ceea ce eu am numit, “concurs de cronoplastie”... Civilizația aceea evoluase până la stadiul de a putea controla și modela timpul... Putea modela procesele din trecut și din viitor !...

Iată în ce consta acel mod de existență, denumit de mine, așadar, “concurs de cronoplastie”... Membrii acelei civilizații aveau nu numai posibilitatea ci chiar obligația de a modela timpul, creau o posibilă evoluție !... Altfel spus, era vorba de cronoplastie sau de crearea de Universuri Alternante... Un fel de juriu analiza fiecare Univers Alternant realizat de către acele ființe ciudate și dădea verdictul... Câștigătorului i se permitea să facă apoi parte din juriu în locul altui membru al acestuia, care intra în competiție, ulterior, când se repeta acest concurs de cronoplastie. Și tot așa, acest “concurs de cronoplastie” se repeta la infinit...

O altă întâmplare ciudată a fost aceea legată de o ființă “excentrică”, ființă care colecționa... spirite ! Această ființă se stabilise în apropierea unei planete pe care trăiau organisme de formă umanoidă. După moartea acelor organisme, acestea deveneau... “spirite”, altfel spus, deveneau un fel de globuri luminoase... “Colecționarul de spirite”, așa cum l-am denumit, selecta cele mai frumoase globuri și le închidea în niște cristale... Intenționa apoi, după ce își completa “colecția de spirite”, să colinde prin cosmos și să facă... un fel de comerț cu ele. În fine, am mai întâlnit niște ființe plasmatiche eterne, care voiau să populeze o planetă... Voiau să creeze ființe care să viețuiască pe acea planetă. Au făcut nenumărate încercări și au creat, în sfârșit, o ființă care se părea că va supraviețui. După un timp însă, această ființă le-a comunicat creatorilor săi că este incapabilă să supraviețuiască și apoi s-a sinucis. În zadar au încercat apoi acele ființe plasmatiche eterne să mai creeze alte organisme... Nu puteau !...

Dar cea mai impresionantă întâmplare a fost aceea petrecută cu mult timp în urmă, în care un om a construit o capsulă a timpului. A strâns informații referitoare la planeta sa, Pământul, la civilizația umană, la cultura umană, și le-a depozitat în acea capsulă a timpului. Apoi a îngropat-o la o mare adâncime...

Pe când vizitam planeta Pământ, după ce această planetă devenise pustie, senzorii mei au detectat capsula și astfel am aflat despre străvechea civilizație umană, care existase cândva pe Pământ. Am fost profund impresionat și am prezentat apoi capsula și conținutul acesteia civilizației formatorilor, care a hotărât să amenajeze un uriaș complex cosmic și, prin clarviziune și materializare simultană (regresau în timp și apoi pe măsură ce obțineau informații, modelau pe planetă realitățile trecute de pe Pământ), au reînviat vechea civilizație.

Mi se încredințase sarcina să veghez la evoluția civilizației umane renăscute și vegheam în continuu... Până când mi-am amintit de... “concursul de cronoplastie” și am încercat să modelez lumea oamenilor; mi-am amintit apoi de “colecționarul de spirite” și am încercat să colecționez spiritele oamenilor; apoi am încercat să creez ființe, dar nu am reușit... În sfârșit, cu acordul civilizației formatorilor, care și-a luat responsabilitatea de a veghea asupra civilizației oamenilor, civilizație renăscută, deosebit de viguroasă, am hoinărit prin Universurile Virtuale ale Pământului, adică prin acele universuri alternante sau imaginare, care coexistă cu planeta Pământ... Ar fi prea dificil să explic... Se intuiește... Acum mă aflu în fața dumneavoastră spre a vă povesti câteva dintre întâmplările petrecute în Universurile Virtuale prin care am fost...

ÎN CĂUTAREA ABSOLUTULUI

Când m-am născut, bunicul meu Antanas Toll Delmar, era un bărbat înalt și slab, având cam cincizeci de ani... Este ciudat, incredibil, dar primele amintiri despre el, le am de la vârsta de... șase luni... Ei bine, încă de atunci, o legătură tainică, indescriptibilă se stabilise între el și mine. Nu știu dacă era telepatie sau altceva dar știu că această legătură exista, o simțeam ! Cu cât creșteam, cu atât îl vedeam tot mai preocupat, mai închis în sine, tot mai tăcut...

Apoi, brusc, anunță familia că va pleca departe, departe, peste mări și țări, undeva spre o localitate din India... Desigur că la aflarea veștii, membrii familiei, mai puțin eu, s-au împotrivit. Totuși bunicul îi liniști pe toți în mai puțin de cinci minute... După câteva zile a plecat... Au trecut apoi, zile, săptămâni, luni, ani, decenii... Toți cei din familia mea au murit, ori s-au răspândit prin lume... Eu am îmbătrânit și am rămas singur... Într-o zi a unei veri călduroase, am văzut un tânăr în fața porții casei mele.

- Cine sunteți și ce doriți ?

- Nu mă recunoști ? M-ai și uitat ? Nu îți spune nimic chipul meu ? Dar tu, ce-ai mai îmbătrânit !

- Nu vă cunosc !

- Sunt Antanas, bunicul tău ! Da, așa este, nu te mai mira atât !... Taci și ascultă ceea ce vreau să-ți spun !... De multă vreme, din tinerețe, am studiat medicina și mi-am însușit hatha yoga și jnana yoga de la un înțelept tibetan pe care l-am cunoscut întâmplător. Apoi, am găsit mai multe cărți... rarissime... din care am aflat despre tehnicile de contact și de contopire cu Sinele Absolut, cu Inteligența Supremă... De la un bătrân ascet indian am aflat despre enigmatică Endonia... Acest nume... Endonia... eu l-am pus, demult, căci numele adevărat este sacru, magic și nu poate fi rostit decât în anumite împrejurări, cu un anumit ritual... Endonia... Locul de întâlnire al tuturor existențelor, al tuturor posibilităților... Este... absolutul ! Am vrut să ajung acolo... M-am antrenat... Mi-am supus trupul și spiritul unor încercări foarte grele... Apoi, când am considerat că sunt apt pentru a face față drumului până la Endonia, am plecat... Am trecut prin multe încercări, care de care mai înspăimântătoare... Am ajuns apoi într-un loc unde... am întinerit !... Dar încă nu am ajuns la Endonia...

Și totuși vreau să ajung, cu orice preț ! Când voi ajunge acolo, voi semna aceasta într-un fel oarecare... Acum îți las aceste semințe deosebite, semințe pe care le-am luat din locul acela unde am întinerit... Peste un an, le vei semăna ! Ce să mai spun ? Doar atât, trăiește-ți viața și... ai grijă de tine și de... semințe... Nu uita ca peste un an, să le pui în pământ !... Ce să-ți mai spun ? Acum poate să ți se pară ciudat, dar poate că ne vom reîntâlni în... Endonia...

Cine știe ? Adio... sau poate... la revedere...

Apoi a dispărut ! A dispărut brusc, lăsând, ca singură urmă a trecerii sale, acele semințe... stranii. Peste un an, am aruncat semințele pe pământul din jurul casei și apoi, am plecat la niște prieteni unde am stat vreo trei luni de zile...

Când m-am întors, am fost șocat, stupefiat: casa și terenul înconjurător erau invadate de... plantele provenite de la acele semințe ciudate, azvârlite pe pământ, acum trei luni. Erau plante agățătoare cu o prolificitate și o vitalitate extraordinară. Vedeam că plantele, asemănătoare cu niște liane, a căror lungime sporea cu zeci de metri, sub ochii mei, invadau plantațiile de porumb din apropiere, șantierele, chiar cele mai îndepărtate... Vedeam cum, cu greutatea lor, plantele făceau să se prăbușească stâlpii de telegraf, învăluiau arborii pe care îi sufoca în scurt timp... și chiar automobilele care staționau un răstimp erau cuprinse de cârceii și ramurile plantelor ! Am stat multă vreme și m-am uitat...

Nu îmi venea să cred că ceea ce vedeam era însăși realitatea ! Eram atât de uimit, încât n-am observat când o liană, din mulțimea de alte liane, a început să mă învăluie... Când am observat-o, am țipat, am strigat după ajutor, dar nimeni nu a venit să mă salveze... Eram învăluit tot mai repede și tot mai strâns de liană ! În scurt timp aveam să fiu sufocat... Am început să râd, să râd demential... Apoi, după ce m-am oprit din râs, am șoptit:

“Nu îmi vine să cred că este posibil așa ceva ! Este absurd ! De fapt, cine a fost Antanas Toll Delmar ? Omul care a căutat... Endonia... locul tuturor existențelor, locul tuturor posibilităților... omul care, se pare, a găsit absolutul... absolutul care... iată, acum, a luat forma acestor plante stranii... absolutul acesta... absurd... Ah, totul este atât de neverosimil !...”

Am început să mă sufoc... Se pornise și vântul care, trecând prin mulțimea de liane, producea un șuierat... parcă erau niște cuvinte șoptite, repetate mereu, mereu...

“Eu sunt Antanas Toll Delmar... Am ajuns în Endonia... Te aștept...”

Eu sunt Antanas Toll Delmar... Am ajuns în Endonia... Te aștept...”

Și am mai zărit ceva... Arborii, automobilele părăsite, clădirile, șantierele, totul se metamorfoza, luând forma acelor plante stranii, extraordinare, nemaipomenite... Cu o ultimă efort, am reușit să rup acea liană ce se încolăcise în jurul meu... Apoi, mi-am făcut loc cu mare greutate printre plantele nenumărate și am fugit, lăsând în urmă, pentru totdeauna, acel loc bizar...

OMUL CARE SE CREDEA NEMURITOR

Cu mulți ani în urmă, pe când hoinăream prin orașul B., mi-a atras atenția modul de viață și felul de a fi al unui om. L-am urmărit pas cu pas și apoi, printr-un șir de întâmplări, am reușit să pun mâna pe caietele lui de însemnări. Citindu-le, apoi corelând cele citite cu observațiile făcute în timp ce-l urmăream și punând imaginația la lucru, am reconstituit șirul întâmplărilor ciudate pe care urmează să le povestesc... Întâmplările s-au petrecut demult. Omul care se credea nemuritor era atunci între două vârste. Locuia singur la etajul al treilea, ultimul, al unei clădiri vechi, din cărămidă. Prin singura fereastră a camerei se puteau vedea acoperișurile din tablă sau sticlă ale altor clădiri, câțiva pomi și cerul... În cameră era un pat, o masă, un scaun, un fotoliu, un șifonier, o bibliotecă plină cu cărți, dosare și caiete, o chiuvetă și o oglindă. Athan, omul care se credea nemuritor, era bibliotecar la o bibliotecă publică neînsemnată... Despre el ar fi suficient de spus că avea cocoasă, că era chel, că era miop și purta ochelari mari, cu lentile groase, că era scund și că avea o mustață mare, stufoasă, care-i dădea un aer distant, rezervat. Copilăria și-a petrecut-o într-un orfelinat, fiind un copil “al nimănu”, iar adolescența și tinerețea și le petrecuse într-un internat unde învățase ceva carte. Apoi, după ce câpătase postul de bibliotecar din partea unui om influent, căruia i se făcuse milă de el, după asta, trăise singur.

Nu avea nici părinți, nici rude, nici prieteni. Era singur. Dar asta nu îl afecta câtuși de puțin... Îi plăcea să citească și citea orice: poezie, literatură, morală, filozofie, cărți de popularizare a științei, chiar și cărți științifice... Îi plăcea apoi să studieze oamenii. Îi studiase pe toți abonații bibliotecii, cărora le întocmise câte o caracterizare... În lungile lui plimbări îi plăcea să observe trecătorii, să le observe chipurile, trupul, gesturile. Uneori, pe la amiază, intra într-un parc, se așeza pe o bancă și se lăsa în voia gândurilor... Odată se așeză lângă el pe o bancă un bătrân și din vorbă în vorbă acesta îi spuse că fusese dulgher și însoțise o trupă de circ cu care colindase toată lumea.

- Câți ani îmi dai ? îl întrebă moșul pe Athan.
- Șaptezeci și... ceva...
- Șaptezeci și nouă...
- Mulți înainte !
- Mulțumesc... Da !... Am trăit și am văzut multe, am învățat multe, dar cu toate astea mă întreb pentru ce am trăit ? Pentru ce ? Măine, poimăine am să mor și cu asta gata ! S-a terminat...

Au vorbit despre multe... Când au ieșit din parc era aproape de miezul nopții. S-au despărțit, fiecare luând-o pe drumul său... Era o noapte de vară blândă, vântul abia adia din când în când, cerul era spuzit de stele... Se lăsa în voia gândurilor...

“Și totuși, nu cred în nimicnicie, nu cred că m-am născut pentru a muri, cred că voi continua să exist veșnic !...”

Își întrerupse șirul gândurilor pentru a privi doi bătrâni și un tânăr care mergeau înaintea lui. Continuă apoi să cugete.

“Oh, ce diferență între tânărul acela și cei doi bătrâni... Tânărul cu visurile lui, cu speranțele lui, cu deziluziile lui, are un viitor în față... Cel puțin în principiu. Pe când cei doi bătrâni ? Ce viitor mai au ?... Ce să mai spere, când nu peste mult timp, totul se va sfârși pentru ei ? Ce ?... Și chiar dacă ar mai spera, ei bine, când mă gândesc cât timp mai au de trăit, ei bine, nu știu cum, dar mă cuprinde o milă nesfârșită pentru tot ce se cheamă viață...”

Viață și moarte... Ce ușor ne putem liniști gândindu-ne că viața înseamnă moarte și că moartea este de fapt o altă viață, că nu poate fi viață fără moarte, că eu exist datorită morții altora și că alții vor exista datorită morții mele !... Ce ușor ne putem liniști gândindu-ne că așa este soarta, legea, realitatea: să mori, căci nu se poate altfel...”

Continuă să meargă și să gândească vrăjit parcă de acea noapte senină...

“Aceleași stele sclipesc de atâtea ani și ani, aceeași Lună strălucitoare, același vânt adie... Ce noapte minunată ! Iată și pomii și iarba ce se bucură de viață ! O viață trecătoare și... inutilă ! La ce folosește viața lor, a mea, a atâtor și atâtor organisme ? Pentru ce ?... Pentru ce există Universul, Viața, Conștiința ? Există pentru un scop anume sau există fiindcă... există pur și simplu ?”

Ajunse acasă obosit, își notă, într-un caiet, gândurile în grabă și se culcă. A doua zi, după ce se trezi, se bărbierii. Din greșeală se tăie cu lama pe obraz și constată ce uimire că rana se cicatriza incredibil de repede... Își aduse aminte că, într-un film, eroul principal constata că era un om deosebit (un... “nemuritor”) prin cicatrizarea rapidă a tuturor rănilor ! Această amintire îl făcu să tresalte de bucurie: dar dacă și el era un... nemuritor?

“Ei da, își spuse, de ce nu ? De ce n-aș fi eu un caz real spre deosebire de acel individ care era de fapt un... produs al imaginației ? Ei bine, de ce nu ? Să mă mai... tai ? Totuși, mai bine nu... Mai bine să sper că aș putea să fiu nemuritor decât să constat că de fapt nu sunt... În orice caz, să mă mai gândesc... Deocamdată trebuie să fug la bibliotecă...”

Își notă aceste gânduri, se îmbrăcă și plecă. Ziua trecu chinuitor de încet...

“Mi-e frică să mai încerc, își spuse, în drum spre casă... Și totuși voi încerca, trebuie să mă conving !”

În timp ce mergea, neatent, se împiedică și căzu... Își luxă cu ocazia asta încheieturile picioarelor și își răni palmele. Și atunci constată cu uimire că rănilor se vindecaseră aproape imediat !...

“Da ! Sunt nemuritor, sunt nemuritor !” țipă el... Dar nu îl auzi nimeni... Porni țopăind. Ajunse casă și aici se produse crima. Un individ îi înfipse un cuțit în inimă. Athan se prăbuși horcăind, dar și individul se prăbuși ca trăsnet în aceeași clipă. La autopsie nu se constată nimic deosebit la Athan, iar la ucigaș se determină faptul că suferise o comoție cerebrală și un infarct cardiac – exact în clipa în care înfipsese cuțitul în inima lui Athan – (expertiza a stabilit că decesele surveniseră simultan). Și mai mult chiar, inima criminalului era pur și simplu sfâșiată !... Desigur că sunt multe întrebări de pus. Cine a fost de fapt Athan ? Cum și de ce i se cicatrizară rănilor atât de repede ? Să fi fost numai o urmare a autosugestiei că se considera nemuritor ? Apoi, cine era individul care îl omorâse ? Și de ce ? Iată întrebări care se pun și care, din păcate, nu-și vor găsi niciodată răspunsuri...

După mult, mult timp, scheletul... lui Athan a fost folosit în scopuri... didactice la o școală generală, respectiv ca... material didactic pentru studiul anatomiei și fiziologiei omului...

CHIPURI ÎNGROZITOARE

Ei bine, se mai întâmplă și așa. El, bărbatul, avea douăzeci de ani. Ce-i drept, nu avea o înfățișare prea atrăgătoare, nici o inteligență ieșită din comun și nici o situație socială prea strălucită. Tot frecventând însă societatea mătușă-sii, Clara, a ajuns să o cunoască pe Rifi și apoi să se îndrăgostească de ea... Rifi era o femeie în vârstă de șaptezeci de ani... Cum anume, ce mijloace de seducție a folosit această femeie în vârstă, nu se știe precis. Cert este că într-o zi, spre stupoarea tuturor cunoscuților bărbatului, acesta o cere în căsătorie. Rifi, la început a refuzat, dar văzând starea jalnică în care ajunsese bărbatul din pricina dragostei neîmpărtășite, acceptă. Se căsătoresc. Au avut o căsătorie destul de durabilă, de fapt, nici mai bună, nici mai rea decât alte căsnicii, așa zis normale. Au avut și un copil, pe Radon, pe care l-au crescut cu grijă și dragoste părintească. Au murit după șaptezeci de ani: el la nouăzeci de ani, ea la o sută patruzeci... Cam în aceeași perioadă de timp, exista o altă situație, perfect analoagă, ceea ce arată că soarta "produce" câte un eveniment care își bate joc, parcă, de regulile... firești. O femeie de douăzeci de ani se îndrăgostește de un bărbat de șaptezeci de ani...

Căsătorindu-se, au și ei un copil, o fată, pe Luana. Au murit și ei: ea la nouăzeci de ani, iar el la o sută patruzeci... Printr-o stranie coincidență, Radon și Luana se cunosc, se îndrăgostesc și se căsătoresc în cele din urmă. Au și ei un copil, numai că acesta era un monstru: avea două capete, o singură mână cu optsprezece degete și un singur picior – unul, dar foarte mare. Această bizarie a naturii n-ar fi fost cunoscută aproape de nimeni dacă Monstrul ar fi fost omorât, imediat după naștere. Acesta însă a fost crescut ca și cum ar fi fost un copil obișnuit, cu dragoste și răbdare. Crescând, Monstrul a început să arate înclinații din ce în ce mai evidente către științele matematice și fizice. Trăia, ce-i drept izolat, neștiut de nimeni – sau aproape de nimeni... Treptat, cunoștințele sale de fizică și de matematică devin din ce în ce mai vaste. Începe să creeze. O întreagă ramură a matematicii, necunoscută de contemporani a fost rodul geniului lui... Și în fizică, Monstrul a creat o teorie care avea să revoluționeze această știință, denumită de el, teoria unificativității. Părinții, deși nu pricepeau prea multe, s-au hotărât să facă toate demersurile necesare pentru a publica teoria fizică bazată în cea mai mare parte pe aparatul matematic creat de Monstru.

După lungi discuții cu forurile competente și tergiversări, i se publică lucrarea. Aceasta a stârnit un interes imens printre fizicienii teoreticieni și experimentatori. Rezultatele teoriei (care prevedea, printre altele, existența așa-numiților "fractali cuantici", ca principali generatori de negentropie cromodinamică) au fost confirmate apoi experimental... La cinci ani după publicare lucrarea era deja celebră, iar autorului ei, "Monstrul", i s-a decernat Premiul Nobel pentru fizică. Acum se pune problema ca Monstrul să călătorească până la Stockholm să își ia în primire premiul – el, care nu călătorise niciodată, nicăieri ! Părinții l-au însoțit, străduindu-se să îl deghizeze în fel și chip pentru a nu stârni curiozitatea și apoi oroarea oamenilor... Au ajuns cu bine... Era tocmai ziua în care urma să i se decerneze oficial premiul. Sala era arhiplină cu somități ale științei, cu ziariști, cu un numeros public, divers... Monstrul a fost prezentat de președintele juriului. Atunci când președintele l-a invitat pe distinsul fizician să își facă apariția, Monstrul intră în sală. Inițial nu a stârnit o atenție deosebită. Era deghizat: unul din capete era ascuns bine în costum, iar mâna și piciorul, acelea care îi lipseau din naștere, erau artificiale, erau proteze, astfel încât atunci când se prezentă în fața publicului, nu avea nimic neobișnuit în înfățișare. A urmat un lung discurs al președintelui care, apoi, după ce termină, îl invită să adreseze câteva cuvinte asistenței. Capul Monstrului, acela care fusese expus vederii, se aplecă, părând că mulțumește președintelui pentru cuvântarea rostită, apoi începu să vorbească:

- Distinsă asistență, această cinste pe care mi-o acordați pentru descoperirea mea în domeniul fizicii teoretice...

Deodată, s-a auzit un glas ce venea parcă de la pieptul vorbitorului:

- Minciună ! Teoria unificativității este tot atât de mult a lui, după cum este și a mea !... Ecuația care descrie condensarea toponilor și a crononilor, ca și ecuațiile de cuplaj între toponi, crononi și bitoni, mie îmi aparțin și nu lui, iar ecuația calitativă de calibrare a integralei invariante de unificare globală a câmpului sincrovariant unitar, tot mie îmi aparține... De fapt eu am muncit, am gândit și am reflectat mult mai mult la această teorie decât el, care cu nerușinare susține că ar fi teoria lui, în întregime, teoria lui !

Apoi, cei din sală au văzut îngroziți că un al doilea cap își face apariția alături de primul, că o mână smulge cealaltă mână artificială și o aruncă și tot astfel aceeași mână, smulge piciorul artificial și îl aruncă... Apoi au văzut că ambele capete se ciocnesc și încearcă să se muște unul pe celălalt... Chipurile lor erau îngrozitoare, respingătoare, oribile ! Multe femei și chiar bărbați din sală, au leșinat, alții au decedat pe loc în urma unor congestii cerebrale !... Așa s-a aflat că una dintre cele mai mari realizări ale geniului uman, teoria unificativității, teorie net superioară precedentelor teorii și concepții asupra Universului, o datorăm unui... **monstru bicefal** !...

CASTELUL DIN INSULĂ

Să-l numesc Q. Era un om sărac și toată viața lui voise să fie bogat. Pusese ban pe ban și până la vârsta de patruzeci și cinci de ani reușise să facă ceva avere. Cu toate acestea situația lui financiară nu îl mulțumea. Voia să fie putred de bogat. Citea publicațiile în care se scria despre comori ascunse, ciulea urechea la oricine vorbea de comori fabuloase ascunse de pirați sau regi și își nota cu grijă toate relatările de acest gen. Cotrobăise prin podul casei, ciocănise toți pereții crezând că va putea găsi vreo hârtoagă ascunsă de cine știe cine, unde ar putea fi vorba de locul în care s-ar putea ascunde vreo comoară.

În zadar însă, nu găsea nimic... Mintea lui era plină de povești referitoare la insule pustii unde zăceau îngropate comori, așteptându-l parcă pe el anume să le descopere... Într-o noapte, adormind cu gândurile îndreptate spre astfel de povești, a avut un vis... Se făcea că stătea, ca de obicei, la taclale cu diverși oameni discutând vrute și nevrute și la un moment dat un moșneag se apropie de grupul lor și se adresează lui Q.

“Du-te în insula Campol situată la o anumită latitudine și la o anumită longitudine, pe care ți le voi spune imediat și vei găsi pe insula asta un castel... Intră în castel, caută și vei descoperi într-o încăpere o comoară... care te așteaptă ! Coordonatele sunt...”

Q. se trezi agitat și tremurând își notă cu mare grijă pe o bucată de hârtie coordonatele – înainte de a le uita. Luă apoi atlasul și încercă să localizeze pe hartă insula. Pe hartă nu figura însă insula Campol ! Acest amănunt nu-l tulbură. Cumpără un mic iaht cu banii agonisiți în atâția ani de muncă, se aprovizionează cu apă, cu alimente și alte obiecte, apoi o porni în căutarea insulei unde se găsea comoara... Desigur că unui om normal nici prin gând nu i-ar fi trecut să ia în serios visul, să se încumete să părăsească viața liniștită și sigură, pentru a porni în lumea largă în căutarea unei... năluci !... Dar Q. era un om obsedat. Pentru el nimic nu mai conta în viață decât să găsească o comoară !... Și a tot navigat el cu iahtul lui, luni și ani de zile, făcând escale prin diferite porturi și întrebând pe câte vreun gură-cască dacă nu a auzit cumva vorbindu-se de insula Campol. Indivizii îl priveau fix câțva timp apoi, râzând, o luau la goană... A avut parte de uragane, de furtuni, dar a scăpat și într-un târziu a ajuns în apropierea locului unde se intersectau liniile imaginare ale latitudinii și ale longitudinii indicate... Văzu în depărtare pământ... o insulă... Se apropie și aruncă ancora...

Crainicul unui post de radio anunță că era *“douăzeci și șapte iunie, o mie nouă sute șaptezeci și opt, ora șaisprezece”*. Aparatul de radio era amplasat în cabină și funcționa tot timpul, fiind dat la volum sonor maxim. A coborât de pe iaht și a pornit spre interiorul insulei. La nici o sută de metri de țărm, a văzut un castel impunător. Se apropie. Porțile erau deschise, stăteau parcă poftindu-l să intre. Ceea ce și făcu, întră grăbit. În stânga și în dreapta lui erau scări. În față era un coridor lung ce dădea spre o încăpere. Încăperea, goală, avea o mulțime de uși. Deschise una din uși și văzu un alt coridor. De o parte și de alta, iarăși, o mulțime de uși...

Începu să le deschidă pe rând, pe fiecare. Dar nu erau decât iarăși și iarăși încăperi goale și uși, apoi scări, scări, scări... Într-un târziu se așeză pe treapta unei scări, epuizat, lihnit de foame și însetat. Își spuse:

“Sunt mort de oboseală, mi-e foame și mi-e sete... Trebuia să-mi fi luat alimente și apă... Acum ce fac ? Oare o să-mi putrezească oasele aici ? Să încerc să ies, dar cine mai știe care este drumul înapoi ? Totuși să încerc !... ”

Mai stătu puțin, apoi se ridică. Șovăitor începu să-și miște un picior, apoi pe celălalt. Groaza îl cuprinse și fugi prin încăperi, cobora, urca scări și aproape leșinat ieși din castel. Se îndreptă spre iaht. Îl privi și aproape că leșină de spaimă: iahtul era distrus !

Tot materialul lemnos era aproape putrezit și tot ce era din fier ruginise... Ca și cum trecuseră ani și ani de zile, iar iahtul fusese lăsat în voia vântului, a valurilor... Scăpaseră de distrugere numai obiectele din oțel inoxidabil, aluminiu, material plastic și sticlă... Simțea că se sufocă...

Gura și gâtul îi erau uscate, limba i se umflase... Rotindu-și privirea, zări în depărtare ceva, o întindere ce părea să fie un lac sau o baltă... Avea o culoare albastră... Se apropie cu ultimele puteri de baltă și sorbi lichidul acela albastru, apoi se întinse pe pământ și stătu așa câțva timp. Nu-i mai era nici foame și nici nu se mai simțea istovit.

Dimpotrivă se simțea plin de energie. Gândul de a intra iarăși în castel puse din nou stăpânire pe el. Mai întâi însă, voia să umple două bidoane cu lichidul albastru... Le umplu și înainte de a intra din nou, ezită.

“Să intru sau nu ? Dar ce aş putea face ? Și ce liniște, ce liniște !... Numai valurile se aud când se izbesc de stânci... Să intru totuși... N-am nimic altceva de făcut...”

Îl întâmpină același aer rece pe care nu-l luase în seamă prima dată când intrase... Urmă apoi alergătura: intra în încăperi, cobora și urca scări, stătea după un timp și se odihnea, mai bea puțin din lichidul acela albastru, apoi iarăși intra, ieșea, cobora, urca...

Se părea că era sortit să intre, să iasă, să coboare și să urce. După ce alergă mult timp, obosit, a ajuns în dreptul unei uși închise, pe care a încercat în zadar să o deschidă... Își spuse că aici se află comoara visată. Cercetând cu atenție ușa, observă un buton minuscul în partea de jos a ușii. Apăsă pe buton și imediat s-a auzit un pocnet. Împinse ușa și... rămase încremenit. O lumină verzuie ce provenea de la un glob mare, se împrăștia prin încăpere... Înărmurit văzu maldăre de bijuterii, lingouri de aur și argint, perle, pietre prețioase, statuete, pânzeturi fine... Începu să râdă... Și a râs și a râs și a râs... Apoi sărută bijuteriile, lingourile de aur, perlele, pietrele prețioase... Nu-l interesa cum ajunseseră aici, al cui era castelul, cum putea să existe acea insulă ce nu figura pe hărți...

Visul lui se adevărase... A fost cuprins de o bucurie de nedescris ! Apoi, simți că este privit de niște ochi... Uitându-se în jur observă... o ciudățenie: un bărbat cu chip tuciuriu încadrat de o barbă neagră și lungă și care părea că stă pe ceva, pe un fel de pernă imensă... Îl privea uimit... Strigă:

- Cine ești ? Ești paznicul acestei comori ?

După un timp a auzit un fel de mormăit. Apoi a auzit... ciudățenia... Vorbea... Vorbea într-o limbă pe care o învățase demult, la școală...

- Fie-ți milă ! Eu sunt acela care demult, demult, a adus bogățiile aici. Apoi, am fost prins de Monstru... Acesta pe care stau... De atunci trăiesc prin el și el trăiește prin mine...

- Cum adică ?

- Nu știu cum se face... Știu numai atât: că nu putem trăi unul fără celălalt...

Pe Q. îl străfulgeră gândul că ar putea fi vorba de o... stranie simbioză...

- Și lichidul acela albastru de afară care formează o baltă, ce este ?

- Nu știu despre ce vorbești... Ce pot să-ți mai spun este că duc o viață îngrozitoare! Nu fac altceva decât să visez... De fapt și pe tine te-am visat ! Ai venit aici de undeva de departe, pentru a găsi o comoară. Să știi că eu ți-am dat coordonatele insulei. Fie-ți milă, te rog, eliberează-mă și omoară monstrul !

- Dar... omorându-l, nu te omor și pe tine ?

- Nu știu... S-ar putea. Trăiesc prin el și el trăiește prin mine, dar poate că mă înșel, s-ar putea să scap... Acum mă simt în putere ! S-ar putea însă ca tu să fii în primejdie ! Cred că monstrul se reproduce și are nevoie de cineva, de un om, de o gazdă...

- Dar vei mai putea să te hrănești normal ? Să viețuiești normal ?

- Da, cred că voi mai putea ! Dar, în sfârșit, fie ce-o fi, omoară-l, omoară-l, nu mai pot îndura ! Eu nu pot, nu pot să-l omor... singur !

- Bine, dar cum ?

- Vezi că sub bijuteriile alea se găsesc niște bare de aur, ia și lovește ! Lovește !...

Q. scotoci printre bijuterii, găsi barele, luă una și lovi în... ceea ce părea a fi perna pe care stătea piratul. Lovi cu înverșunare până când piratul se smulse de pe acea "perna", care era de fapt o parte din organismul monstrului, apucă și el o bară și lovi...

Au lovit în acel organism până când au obosit. Apoi au privit. Pe podeaua încăperii se prelingea un lichid albastru, iar "perna" se contorsiona și în același timp, se auzea un zgomot ca un muget... Apoi totul se potoli și nu au mai știut de nimic mult timp, căci au leșinat...

Când în sfârșit s-au trezit din leșin, au văzut cu uimire că se aflau în largul oceanului. Deasupra lor zburau albatroși... În depărtare, se zărea un iaht. Au înotat, iar teama de a nu fi înghițiți de rechini, pe care îi bănuiau aproape și speranța de a fi salvați de către cei de pe iaht, le-a dat puteri nebănuite... Au ajuns vlăguiți aproape de iaht. Q. țipă:

- Dar este iahtul meu, este iahtul meu ! Cum este posibil ? Îl știam... distrus !

Se repezi, se cățăra la prova și ajunse pe punte. Apoi îl ajută pe pirat să se urce.

- Așteaptă o clipă...

Intră în cabină să caute haine și alimente. Când se întoarse, împietri de spaimă: în locul omului, al piratului, a descoperit un... schelet ! Oasele albe ce ieșeau din îmbrăcămintea udă și craniul, străluceau în lumina soarelui...

Se uită stupefiat la întinderile nesfârșite de apă. Nici o urmă de insulă, nici o urmă de castel ! Aruncă scheletul în apă consternat... S-a întors apoi în cabină și a auzit vocea crainicului de la radio: *"douăzeci și șapte iunie, o mie nouă sute șaptezeci și opt, ora șaisprezece"*...

A mai avut puterea să spună:

"Ce-a fost asta ?"

Apoi și-a pierdut cunoștința...

EFFECTUL MICROMEGAS

Să tot fi avut un metru și șaptezeci și cinci de centimetri înălțime, avea o frunte înaltă, chică leonină, ochi căprui, miopi, nas drept, peste care erau așezați ochelari cu lentile groase, bărbie fermă, buze strânse, trup adolescentin. Asta ca înfățișare. Ca vârstă, se părea că avea vreo treizeci de ani. Aparent nimic deosebit. Și totuși avea ceva, ceva care îl deosebea de ceilalți oameni... De câte ori am avut ocazia să-l întâlnesc, mi-a lăsat o impresie bizară: aveam senzația că timpul se scurge mai repede, mai repede, mai repede... iar după ce pleca, cine știe unde, timpul se scurgea lent... Nu numai eu aveam acea senzație de accelerare a curgerii timpului ci și alții, membrii clubului Cosmos...

Era un individ tăcut, rareori vorbea cu cineva, era un individ introspectiv și nu prea știam nici eu, nici ceilalți, de ce venea în mijlocul nostru... Nu l-am întrebat nici cine este, nici ce vrea...

Făceam abstracție de el și singurul simțământ al prezenței lui în mijlocul nostru era această accelerare a scurgerii timpului. Astfel cele patru, cinci ore cât stăteam împreună se scurgeau de parcă ar fi trecut... patru, cinci minute, în timp ce atunci când el nu apărea, cele patru, cinci ore erau... atât cât sunt de fapt...

Într-o zi, când eram adunați la club și când insul a apărut, Ami Nor, președintele, un om tânăr, de vreo treizeci de ani, cult, inteligent, se apropie de individ și îl întreabă:

- Ascultă, poți să fii atât de amabil și să ne spui cine ești ?...

Insul tuși, apoi mormăi ceva și, în fine, spuse cu un glas ce venea parcă de undeva de departe...

- Sunt un aventurier, de fapt un Melmoth rătăcitor din stea în stea, din planetă în planetă...

Întrucât sunt nemuritor și dispun de puteri foarte mari, caut să cunosc cât mai bine lumea, Universul, ființele...

Ami Nor îl privea zăpăcit, ca și noi ceilalți de altfel... Apoi, unul dintre membrii clubului, Dilos parcă, strigă.

- Dar este miezul nopții ! Când a trecut timpul ? Haide să-l lăsăm în pace, nu vedeți că este nebun ? Hai să mergem pe la casele noastre !

Președintele încuviință, dar ne trase de mână, pe mine și pe Tilin și ne șopti:

- Trebuie să-l urmărim... Ușor, ușor să nu ne simtă... Să vedem unde se duce...

Am aprobat în tăcere... Apoi a început umărirea... Of, în viața mea nu aş mai vrea să am parte de o așa urmărire ! Individul ne-a plimbat prin toate locurile ! Uneori mergeam încet, dar de cele mai multe ori eram nevoiți să alergăm de credeam că ne sufocăm... În sfârșit, insul ne duse în apropierea unei case, undeva pe la marginea orașului. Deschise ușa, intră, apoi a închis-o și am auzit că trage zăvorul. Am dat târcoale casei și am constatat că în spatele ei se găsea o ușă ascunsă... Ami Nor încercă să o deschidă, dar nu a putut. Era încuiată. Scoase un șperaclu din buzunar și după ce se trudi un timp, o deschise.

- Stați aici, șopti el. Am să intru și dacă nu vin peste cinci minute, luați măsurile care se impun...
- Ami, să nu faci asta, să nu faci asta, șopti emoționat Tilin. Cine știe ce pericole sunt... Te aventurezi inutil !...
- Va fi, poate, ultima aventură a mea...

Deschise ușa încet, intră și apoi o închise. Abia am apucat să ne uităm unul la altul, eu la Tilin și Tilin la mine, că ușa se deschise iarăși... și ieși un bătrân slab, prăpădit, cu ochii duși în interiorul orbitelor, cu părul alb și barbă lungă, cu fața zbârcită, tremurând, îmbrăcat în... hainele lui Ami Nor, haine zdrențuite și pline de praf...

- Eu sunt, spuse moșneagul cu glas răgușit și abia auzit, eu sunt Ami Nor ! Hai să plecăm și... și să nu intrați !...
- Dar ce s-a întâmplat ? strigă Tilin.
- Când am intrat, am fost întâmpinat de o lumină difuză și de un aer rece. Și... nu știu cum să vă spun... Totul este halucinant, extraordinar !... După ce am mers câțva timp... de fapt timpul, să știți că acolo, înăuntru și-a cam pierdut sensul obișnuit... după ce am mers așa în neștire, am văzut... cum să zic ?... Am văzut patru imagini... unite într-una singură. Un deșert imens, un ocean fără sfârșit, o junglă ce părea fără margini și un munte înalt, gigantic !... Toate acestea păreau un întreg și totuși erau distincte !... Nu, nu era o iluzie optică, era însăși realitatea ! Eu eram singurul om acolo... Ce știu e că am mers mult, mult prin junglă...
- Interessant, interesant, strigă Tilin. Continuă !...
- Apoi... Mi-am făcut chiar și o plută cu ajutorul căreia m-am aventurat pe ocean... În sfârșit am mers mult, foarte mult... În acest timp m-am hrănit cu ceea ce găseam: animale, fructe, chiar și cactuși... Până când am ajuns în dreptul unui tunel și pășind prin el am descoperit ușa asta și am ieșit... Iată-mă ! Cred că am aproape nouăzeci de ani, nu este așa ?
- Oricum, pari foarte bătrân, am spus.
- Bine, dar nu ai stat nici un minut, zbieră Tilin. Și cum, Dumnezeule, să crezi așa ceva ? Deșert, munte, junglă, ocean... într-o... casă ?!
- Este bizar, într-adevăr, dar asta este, spuse Ami Nor... Cu mulți ani în urmă am asistat la o conferință a unui academician...
- Ce academician, cum îl chema ? întrebă nervos Tilin
- Regret, dar nu mai îmi amintesc numele academicianului...
- Nu are importanță, am spus, încercând să-l liniștesc...
- Ceea ce îmi amintesc însă, este ideea dezvoltată de acesta... și anume că în condiții speciale, o entitate, având un volum finit, "privit" din exterior ar părea să aibă, să zicem, cinci sute de metri cubi, cât ar avea această casă, "privit" din interior, aceeași entitate, așadar această casă spre exemplu, ar avea, nu cinci sute de metri cubi, ci o mie, o sută de mii, un milion de metri cubi și chiar mai mult... Cu alte cuvinte, dacă ai măsura... din exterior obiectul acesta, entitatea asta, ar avea... cinci sute de metri cubi, iar dacă o vei măsura din interior ar putea avea... un milion de metri cubi ! Un fel de... spațiu închis în sine !... Și ceva analog pentru timp... Să zicem că vrei să măsoți durata unui proces... Dacă te-ai situa în exteriorul procesului – așadar nu participi la proces, acesta ar dura, să spunem un minut... Dar dacă te-ai afla în proces, în interiorul procesului, adică participi la proces și măsoți durata lui din interior, acesta ar dura mii de ani sau zeci de mii de ani sau chiar sute de mii de ani sau poate, chiar... milioane de ani ! Dacă ne-am referi la continuumul spațiu-timp, ar putea fi un spațiu-timp închis în sine... De fapt asta numea el, academicianul, în prelegerea dumnealui, efect micromegas...

- Dar cum este posibil ?!... am strigat, nedumerit.
- Cum anume este posibil să îngrămădești aceste lucruri într-un tot unitar, nu am idee... Cum se obține acest efect de... “contractare externă și dilatare internă” a spațiului și timpului, care sunt cauzele acestuia, nu am idee...
- Și mai departe ? strigă Tilin, intrigat.
- Academicianul se referea și la efectul invers, megamicros, adică la... “contractare internă și dilatare externă”, adică o entitate care, fiind măsurată în exterior, ar avea să zicem o sută de metri cubi, în interior ar putea avea numai un metru cub, iar un proces, măsurat din interiorul său ar fi de zece minute, în vreme ce măsurat din exterior, ar fi de... un an... În sfârșit, asta este ceea ce am înțeles și ceea ce îmi mai aduc aminte din conferința academicianului... Și încă ceva... Pe baza efectului megamicros, mai susținea academicianul, s-ar putea construi nave cu ajutorul cărora să se poată călători în orice parte din Univers... În sfârșit este cam greu de explicat...
- Ei bine, nu cred !... Deși faptul că arăți ca și un bătrân de... nouăzeci de ani îmi dă de gândit, spuse Tilin. Voi intra și eu în această casă... miraculoasă... Vreau să mă conving, vreau să aflu ce se întâmplă !...

Și a intrat, deși eu și Ami Nor ne-am străduit să-l împiedicăm... Am așteptat. Au trecut cinci, zece, cincisprezece minute și Tilin nu mai venea !... Într-un târziu, Ami Nor îmi spuse:

- Cred că acolo a și murit ! Zece minute ce trec aici, acolo înseamnă poate un secol, poate chiar mai mult !... Hai să plecăm !...

Tocmai când ne întorceam, se deschise ușa și apărură Tilin. Îl recunoșteam după îmbrăcămintea zdrențuită... Era o umbră, un ... schelet... Păși peste pragul ușii... Apoi se prăbuși... Și sub ochii noștri se descompuse și într-o clipă deveni o... grămadă de pulbere !.

Da ! Asta a fost ! Am plecat cu Ami Nor care abia se mai mișca. Am ajuns în oraș. Aici ne-am odihnit câțva timp, apoi ne-am hotărât să mergem la Academie și să prezentăm cazul. Dar Ami Nor muri chiar în clipa în care ne îndreptam spre clădirea Academiei... Apoi am renunțat la gândul de a prezenta o relatare comisiei operative a Academiei. Singurul martor murise...

După vreo doi ani, timp în care, după cum am aflat, au dispărut câteva sute de cetățeni în condiții foarte ciudate, casa aceea stranie a fost demolată... Iar despre individul acela bizar, nu am mai aflat nimic, niciodată...

ACEA FIINȚĂ MIRACULOASĂ

Se povesteau multe despre o dihanie pripășită prin împrejurimile comunei Corotrava. Se spunea, de pildă, că putea să mănânce chiar și o duzină de oi dintr-o dată, că haita de câini nu putea să facă nimic împotriva dihaniei, ba chiar fuseseră găsiți câini sfâșiați, deși erau dintre cei mai puternici. Dihania era asemănătoare cu un lup uriaș și unii ciobani au văzut-o și au povestit că se speriaseră așa de rău, încât mult timp după ce dispăruse monstrul nu-și mai reveniseră din sperietură ! Era un fel de lup dar... paradoxal, altfel decât toți lupii !... I se dusesse vestea, până departe... Se organizaseră multe expediții de vânătoare, dar au fost inutile, căci nu s-a reușit prinderea sau uciderea acelei ființe stranie... Mulți vânători fuseseră găsiți dormind în zăpadă, alții stăpâniți de o permanentă teamă, iar alții prezentând semne clare de îmbolnăviri psihice... Locuitorii comunei Corotrava erau neliniștiți, nervoși, speriați, astfel încât, se intenționa organizarea unei expediții fără precedent, implicând oameni experimentați și arme foarte perfecționate, în vederea stăpînirii dihaniei... Despre dihanie vorbeam cu prietenul meu Bazuca în fiecare seară când ne întâlneam să bem ceai și să jucăm șah.

- Azi noapte am visat dihania, spunea Bazuca. De fapt am visat că mă ținutua cu priviri fixe și rele, că la un moment dat mă atacă, mă apucă de beregată cu colții și mușcă... Apoi... ei bine, poți să zici ce vrei, dar asta a fost, am... simțit cum sunt înfulecat de monstru ! Da, am fost mâncat cu haine cu tot ! Și apoi am simțit că intru în gura dihaniei prin esofag în stomac... Și am stat acolo, în stomacul bestiei, am stat, până când... m-am trezit...

- Bănuiesc că nu a fost o situație prea plăcută, aceea de a sta în stomacul monstrului... Nu cred că era o... încăpere prea plăcută...
- Ei bine asta este, poți să râzi, dar mă simțeam excelent !...
- Totuși, cred că nu era chiar ca într-un apartament luxos...
- Oricum ar fi, acest monstru a devenit pentru mine o obsesie !... Ști că s-a hotărât, ieri, să facem parte și noi din echipa organizată în vederea stârpirii dihaniei ? Participă și Doralin, neuropsihiatrul, hipnotizatorul...
- Ar fi interesant, să hipnotizeze dihania !....

Am tot discutat până noaptea târziu... Așa se sfârșeau întâlnirile noastre... De fapt toate aceste întâlniri începeau devreme și se sfârșeau târziu, discutând mereu despre monstru...

Într-o zi ne-am pregătit pentru marea expediție. Am cules informații de la localnici despre zona pe unde se găsea monstrul. Ne-am echipat, ne-am înarmat și am pornit la vânătoare.

Aveam și telefoane mobile pentru a ține legătura permanentă unii cu alții, pentru a comunica și a ne coordona... Eram cincizeci de vânători, toți căliți prin aspre partide de vânătoare, cu multă experiență, dornici de a termina odată pentru totdeauna cu acest... lup straniu. Era iarnă și era frig și ninge... Înaintam cu greu prin nămeții de zăpadă. Mergeam încolonați, urmându-l pe șef, pe moș Topan, cel mai experimentat și mai vrednic vânător. Am mers așa vreo zece kilometri fără să ne oprim. Deodată, am auzit un hăulit slab, venit de departe. Era urlatul dihaniei... Era un urlat prelung, ce perturba liniștea profundă – o liniște de început de lume... Am ascultat cu toții atenți... Apoi, după ce ne-am sfătuit, am hotărât să ne răsfirăm și să mergem grupați câte doi și să ținem legătura prin telefoanele mobile. Eu eram cu Bazuca, iar Doralin cu moș Topan mergeau în dreapta noastră. Am mers o bună bucată de drum...

Bănuiala a devenit certitudine, era într-adevăr monstrul. Bazuca își pregăti pușca în poziție de tragere și apăsă pe trăgaci. Se auzi o detunătură puternică și apoi se petrecu un fapt uimitor. Glonțul se izbi de monstru și, ca și cum ar fi fost o minge de ping-pong, reveni și-l rani pe Bazuca ! Dihania se pregătea să se repeadă la el, dar Doralin, aflat în apropiere, se interpușe între noi și monstru... Am văzut că ochii lui Doralin priveau scrutător spre cei ai dihaniei.

Întregul chip al neuropsihiatrului era concentrat și am înțeles că între el și monstru se dădea o bătălie pe viață și pe moarte... "Lupul" stătea pironit locului nemaifăcând nici o mișcare...

Moș Topan își puse arma la umăr și trase... Glonte se izbi de "lup" ca de o carcasă de oțel, ricoșă și aproape că îl lovi pe moș Topan, care abia avu timp să se ferească. Între timp se apropiaseră și ceilalți vânători. Făcuseră un cerc mare în jurul monstrului care stătea în continuare încremenit, ținut de privirile neuropsihiatrului. Timpul părea că încetase să mai existe... Broboane de sudoare se formaseră pe toate chipurile, privind tăcuți, nemișcați, lupta extraordinară ce se dădea între om și monstru... Într-un târziu, am văzut că dihania începe să tremure și după un timp, se prăbuși. Doralin învinsese... Ne-am apropiat de monstru cu prudență. Moș Topan scoase cuțitul de la brâu și încercă să-l înfigă în beregata "lupului"... Dar cuțitul se izbi de ceva tare ca de oțel și lunecă. Încercă de câteva ori, dar degeaba.

- Parcă ar fi o... statuie din oțel ! strigă în ciudat și uluit în același timp moș Topan. Ce bazaconie o mai fi și asta ? De unde a mai apărut ?
- Îl mențin sub sugestie, strigă Doralin... Deocamdată... Este fantastic, extraordinar, incredibil ! Trebuie să facem ceva cât timp îl mențin sub sugestie, se bâlbâi el. Este o ființă... deosebită... Parcă ar fi din diamant ! Un... diamant... biologic ! Viața sau mai bine zis organismele conțin carbonul ca element chimic fundamental al structurii lor biochimice... Dar și diamantul este format din grupuri de atomi de carbon... Ce-ar fi dacă... ar fi o viață... cristalină ?... Posibil... Ah !... Dispari, dispari ! Mori ! Dispari ! țipă Doralin în culmea surescitării...
- Dispari ! strigă din nou Doralin.

Se prăbuși apoi epuizat. Monstrul se cutremură și apoi... apoi..., ei bine, pur și simplu începu să se topească precum o bucată de gheață încălzită.

În câteva clipe dispăru, învăluit de un nor portocaliu, lăsând în urmă cenușă, care, după un timp, a fost spulberată de vânt... Până ce ne-am dezmeticit noi, nu mai rămăseseră pe zăpadă decât urmele acelei ființe stranii... Doralin zăcea întins pe zăpadă. Răsufla greu... Ne-am strâns în jurul lui încercând să-l readucem în simțiri. Deodată, în timp ce încercam să-l reanimăm pe nemaipomenitul nostru prieten am auzit, în depărtare, niște scâncete...

Ne-am răspândit prin jur și la o distanță de aproximativ cincizeci de metri am găsit, acoperiți de zăpadă, o femeie și un prunc. Ne-am sfătuit în grabă și ne-am hotărât să-i luăm pe femeie, pe prunc și pe Doralin, să-i ducem la spital... Așa am făcut... A fost o treabă grea, căci se întunecase, ninge, iar vântul sufla tăios și rece... Iar spitalul era departe, foarte departe... În sfârșit, am reușit să-i ducem... Apoi... Ce-ar mai fi de spus ? Iată ce...

Doralin și-a revenit, dar... după cum mi-a spus, cu el s-a petrecut ceva... În străfundurile ființei sale, simțea că s-a schimbat. "Lupul" sau dihania sau ce-o fi fost ființa aceea, a acționat asupra lui într-un mod foarte straniu... Avea impresia că reflectă în psihicul lui, în conștiința lui, în comportamentul lui, caracterul omului sau a oamenilor cu care era în contact...

Astfel, un grandoman vedea în el un grandoman, un bețiv vedea în el un bețiv, un savant vedea în el un savant, un geniu vedea în el un geniu... Era depersonalizat și împrumuta instantaneu personalitatea omului cu care era în contact, cu care comunica sau avea vreo relație oarecare.

Era ca o oglindă pe care se reflecta... nu chipul, ci personalitatea omului sau a oamenilor cu care avea vreo legătură oarecare... Iar femeia, ne-a povestit că "lupul" se apropiase de ea și de prunc, îi privise și îi adormise... După asta, femeia se îmbolnăvisese de ulcer. Însă pruncul nu se îmbolnăvi. În schimb, nu se știa cum, dobândise o inteligență ieșită din comun. Începuse să vorbească, nu prezenta nici o cracteristică a pruncilor obișnuiți, care plâng, țipă etc.

Vorbea ca un om mare, citea, scria și era capabil să efectueze calcule extrem de complicate pe care și un matematician cu experiență nu le-ar fi putut face într-un timp scurt...

Presupuneam că toate aceste ciudățenii erau determinate de acel... "lup". Asupra noastră, a mea și a lui Bazuca, întâlnirea aceea stranie nu a avut nici un efect...

Cel puțin până acum câteva zile, când i-am explicat pe larg și cu nesfârșită răbdare modul cum funcționează calculatoarele holografice, iar Bazuca mi-a explicat răbdător principiile cromodinamicii cuantice, deși, de când ne știam nu aveam habar de cibernetică și de fizica cuantică ! Nu știu ce se va mai întâmpla cu noi, cei care am participat la acest eveniment...

Vom trăi și vom vedea...

O ÎNTÂMPILARE DE NECREZUT

Nu mai știu precis dacă povestea aceasta am citit-o undeva, am auzit-o de la cineva, am născocit-o sau mi s-a întâmplat s-o trăiesc cu adevărat... A ajuns să mă obsedeze !... Iată despre ce este vorba... Nevastă-mea, de fapt fosta nevastă, pentru că a murit demult, odihnească-se în pace, avea o manie pentru mănuși și pălării. Avea o adevărată colecție...

După ce a murit, am dat de pomană săracilor această colecție, după cum era obiceiul în familia noastră – ca după moarte să dăruiești obiectele care au aparținut defunctului, unor oameni străini, unor sărmani – deși, nu știu ce nevoie ar fi avut acei oameni de mănuși și pălării...

În sfârșit, m-am conformat tradiției. La vreo doi ani după moartea ei, am visat-o. Se făcea că stătea culcată pe un maldăr de fân și țipa că... îi este frică, îi este frică ! La întrebarea mea, în vis, se înțelege, că de ce îi este frică, nu mi-a răspuns... Apoi s-a mai liniștit și mi-a spus că nu mă va mai vizita niciodată, niciodată, că tot ceea ce era legat de ea, toate obiectele care îi aparținuseră, inclusiv fotografiile care o reprezentau, nu vor mai exista, că însăși amintirea chipului ei din memoria mea nu va mai fi, că nu o voi mai visa niciodată, în sfârșit, o înșiruire aproape incoerentă de cuvinte care dădeau totuși acest înțeles...

Apoi m-a rugat să-i îndeplinesc o ultimă dorință și anume să-i cumpăr o pereche de mănuși și o pălărie și să i le aduc. Atâta tot. După asta, se făcea că am plecat de lângă ea, am intrat într-un magazin și i-am cumpărat cele cerute, după care m-am reîntors și i le-am dat... Le-a luat, le-a despachetat, le-a cercetat cu atenție și după un timp a strigat furioasă:

"Of, zăpăcit ce ești, toată viața ai fost un zăpăcit, poftim să te uiți și tu la mănușile astea, ce vezi ? Ce vezi ? Au găuri, sunt mâncate de molii și pălăria este mâncată de molii !... Of, of, ce rușine îmi este, zăpăcit ce ești, pleacă, pleacă, nu mă vei mai vedea niciodată, niciodată !"

Apoi a dispărut ! Am rămas singur. Era noapte, o noapte senină de iarnă. Stăteam și priveam cerul spuzit de stele. Se vedea Calea Lactee... Era minunat... Nu-mi era frig...

Priveam numai stelele care se răsfirau dinapoia... pleoapelor... Aveam un sentiment nelămurit de mister, de straniu... Apoi, în dreptul constelației Ursa Mare mi s-a părut că văd o flacăra roșie care cădea spre pământ... Mi-am spus că era un meteorit... Dar ce meteorit ?!... A avut o traiectorie curioasă. A căzut pe creanga înzăpezită a unui copac, a sfârșit și s-a stins, împrăștiind mii de scânteii multicolore... Apoi, m-am trezit... Îmi aminteam perfect visul...

M-am tot întrebat ce semnificație are acesta... După câteva zile, mi-am adus aminte de un alt obicei din familia mea și anume că dacă visezi o persoană cu care ai fost rudă sau prieten și care a decedat, îl visezi cerându-ți un lucru oarecare, atunci, trebuie să-i cumperi acel lucru și să îl dăruiești altei persoane... Așadar, în acest caz, trebuia să cumpăr o pereche de mănuși și o pălărie și să le dăruiesc cuiva... Ei bine, am făcut acest lucru. Am cumpărat mănușile și pălăria și i le-am dat unei croitorese pe care o cunoșteam de mai mult timp. La puține zile după asta am reîntâlnit-o pe croitoreasă care m-a privit cu dispreț și mi-a spus:

“Puteați să dați ceva mai mulți bani și să cumpărați și dumnevoastră niște mănuși și o pălărie mai bune sau cel puțin să fie curate, nu zdrențele pe care mi le-ați oferit mie !... Parcă sunt mâncate de molii !”

Apoi mi-a întors spatele și s-a depărtat... Am rămas perplex... La câteva zile după asta, am găsit apartamentul devastat ! Ușa apartamentului era dată de perete, apoi hainele erau azvârlite peste tot, cărțile erau aruncate, farfuriile de la bucătărie erau sparte... Era un dezastru !... Apoi, când am cercetat cu atenție, am constatat că toate obiectele ce-i aparținuseră ei, defunctei mele neveste, acelea pe care nu le dăruisem unor oameni săraci, conform obiceiului, dispăruseră ! Toate fotografiile, toată îmbrăcămintea, în sfârșit, tot ceea ce amintea de ea, dispăruseră ! Și în plus, imaginea ei, păstrată până nu demult în memoria mea, se ștersese... Pur și simplu nu puteam să-mi amintesc de fosta nevastă !! Chiar și în visul pe care l-am avut, imaginea ei era estompată, neclară, aveam numai intuiția că era ea ! Ei bine, povestea asta așa de mult a pus stăpânire pe mine, încât, repet, nu mai știu dacă am citit-o undeva, am auzit-o de la cineva, am născocit-o eu însumi sau am trăit-o cu adevărat... Nu mai știu !!...

NOPTI ENIGMATICE...

Mergeam împreună cu Merlon și Karp prin pustietate de o săptămână. De când lăsasem în urmă orașul Tipin nu mai întâlneam nici un om. Se înnoptase. Vântul era puternic dar stelele apărușeră pe firmament ca de obicei, iar Luna răspândea o lumină gălbuie destul de intensă.

Ne-am apropiat de ruinele unei case și ne-am așezat pe niște trepte. Eram obosiți și flămânzi. Am scos din rucsacuri pâine și carne friptă și am mâncat. Am băut apă din bidoane, ne-am desfăcut sacii de dormit, ne-am băgat în ei și ne-am pregătit să dormim. Cu toate că eram frânt de oboseală, nu puteam adormi. Am rămas treaz mult timp. Deodată – în primul moment am avut iluzia că adormisem și că visam – așadar, deodată, am văzut că, de fapt, ceea ce observasem în primul moment a fi ruinele unei case, era o grădină, iar casa se ridica ceva mai încolo. Am văzut că pe o bancă de piatră erau doi oameni. Păreau a fi un bărbat și o femeie. Se priveau ochi în ochi. Apoi am văzut cum doi inși se apropiau de cei doi cu pași ușori, ca de felină și cum, aproape de ei fiind, i-au înjunghiat. După asta i-au luat și i-au târât până ce au ajuns în dreptul unui chepeng. Au tras capacul și au aruncat cadavrele înăuntru. Au pus capacul la loc și au fugit... Am clipit nervos din ochi, m-am ciupit de obraz, apoi m-am ridicat, am ieșit din sacul de dormit, am luat o lanternă și m-am îndreptat spre chepeng. Am desfăcut capacul și am iluminat interiorul cu lanterna. Înăuntru am văzut că trupurile celor doi se mai mișcau încă. Se căutau. Apoi, îmbrățișându-se, am văzut ultima zvâcnire a vieții și apoi, cei doi, au rămas nemișcați. Am pus capacul la locul lui și m-am întors la sacul de dormit. M-am băgat în el și am așteptat să se facă ziuă. După un timp, deși eram îngrozit de ceea ce văzusem, am ațipit... În sfârșit s-a făcut ziuă. La lumina soarelui am văzut aceleași ruine. Să fi visat, totuși ?...

Ne-am sculat și, în timp ce luam gustarea, le-am povestit prietenilor mei ceea ce văzusem.

- Și tu ? strigă Merlon.

- Și eu am văzut același lucru, spuse Karp.
- Atunci ce naiba se petrece ? Trebuie să cercetăm împrejurimile !

Ne-am îndreptat atenția spre locul care putea fi o bancă de piatră. Locul era de fapt banca de piatră din... vedenia noastră, aceea pe care stătuseră îndrăgostiții. Era însă atât de părăginită, încât cu greu îi puteai da denumirea de... bancă... Apoi ne-am îndreptat privirile spre chepeng. Am încercat să ridicăm capacul dar, la prima încercare ne-a fost peste puțință ! În sfârșit, după multe încercări, am reușit să-l dăm la o parte. Jos am văzut, în semiîntuneric, două schelete apropiate ce păreau... îmbrățișate. Ne-am uitat cu groază la priveliște. Apoi am văzut un șarpe ce ieșea din încăperea subterană... Am trântit capacul și am prins capul șarpelui care rămăsese afară, iar limba-i bifurcată tremura... Am plecat de aici cutremurați de groază...

Ce dramă avusese loc ?... Și cum ? Ce se întâmplase de fapt ?

Am cutreierat apoi împrejurimile. Peste tot erau bolovani, ziduri de cărămidă și de piatră dărâmate, altele fisurate, altele gata să se prăbușească, iederă, bălării, șerpi, scorpioni, păianjeni... Călcăm pe piatră, iar în unele locuri, care fuseseră odată camere, pardoseala era din mozaic. Din când în când dădeam peste chepenguri, unele mai mici, iar altele mai mari... Pe alocuri erau copaci bătrâni și tufișuri de iasomie și de tufănică. Am deschis câteva chepenguri și uitându-mă înăuntru am văzut mormane de oase, de cranii... Ziua a trecut pe nesimțite... Pe la amiază ne-am întors la locul unde poposiserăm și ne-am așezat jos obosiți și flămânzi, însetați și neliniștiți... Am mâncat, ne-am potolit setea, apoi am încercat să ne odihnim și să ne liniștim.

- Ciudată chestie, spuse Merlon. De fapt nici nu știu unde ne aflăm ! Ar trebui să anunțăm autoritățile...
- Da, dar mai înainte să vedem ce se găsește dedesubt, în încăperile subterane, unde dau chepengurile acestea. S-ar putea să găsim aur, argint, diamante... Poate că nu în toate se găsesc oseminte, spuse Karp.
- Bine, dar nu azi, ci mâine. Acum sunt obosit și vreau să dorm. Totuși nu-mi iese din minte vedenia de azi noapte !... Dacă nu ați fi văzut și voi, aș fi jurat că nu a fost decât un vis... Dar așa, ce a putut să însemne ?

Ne-am scos sacii de dormit din rucsacuri și ne-am băgat în ei. Ca și noaptea trecută, iar am așteptat să adormim, dar nu am reușit. Eram prea zbuciumați... Din nou era o noapte cu stele și Lună. Din nou era același vânt care vuia. Din nou am văzut banca pe care stăteau cei doi îndrăgostiți ce se priveau ochi în ochi... Apoi am văzut cele două umbre care se apropiau pe nesimțite de cei doi. Atunci, am sărit din loc. Am ieșit repede din sacul de dormit, am pus mâna pe un baston, m-am furișat aproape de cei doi ucigași care se pregăteau să-i înjunghie pe îndrăgostiți și am lovit fulgerător... Două trupuri au căzut ca trăsnete. Cei doi îndrăgostiți mă priveau îngroziți. Apoi s-au uitat la cele două trupuri prăbușite, le-au văzut pumnalele în mâini și se părea că au înțeles. Bărbatul s-a ridicat de pe bancă, și-a aplecat capul și și-a scos de la gât un medalion pe care mi l-a petrecut pe după gât... Femeia a scos o batistă, scumpă se pare, dintr-un buzunar al rochiei și mi-a pus-o în mână. Apoi au plecat. S-au furișat pe după niște boscheți și au dispărut din câmpul meu vizual. Uimit, am târât leșurile bandiților lângă chepengul pe care îl știam, am deschis capacul și le-am împins înăuntru. Apoi am pus capacul la loc.

M-am înapoiat la sacul de dormit, m-am vârat în el și am adormit apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dimineața când m-am trezit, i-am zărit pe cei doi prieteni aplecați asupra mea.

- Frumos medalion ai, spuse Karp. Oare cine a fost cel ce ți l-a dat ? Și apoi ce ți-a venit să te amesteci în... în... afacerea asta ? se bâlbâi el. Mărturisesc că am încetat să mă mai mir de... de... vedenia asta sau ce naiba o fi ? Iau lucrurile așa cum sunt !...

Într-adevăr, aveam medalionul la gât. Era din aur și reprezenta, pe o parte, un chip de bărbat, iar pe revers o amforă... Am ieșit din sacul de dormit și l-am strâns. Din buzunar îmi atârna batista. Am luat-o în mână și am privit-o... Era făcută dintr-un material foarte fin, având desene brodate din fire de aur și argint. Răspândeă un parfum de liliac. Am deschis apoi chepengul știut. Înăuntrul încăperii subterane mă așteptam să găsesc scheletele celor doi bandiți. Dar nu erau. Nu era nimic interesant, nimic altceva decât bolovani, mușchi și câteva amfore și vase, multe din ele fiind ciobite sau sparte. Am cercetat apoi celelalte încăperi subterane. Spre uimirea noastră, am văzut că, în acele încăperi în care constatasem cu o zi mai înainte că se găseau oseminte, acum nu mai era nici o urmă...

Erau amfore și vase de diferite forme și mărimi precum și câteva statui sparte, bolovani și mușchi. Mai erau și șerpi... În alte încăperi am găsit arme (cuțite, sulite, arcuri, săgeți, buzdugane, săbii, scuturi...). În unele încăperi am găsit și vase umplute cu monede. Am crezut că sunt din aur, dar privindu-le mai bine am constatat că erau din bronz. În sfârșit, când ne pierduserăm orice speranță de a găsi ceva aur și pietre prețioase, Merlon a mai descoperit un chepeng ! Cu mult efort am desfăcut capacul și am coborât înăuntru. Aici era același aer închis și umed, aceeași întunecime, aceiași bolovani și aceleași amfore dar într-un colț am văzut o ladă. Ne-am apropiat și am încercat să o urnim din loc dar a fost imposibil. Am încercat apoi să o deschidem și am reușit. Ridicând capacul am văzut o mulțime de monede de aur și argint, pocale de aur fin cizelate și străbătute de pietre prețioase dintre care am remarcat safire, turcoaze, rubine, topaze și granate, apoi, mai erau cercei de aur, apoi perle, mărgele, caschete de aur, fibule... Mai era și o cutie mică, făcută din aur. Deschizând-o am văzut că înăuntru se găsea un sul de piele. Desfăcându-l, am constatat că pe el era scris ceva cu litere ciudate, necunoscute nouă... Nu am reușit să descifrăm scrisul... Ne-am privit uluiți. Ce-i drept, ne așteptam să dăm peste ceva, dar ceea ce se găsea acolo, depășea orice închipuire ! Am ieșit afară amețiți. Se însera. Am hotărât să mai dormim o noapte aici, între ruine, apoi să luăm câte ceva din comoară și apoi să anunțăm autoritățile despre descoperirea noastră...

Pentru a-i convinge, intenționam să luăm câteva obiecte din comoară precum și caseta ce conținea sulul acela din piele pe care era scris... ceva, nu știam ce anume, dar poate că analiștii, criptologii, ar fi descifrat ce era scris... Ne-am dus la locul de popas, am mâncat și ne-am vârat fiecare în sacul de dormit. Din nou aceeași noapte cu stele și cu Lună, același vânt ce vâjâia... Aceeași bancă și... mărturisesc că m-am simțit atât de uluit cum nici nu mă pot exprima, când am văzut din nou pe cei doi îndrăgostiți stând pe bancă și privindu-se ochi în ochi... Apoi iarăși, "umbrele" furișându-se și apropiindu-se tiptil de ei... Nu m-am mai sculat de astă dată. Eram prea năucit. În schimb am văzut că se scoală Merlon, pune mâna pe baston și se apropie de ucigași cu mișcări încete dar sigure... Îi izbește cu putere, iar ei se prăbușesc. Cei doi îndrăgostiți îl privesc cu uimire, cu teamă dar, după ce au văzut pumnalele din mâinile bandiților, îl privesc apoi cu multă recunoștință și simpatie. Apoi văd că bărbatul își mișcă buzele și parcă rostește ceva. Merlon se pare că nu pricepe. Atunci bărbatul îi face semn să-l urmeze. Merlon ezită o clipă, dar îl urmă și toți trei dispar după niște boscheți. Eram uluit, stupefiat și incapabil să fac vreo mișcare, abia dacă mai respiram !... Și la fel și Karp, cred, pentru că nici el nu mișca. Am stat și am așteptat să se întâmple ceva. Mai bine zis să se întoarcă Merlon... Așteptând astfel, nici nu am știut când a trecut timpul că și începuse să se lumineze. Și Merlon tot nu apăruse ! Dimineața, am văzut sacul său de dormit și lângă bancă, am văzut două schelete, iar în dreptul mâinilor lor, erau două pumnale ruginite...

- Eu zic să plecăm, îmi spuse Karp.
- Cum ? Fără Merlon ?
- Ah nu, sigur că nu, să-l căutăm și după ce îl găsim, să mergem... Să luăm ce putem lua din comoară și... gata !... Nu este lucru curat aici ! Am știut asta din primul moment !

Am început să căutăm, cercetând fiecare loc, fiecare încăpere subterană, în fine am căutat peste tot. Dar Merlon nu era nicăieri. Unde și de ce dispăruse ? Frânți de oboseală, am mâncat ceva și ne-am băgat în sacii de dormit. Voiam să stăm treji și să vedem ce se va mai întâmpla... Dar eram peste măsură de obosiți. Când ne-am trezit, eu și Karp, era ziuă...

- Ce facem ? mă întrebă Karp.
- Ar fi bine să mai stăm, numai că proviziile sunt cam pe sfârșite, fii atent ! Cred că în cazul când nu îl... abandonăm pe Merlon, unul din noi să se ducă să facă rost de alimente...
- Bine, a răspuns Karp. Vom mai sta numai noaptea asta... Cu orice preț ! După asta, vom mai vedea ce va mai fi de făcut.

M-am îndreptat spre sacul de dormit al lui Merlon cu gândul să îl strâng. Sub sac am găsit caseta (pe care o știam de când găsisem comoara). I-am arătat-o lui Karp. Apoi am deschis caseta ridicând capacul. Deasupra am văzut sulul și desfășurându-l, am constatat cu spaimă că pe el era scris un text, iar cuvintele aveau caracterele scrisului lui Merlon, pe care le știam, desigur... Am citit următoarele...

“ Dragii mei, nu mă mai așteptați și nu mă mai căutați, este în zadar, nu voi mai reveni ! Aici am tot ce îmi trebuie. Spun aici, dar, de fapt nu știu unde mă aflu ! Ceea ce știu este că mă aflu undeva, cândva, într-o casă a unor oameni bogați, foarte bogați... Mă simt bine aici... și nu știu ce s-a întâmplat... Am citit cândva o povestire sau un eseu, nu mai țin bine minte al unui autor căruia i-am uitat numele... În sfârșit acum nu prea mai are importanță... Autorul respectiv scria că este posibil ca trecutul să se suprapună, periodic sau nu, peste viitor... Scria... ceva legat de spațio-timp, ceva rezultat din teoria relativității și din alte teorii... Scria că... uneori curba sau... hipercurba spațio-temporală se poate întretaia, se poate intersecta cu ea însăși, putând rezulta așadar puncte de intersecție, de contact între lumea trecută, viitoare și cea a prezentului... Adică, făcea el o comparație, ar exista ceva analog cu punctul triplu din termodinamică, în care, după cum se știe, stările de agregare ale substanței sau fazele, respectiv faza solidă, lichidă, gazoasă, coexistă... Tot astfel și aici, stările temporale sau fazele temporale, respectiv trecutul, prezentul, viitorul, coexistă... Mai mult, chiar dacă această intersecție se repetă, ceea ce presupune, scria acel autor, o dimensiune superioară, atunci ar putea ca acel punct să reprezinte o bifurcație sau chiar o ramificație și de aici să rezulte... ceea ce numea autorul eseului, Universuri Alternante. Nu mă pot exprima prea clar, fiindcă nici autorul nu se exprima nici el prea clar... Cel puțin eu nu am înțeles prea multe... Ce se întâmplă efectiv, nu știu, nu pot ști ! În sfârșit, atât am avut de scris... Vă las caseta aceasta cu cele mai prețioase pietre... Adio !

Merlon “

Citind ceea ce era scris pe bucata de piele tăbăcită și recitind, am avut impresia că aiurez, că visez !

- Ei bine, Karp ?

- Ei bine, așa facem. Măine plecăm !

Ne-am plimbat de colo până colo, ne-am uitat prin încăperi și ne-am hotărât să facem în așa fel încât să nu adormim. Și nu am mai adormit... De această dată însă nu mai era o noapte senină. Pe cer erau îngrămădiți nori negri. Din depărtare se auzeau tunete și se vedeau fulgere care sfâșiau cerul întunecat. Totuși nu a plouat... Altceva nu am mai văzut. Am aprins lanternele și la lumina lor am putut vedea aceleași dărâmături, pietre, bolovani, aceeași privesc pe care o știam din timpul zilei... În rest, nu s-a mai întâmplat nimic. Dimineața am plecat și am mers mult, foarte mult... Dacă nu am fi avut caseta, medalionul și batista și... dacă Merlon ne-ar fi însoțit, am fi putut jura că totul nu fusese decât un vis... După mult timp de mers am ajuns în dreptul unei case. Am bătut la poartă și ne-a deschis un bătrân. Ne-a întrebat ce dorim.

I-am spus că suntem niște drumeți obosiți și că dorim să ne găzduiască peste noapte, contra plată, desigur. Am intrat într-o cameră și ne-am așezat pe niște scaune în dreptul unei mese.

Pe un dulap se găsea un aparat de radio care funcționa. Glasul crainicului se auzea răgușit:

“Ultima știre. Acum câteva ore a fost salvat din regiunea cunoscută sub denumirea de Triunghiul Bermudei, localizarea exactă este deocamdată secretă, un om, un oarecare Robert Merlon... Din spusele lui reiese că vine de undeva de departe, cu... sute de ani în urmă sau poate cu mii de ani, nici el nu știe și nu știe nici cum a ajuns aici și acum... Consultat de psihiatri, aceștia au remarcat starea confuzională și tendințele paranoice ale numitului Robert Merlon și declară că starea aceasta este datorată spaimelor pricinuite de naufragiul unui iaht, naufragiu survenit cu câteva zile în urmă... Iahtul aparținea lui Peter Ravolta, celebrul actor... Vom reveni cu amănunte. Urmează un program de varietăți muzicale”...

Karp mă privea năuc... După ce am mâncat, ne-am dus la culcare. De fapt, nu puteam să dorm. Mă gândeam la spusele crainicului... Îl știam pe Ravolta din cele cinci filme pe care le vizionasem... Ce chestie ! Merlon și Ravolta !... Toată noaptea am repetat mereu: Merlon și Ravolta... Spre ziuă am ațipit. Apoi, după vreo câteva ore, ne-am pregătit de plecare.

Ne-am aprovizionat cu alimente, am plătit gazdei, i-am mulțumit pentru amabilitate și am plecat... Pe drum am întâlnit un om îmbrăcat în zdrențe, obosit și flămând. Ne-a întrebat dacă nu e vreo așezare omenească prin împrejurimi.

I-am spus că la o depărtare de... douăzeci de kilometri, este o casă a unui om cumsecade. L-am rugat să mănânce din proviziile noastre, dar a refuzat scuzându-se că vrea să ajungă mai repede la casa acelui om, unde avea să se și odihnească. Ne-a mai spus că nu știe ce se întâmplase cu el și cum a nimerit pe aici. Apoi ne-a mulțumit pentru informație și... a plecat. Figura lui mi s-a părut cunoscută... Foarte cunoscută chiar...

Mă străduiam să îmi amintesc cine anume era... Mă uitam după omul acela și iar mă uitam, până ce l-am pierdut din vedere...

- Karp, știi cine era omul acela ?
- Cine ? Parcă l-aș cunoaște de undeva... dar... nu îmi amintesc acum..
- Peter Ravolta !... Așadar Merlon, nu a fost singurul supraviețuitor !
- Ah, da, da, așa este !...
- Acum să ne grăbim și să ajungem să dăm ochii cu Merlon... Bine că trăiește ! Și când te gândești că lumea îl consideră... nebun !
- Da, și când te gândești că, de fapt, nu este !...

FĂCĂTORII DE PERLE

-1-

- Iată că am trăit să o văd și pe asta ! exclamă doctorul chirurg Daniel Robert. Se uită lung la pacientul său, iar apoi privi perla pe care o ținea în palmă. După un timp, se întoarse către una dintre asistente, doamna Sofi Neel și îi spuse, emoționat:

- Sofi, cel mai mare secret ! Nu vei comunica nimic din ceea ce ai văzut, clar ?! Este cu adevărat un caz unic și stupefiant !
- Nu voi spune nimic, nimănui, fiți liniștit, domnule doctor !
- Este valabil și pentru dumneavoastră, doamnă asistentă Lidia Dorf !
- Nici eu nu voi spune nimic, nimic !...
- Bine ! Acum la treabă, să terminăm ! Atenție !

Au terminat cu greu treaba, apoi au transportat pacientul în salon și, fiind trecut de ora șase după amiaza, s-au pregătit să plece... A doua zi, nici doctorul Daniel Robert, nici asistentele Sofia Neel și Lidia Dorf nu s-au prezentat la spital. Pacientul Ben Adron și-a revenit și a început să se simtă din ce în ce mai bine... Peste două zile a fost în stare să părăsească spitalul. După încă două zile, a fost dat dispărut și o echipă de detectivi a început investigațiile... Detectivul Tom Harare dorea cu orice preț să-l găsească, cu atât mai mult cu cât Ben Adron era prietenul său din copilărie. Din investigațiile făcute de detectiv reieșea că Ben Adron, după ce părăsise spitalul venise acasă și se pregătea să plece undeva... Parcă se volatilizase, pur și simplu !

Atât doctorul Daniel Robert cât și asistentele Sofia Neel și Lidia Dorf și la fel și Ben Adron au fost dați în urmărire generală... Au trecut zile, săptămâni, luni și apoi ani... Cazul fusese clasat și nici o informație legată de cei dispăruți nu a mai fost obținută timp de treizeci de ani...

-2-

Și totuși detectivul Tom Harare a continuat să-i caute... Timp de treizeci de ani. În urma cercetărilor, a descoperit un individ, un bătrân care a fost dispus să-i istorisească o poveste interesantă...

"Eram pescuitor de perle... Pe atunci trăiam pe o insulă pierdută în Oceanul Pacific... Nu o numesc... Cu toate că nu aveam studii universitare, mă pasionau totuși, diverse probleme ale științei... Voi arăta mai târziu de ce fac această precizare... Știam multe... Pe insula asta izolată, a venit un grup de constructori care au realizat un complex de clădiri, de instalații... destinate unui centru de cercetări ultrasecrete... Apoi au sosit savanții, cercetătorii... Apoi au fost angajați lucrători... Diversi... Printre care și pescuitori de perle... iar printre aceștia eram și eu... Pescuiam scoici făcătoare de perle... Într-o zi am surprins o discuție între doi indivizi...

Din această discuție, reieșea că aceste construcții și instalații reprezentau o bază de cercetări militare, iar savanții, cercetătorii, urmau să se ocupe, printre altele, cu studiul unor fenomene paranormale cu totul speciale... Acestea puteau induce la oameni, prin telepatie și telekinezie, capacitatea de a... produce perle ! O singură scoică era o sursă de contaminare... paranormală foarte puternică, putând influența mulți oameni !... Nu știu exact câți... Pietrele la rinichi sau calculii renali, biliari sau hepatici erau transformați în perle sub influența acestor scoici ! Mai mult chiar, perlele acestea produse de către oameni sub influența scoicilor, erau deosebite... Prelucrate în mod corespunzător aceste perle puteau fi utilizate la realizarea unor instalații complexe uimitoare... Erau atât de ciudate, încât chiar au fost denumite... "pietre filozofale" ! Spuneam mai înainte că mă preocupau diverse probleme ale științei... Ei bine, preocupările acestea m-au ajutat să înțeleg discuția celor doi... După un timp au venit pe insulă doi bărbați și două femei, ale căror nume le-am reținut: erau Daniel Robert, Ben Adron, Lidia Dorf, Sofia Neel... Au intrat într-o clădire împreună cu alți oameni și au rămas acolo... Cu timpul, o teamă grozavă a pus stăpânire pe mine și într-o zi am fugit de pe insulă... Nu m-am mai întors niciodată... Asta este tot ce știu !... "

-3-

Cu toate insistențele lui Tom Harare, bătrânul nu a vrut, ori nu a putut să indice numele insulei sau coordonatele geografice ale acesteia... A încercat chiar, într-o ședință de hipnoză, să afle amănunte... În zadar însă ! Au trecut iarăși câțiva ani... Într-o zi a primit un colet poștal... L-a desfăcut curios... Înăuntrul cutiei, a găsit o scoică și un plic... Din plic a scos o hârtie, pe care era scris următorul mesaj:

" Dragă Tom,

Cel ce îți scrie este Ben Adron și în momentul când vei primi coletul cu scoica și acest mesaj, eu voi fi, mai mult ca sigur, mort... În câteva cuvinte, iată ce s-a întâmplat... După ce-am ieșit din spital am fost forțat de către doi indivizi să intru într-un automobil, iar aici mi s-a administrat un somnifer, căci nu mai știu nimic, decât că m-am trezit într-un avion... După un zbor lung am ajuns pe o insulă, am coborât din avion împreună cu... doctorul care m-a operat și împreună cu asistentele și fiind însoțiți de un grup de indivizi înarmați, am intrat într-o clădire... Am parcurs diverse coridoare și apoi, în fine, am intrat într-o cameră. Aici am stat un timp și apoi, însoțit de patru indivizi, am fost condus într-un laborator... După care totul a devenit halucinant... Scurte treziri, urmate de un somn profund... Cert este că, într-una din stările de veghe, am aflat că eu, Ben Adron, împreună cu încă cinci oameni, eram singurii capabili ca, sub influența unor scoici, să producem perle... Erau niște perle deosebite... Se numeau "pietre filozofale" sau "pietre magice", întrucât aveau capacitatea de a concentra și acumula energie paranormală din ființele umane și, cu ajutorul lor, se puteau realiza diverse fenomene paranormale: de la fenomene de telepatie, premoniție, clarviziune, până la fenomene ca teleportare, materializare, influențarea unor procese fizico-chimice și chiar călătorii în Universuri Paralele... Aceste "scoici"... Ei, și de aici apare straniul, fantasticul dincolo de orice închipuire... Aceste "scoici", erau, de fapt... materializate la rândul lor, de un pescuitor de perle... Acest pescuitor de perle iubea, adora soicile !... Întreaga lui viață și-o dedicase scoicilor făcătoare de perle ! Tot timpul se gândea la ele... Și a venit o zi în care, în timpul unei furtuni, a avut un accident... Vreo trei zile a fost la limita dintre viață și moarte... În tot acest timp, povestea el mai târziu, nu s-a gândit decât la aceste scoici făcătoare de perle... Și când și-a revenit, undeva, pe o plajă, a văzut că avea pe trupul lui vreo zece scoici care i se păreau deosebite... S-a uitat la ele fascinat... În sfârșit... Istoria este lungă, interesantă, însă nu am timp să o povestesc... Cert este că aceste zece scoici stranii, degajau un fel de energie, radiau un fel de... unde electromagnetice sau ceva asemănător ! Și cine știe ce procese stranii aveau loc, cert este că aceste unde puteau fi interceptate de diverși oameni, iar aceștia, în urma impactului cu aceste unde emise de straniile scoici, deveneau făcători de perle, deosebite, miraculoase... Eu am fost unul dintre acești oameni... făcători de perle... Cine știe, de fapt, câți mai sunt ?... Scoica asta am luat-o de la unul dintre paznici, contra unei perle pe care am... secretat-o... Vezi ce faci cu ea, du-te la vreun laborator, undeva, la cineva serios și interesat să o analizeze... În ceea ce mă privește, probabil că voi muri... voi termina cu viața !... Asta este, în general, tot... Adio..."

Nu știam ce să cred... Stăteam și mă uitam la scoica pe care mi-o dăruise Tom Harare... Deodată, în minte mi-au venit niște gânduri...

“Mărturisesc că aceste ființe, care se numesc... oameni și de care m-am legat sufletește atât de mult, îmi trezesc cel mai viu interes... Sunt surprins că mă compară cu organisme atât de primitive precum scoicile, în ciuda faptului că, fizic, mă asemăn cu acestea, dar m-am obișnuit cu ideea... Acum... visez și din când în când, mă atașez de câte un om și îi induc, îi materializez, prin procese complicate, câte o... perlă, care este, de fapt, un atractor straniu de energii spirituale și un punct de contact cu Universuri Paralele exotice...”

INCREDIBIL !

În depărtare văzu o floare uriașă. Părea să fie de douăzeci de ori mai mare ca el; era ca o peșteră, iar în adâncurile ei văzu o ființă cum numai în vis o putea vedea. Ademenit, omul alergă dar când ajunse în dreptul florii, obosi. După ce se odihni, se așeză pe o suprafață de alunecare verticală și se prăbuși în caliciu ca într-o prăpastie. Omul dornic de cunoaștere a căzut în capcană. El simte pericolul și își caută scăparea în fugă. Încearcă iarăși și iarăși să se urce pe suprafețele alunecoase, abrupte, dar zadarnic, nu găsește punctul de sprijin. Îl cuprinde panica... Toate eforturile de a scăpa din această “închisoare” eșuează. Obosit, sleit de puteri, epuizat, abandonează. Oare soarta lui va fi pecetluită ? Trebuie să își aștepte moartea ? Și atunci, din capătul întunecatului culoar al temniței, apare o lumină difuză. Este oare o ieșire, o nesperată salvare ? Instinctiv se târăște spre ea, dar se lovește de un perete ca de un fel de geam. Peretele este într-adevăr transparent, dar pentru prizonierul păcălit din nou, tot atât de impenetrabil ca și peretele unei închisori... Se întinde epuizat și deznădăjduit...

Ce se va întâmpla cu el acum ?

Un timp a stat nemișcat, apoi o toropeală plăcută l-a cuprins și în cele din urmă, a adormit...

Când s-a trezit, a văzut soarele sus pe cer, a văzut iarba care îl înconjură și a respirat aerul curat, întremător. Se simțea atât de bine !...

“Ce a fost asta ? Un vis sau ce altceva ?” se întrebă neliniștit...

Au trecut câțiva ani de la întâmplarea asta. Același om, în fața ușii cabinetului de consultație al unui cunoscut medic. A așteptat un timp apoi, când îi veni rândul la consultație, intră în cabinet. Medicul îl consultă..

- Ce boli ați mai avut ?
- Pojar, oreion, gripă...
- Nimic altceva ?
- Nimic !
- Deci nu ați fost niciodată atât de grav bolnav încât să trebuiască să fiți operat ?
- Nu... Niciodată !
- Și totuși văd urmele unor cusături în dreptul stomacului, al inimii și în spate, în dreptul rinichilor. Asta înseamnă că totuși ați fost operat ! Uitați-vă !...
- Și totuși nu știu să fi fost operat vreodată ! Credeți-mă !
- În sfârșit... Acum însă va trebui să fiți supus unei intervenții chirurgicale de pancreas și este posibil și de stomac. Va trebui să fiți internat în spital, să vi se facă analize complete... Iată actul de internare în spital...

Operația a reușit. Doi chirurghi stau de vorbă.

- Omul ăsta a mai fost supus operației. Și nu numai a uneia singure, cu toate că susține că habar nu are de ele... Mai mult decât atât, am constatat în urma analizelor pe care le-am făcut, că a fost supus unor operații de transplant în care i-au fost înlocuite mai multe organe – ficatul, stomacul, intestinul gros și subțire, splina, inima și rinichii, iar acum noi i-am înlocuit și pancreasul ! Cum, cu ce prilej, susține ferm că nu își amintește ! Însă ceea ce este mai straniu, este că organele înlocuite sunt într-o stare foarte bună, nu sunt deloc uzate ! Operațiile par să fi fost executate de o mână de mare maestru !...
- Ciudat, foarte ciudat. Este posibil să fie vorba despre o pierdere totală a memoriei, după operațiile efectuate... Este posibil ca, în urma șocului avut în timpul și după operații, pur și simplu să fi uitat tot, cu desăvârșire... Mai cunosc astfel de cazuri, din literatura de specialitate...

*

Același om însoțit de un prieten. Se aflau în dreptul florii uriașe. Unul vede undeva, departe, în interiorul florii, care are o deschidere mare cam cât intrarea într-o peșteră, vede așadar mormane de aur și pietre prețioase, altul vede o ființă atrăgătoare, irezistibilă...

Omul care a mai trecut prin această situație, nu se mai grăbi să intre...

Celălalt însă alergă și intră în caliciul florii. Primul om văzu cum petalele se închid încet, încet și închizându-se lăsa în urmă imaginea unui trunchi de stejar uriaș ! Privi perplex imaginea. Apoi își reveni din starea de perplexitate și alergă undeva, într-un loc, unde pusese mai demult niște obiecte - un târnăcop, un topor, o lanternă și o frânghie... Se întoarse și lovi, cu târnăcopul sau cu toporul, în ceea ce părea să fie un uriaș trunchi de stejar. A lovit mereu până când a reușit să facă o gaură mare. Apoi a bătut un par în pământ, a legat frânghia de el, s-a legat apoi și el de frânghie și alunecă în acea... prăpastie care era de fapt... caliciul florii !

După un timp, a văzut ceva... bizar... A văzut că prietenul său zăcea întins, dezbrăcat, iar niște tentacule îi tăiau pielea și apoi îi intrau în cavitatea abdominală și apoi în cavitatea toracică.... Alături, a văzut o grămadă de organe – inimi, intestine, rinichi, spline, plămâni... A mai văzut cum un tentacul a scos un stomac, iar alt tentacul a introdus un alt stomac... L-a cuprins greața și a ieșit repede din interiorul acelei... ciudățenii... Ajuns afară, leșină... Când se trezi din leșin, îl văzu pe prietenul său lângă el, dormind... L-a trezit și i-a povestit ceea ce a văzut...

*

Știrea despre existența miraculoasei... plante – chirurg a făcut înconjurul lumii. Trezea nedumeriri și deseori știrea era considerată drept o fabulație, drept o născocire a unor ziariști... Ce era de fapt acea vietate ? De ce se comporta astfel ? De ce și cum efectua operațiile ? Erau întrebări care rămăneau fără răspunsuri. Au fost organizate expediții cu savanți cercetători la locul unde se găsea. Au găsit-o, dar era ofilită, moartă. Cercetările întreprinse au arătat că vietatea era o specie necunoscută până atunci, având o vârstă de aproximativ opt sute de milioane de ani. Se părea că aceasta *prevăzuse* evoluția generală a biosferei terestre și își dezvoltase modalitățile de intervenție chirurgicală pe animale și pe oameni... Era o creație extraordinară a naturii... Oricum, descoperirea era atât de fantastică, de... incredibilă, încât mulți savanți se gândeau la noi ipoteze privind originea și evoluția vieții pe planeta Pământ.

S-au colectat și s-au analizat semințele... Erau de o complexitate amețitoare ! Ceea ce s-a mai aflat, a fost că planta sau... ceea ce era acea vietate, nu se știa, avea nevoie pentru a se dezvolta și a ajunge la maturitate, de circa zece mii de ani ! În consecință s-au făcut explorări pentru găsirea altora... Cu toate că nu s-a găsit nici un alt exemplar, echipe de savanți și de exploratori continuă cercetările, propunându-se chiar utilizarea tehnicilor de inginerie genetică pentru sintetizarea în laborator a unor specimene din acea ființă stranie...

O LUPȚĂ ÎN NOAPTE

Era pe vremea când Felix Zonder realizase primul tehnorg. În afară de aparatura extrem de sofisticată și de sensibilă, Zonder incorporase în această operă și creierul viu al fostului său profesor Tom Marck Eolin. Profesorul fusese bolnav de leucemie și în plus, paralizase, iar zilele îi erau numărate... În cele din urmă a acceptat propunerea lui Felix Zonder ca, o parte din sistemul său nervos, respectiv creierul și bulbul rahidian, să fie incorporat într-un tehnorg. Tehnorgul acesta, realizat de către Felix Zonder, fusese o adevărată revoluție în domeniul ciberneticii integrale. Dotat cu toate tipurile de traductori, cu sisteme laser, radar, cu un sistem mixt de inteligență, atât naturală (creierul profesorului Tom Marck Eolin) cât și artificială, cu un dispozitiv de memorie holografică având o capacitate uriașă de stocare a informațiilor, posedând dispozitive de acțiune mecanică, electrică, magnetică, nucleară, chimică, fusese cea mai impresionantă realizare umană. Pe drept cuvânt, se considera că, odată cu creația lui, va începe o epocă nouă. Tehnorgul fusese denumit Eolin... Era amplasat într-un vehicul, o aerodină lenticulară, cu ajutorul căreia se putea deplasa la orice distanță, cu viteze supersonice... În noaptea aceea, Zonder stătea la bordul aerodinei lenticulare și tăifăsuia cu Eolin.

- Cinstit vorbind, profesore, nu pot să îmi închipui ce sentimente ai acum când... creierul este separat de trup... Am mai vorbit noi despre asta parcă, dar de fiecare dată ai evitat să îmi răspunzi...
- Da, m-am eschivat, se auzi glasul adânc, cavernos, m-am eschivat, fiindcă îmi este foarte greu, aproape imposibil să îți explic, să îți transmit sentimentele mele... Nu ai putea înțelege, decât fiind pus tu însuși în situația în care mă aflu acum... Pe de altă parte, de fapt, mi-am dorit să ajung în situația asta...
- Dar nici printr-o analogie nu ai putea să îmi explici, să mă faci să pricep, ce simți ?
- Știi eu ? Nu cred... este imposibil să îți explic...
- Încearcă, totuși...
- Cu puțin timp în urmă, eram un om ca toți oamenii, iar acum... sunt altceva !... Cu toate că mai păstrez ceva omenesc, totuși... nu mai sunt om !... De fapt cel mai puternic șoc l-am avut când, fiind încă om ca oricare altul, am paralizat... Apoi, alt șoc, l-am avut când am început să simt că sunt bolnav de leucemie... Toate astea m-au deprins treptat, cu gândul că mă îndepărtez de... natura omenească...
- Natură omenească, mormăi Felix Zonder, natură omenească... Ce este în fond, natura omenească ?
- Aceea care te face ca tu, spre exemplu, să te deosebești de altceva...
- Pe de altă parte, omul are un oarecare grad de inteligență, dacă este raportat la alte viețuitoare, dar în Univers sunt și alte ființe evolute care îl depășesc în complexitate poate, extraordinar de mult... Ce părere ai ?
- Inteligența pe care acestea o au, nu este... mult superioară, este mai curând, diferită de... inteligența omului...
- Aș fi curios să știu, până la ce limită a inteligenței poate ajunge omul ?
- Evoluând, omul se transformă pe sine, până într-atât, încât se va transforma în... altceva diferit de ceea ce acum numim în mod obișnuit...om...
- Cred că este oarecum ciudat, că dintre viețuitoare, omul a fost și este singura ființă de pe planetă care s-a dezvoltat atât de mult, încât a ajuns la nivelul conștiinței, la nivelul... inteligenței conștiente...
- Eu nu sunt atât de sigur că omul a fost și este singura ființă vie de pe planetă care s-a dezvoltat atât de mult, după cum spui... Dar... Se întâmplă ceva... Detectez tulburări violente ale atmosferei, la cincizeci de kilometri depărtare, direcție nord-nord-vest. Cu puțin timp mai înainte am fost informat că vremea, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, este calmă... Ce a putut modifica, într-un interval de timp atât de scurt, starea atmosferei ?
- Ce se întâmplă, Eolin ?

- Ionizarea aerului devine tot mai accentuată... Privește pe ecran ! Sunt două globuri de lumină din care țâșnesc fulgere... Sunt descărcări de energie... Iată, lumina pare a se scurge când înspre interiorul unui glob, când înspre celălalt... Ar fi ca și cum energia ar curge de la un glob spre altul... S-ar părea că sunt absorbatoare de energie !... Apoi, unul dispare și apoi reapare... Ce se întâmplă ? Privește !...
- Da ! Interesant... Ce se întâmplă ? Să fie o luptă între ființe extraterestre, între cosmonavele acestora, cunoscute sub numele de Obiecte Zburătoare Neidentificate ? Sau ce este ? Iată, acum parcă se ciocnesc ! Acum parcă s-au contopit într-un singur... glob... dar nu, este altceva, mai curând seamănă cu o pară de dimensiuni uriașe... Acum s-au înălțat... Sus... Tot mai sus... Acum au dispărut... Ce să fi fost ?
- Nu pot ști ! Chiar și un tehnorg nu poate ști și nu poate afla totul !... Trebuie să cercetez... Dar... Iată că acolo, sus, a apărut din nou... Vezi ? Departe, spre sud-sud-vest... Imens... Parcă ar fi o cometă ! Se apropie, se apropie... Ca un bolid... Peste cinci secunde se va ciocni cu solul !... Atenție !...

A urmat o explozie formidabilă, în urma căreia, aerodina a fost purtată ca un fulg de unda de șoc, departe, foarte departe... Apoi, după ce a zburat un timp, se apropie vertiginos de sol și se ciocni cu o mulțime de bolovani. Felix Zonder, lovit la cap, zăcea într-un colț al cabinei. După un timp își reveni și, amețit, căută să ia legătura cu Eolin...

- Eolin, Eolin, răspunde ! Ai defectțiuni ?
- Da ! Am defectțiuni ! E grav... Acumulatorii sunt aproape descărcate... Circuitele au fost iradiate... Radiațiile sunt de natură necunoscută, dar efectele sunt catastrofale... Aceste radiații nu sunt nici de natură nucleară, nici electromagnetică, nici de natură gravitațională... Sunt altceva !... Nu știu ce sunt... Ca urmare, voi ordona autodistrugerea ! Nu știu exact ce efecte pot avea aceste radiații... Tu ieși din aerodină, fugi, depărtează-te... Nu știu nici ce efecte pot avea aceste radiații asupra ta !...
- Eolin, să nu faci una ca asta ! Eolin ! EȘTI OPERA MEA !...
- Este mai bine așa !
- De ce ? De ce ?...
- Nu mai am timp să-ți explic... Simt că încep să mă... dezorganizez !... Să-ți mai spun ceva... Sunt ultimele informații... A fost o luptă, o luptă între o cosmonavă extraterestră și o ființă vie, o ființă vie terestră, puternică și... încă necunoscută de către oameni... De cei mai mulți...
- Ce este ?...
- Se aseamănă cu amoebele sau cu alte ființe unicelulare, însă... numai se aseamănă, căci de fapt este incomparabil mai mare, mai complexă, aparent mai difuză... La un moment dat este difuză, amorfă, dar, peste puțin timp, prezintă un fel de structură cristalină ordonată... S-ar putea ca ființa să fi apărut demult, demult, și să fi evoluat paralel cu celelalte ființe vii însă în alt fel și într-un ritm accelerat... S-ar putea ca ființa asta să stăpânească planeta, fără ca noi să o știm... Cel mai mare și mai îngrozitor tiran este acela care conduce astfel încât... nimeni să nu știe aceasta !... Sau poate că o fi venit de undeva din Cosmos și s-ar putea ca oamenii sau în general, viețuitoarele de pe planetă să reprezinte ceva pentru această ființă. De fapt, poate că sunt mai multe ființe... Cine știe ? Acea cosmonavă extraterestră. Însă... a fost distrusă !
- Spune Eolin, de ce vrei să declanșezi... autodistrugerea ?
- Radiațiile acelea... Schimbă structura... Cu una nouă... Cu structura... ființei... Trebuie... trebuie să ordon autodistrugerea pentru... a nu mă transforma în ființa monstruoasă... este incredibil !... Ah... Lupt... Lupt... să nu devin... Nu ! Niciodată, niciodată !...

Eolin, tăcu un timp. Apoi, cu un ultim efort, continuă.

- Acum pleacă ! Fugi ! Cât mai departe... Poate că vei scăpa... Poate că tu... nu te vei... nu vei deveni... ființa !...

Felix Zonder a ieșit din aerodina avariata și a fugit... A fugit departe, departe, până ce a căzut epuizat... S-a uitat în urmă și a văzut o lumină palidă, gălbuie, care s-a stins apoi treptat...

L-au găsit niște turiști care l-au transportat la cel mai apropiat spital... Delira... Din șirul aproape incoerent de cuvinte s-au reconstituit evenimentele la care a participat... Apoi, după un timp se părea că își revine, se părea că devine conștient, dar a urmat o nouă criză, un nou delir, apoi un strigăt: ... *“Nu, niciodată !”* ... Și apoi a murit...

Nimeni nu a mai găsit vreodată, cu toate cercetările asidue, meticuloase, vreo urmă din aerodina lenticulară în care se afla primul tehnorg, Eolin...

PASĂREA PHOENIX

Iată ce mi-a povestit un prieten, ornitologul Dino Day, într-o splendidă seară de vară, în timp ce stăteam pe o terasă, fumând trabuce și bând cafea turcească.

- Ei bine amice, evenimentele pe care le voi povesti, s-au petrecut acum aproape zece ani. Pe atunci aveam o bogată colecție de păsări vii și de păsări împăiate, unele fiind dintre cele mai rare. Mă puteam mândri de exemplu cu pasărea paradisului, cu pasărea-rinocer, cu zeci de colibri și de papagali... Anual se organiza în apropiere de locuința mea, un târg de păsări. Veneau aici vânzători și cumpărători din aproape toate colțurile lumii, făcându-se schimburi și achiziții de păsări, unele dintre ele rarissime. În acel an venise un vânzător de păsări exotice pe care nu îl mai văzusem până atunci, un oarecare Ali. Nu prea se înghesuia lumea la taraba lui, așa încât am putut să examinez exemplarele în liniște. Erau niște becaține, niște papagali bengalezi, niște corbi roșcați și niște colibri. Am început să mă tocmesc cu el pentru corbii roșcați și pentru papagalii bengalezi. Cu ce am dat eu, cu ce a mai lăsat el, până la urmă, am achiziționat păsările. Mă pregăteam să plec, când negustorul îmi șopti:

“Nu vrei să cumperi o pasăre Phoenix ?”

“Ce ?...”, am întrebat surprins.

“O pasăre Phoenix” repetă el.

I-am cerut să mi-o arate. Se aplecă și scoase dintr-o ladă o colivie mare și am văzut o splendidă pasăre de mărimea unui fazan, având un penaj colorat în toate culorile spectrului, ca un curcubeu, niște gheare și un cioc făcute parcă din diamant, iar ochii, ochii, mă crezi sau nu, erau fascinanți ! Nu mai văzusem așa ceva niciodată și nici nu mai citisem ceva în legătură cu o asemenea pasăre...

- Scuză-mă, i-am întrerupt eu monologul, dar nu știai de... legenda păsării Phoenix ?
- Firește că știam de legenda păsării Phoenix, pasăre care renăștea din propria cenușă, dar de aici, de la legendă și până la realitate, era o cale lungă... M-am hotărât să o cumpăr și am plătit un preț destul de mare. L-am întrebat apoi pe negustor cu ce să o hrănesc.

“Cu orice, poți să îi dai orice !”, îmi răspunse negustorul.

Am plecat apoi cu cele cumpărate spre casă... Pasărea Phoenix mă atrăgea în fiecare clipă. Când am ajuns acasă, am pus coliviile cu păsările achiziționate pe etajere. Apoi am deschis radioul... Voiam să ascult ce vești se mai transmiteau... Dar... radioul nu mai funcționa !... De ce ? Pentru că era un aparat nou care funcționa impecabil !... Apoi, am dat de mâncare păsărilor. Păsării Phoenix i-am dat niște semințe de dovleac... În sfârșit, trebuie să-ți spun că ceasurile din casă, și aveam multe, pentru că eram colecționar, fie funcționau, fie se stricau, fie indicau orice oră, numai ora exactă nu ! La fel și aparatul de radio și televizorul, fie funcționau, fie nu funcționau ! Altădată, trebuia să mă duc la niște prieteni. Se anunța vreme călduroasă și am plecat... Ei bine, la nici un sfert de oră după ce am plecat, a început vijelia. Apoi a urmat o ploaie torențială cu grindină, care s-a transformat în lapoviță și ninsoare, și asta în timpul verii ! Toată vremea asta urâtă a durat cinci zile... Seria de întâmplări curioase a continuat... Într-o zi, pasărea Phoenix era foarte neliniștită. Se zbătea, scotea țipete ascutite, încerca să iasă din colivie. Tot acest zbucium al păsării a durat cam o oră. După asta, a urmat un cutremur de pământ de gradul șapte, pe scara Richter...

- Chestia asta nu ar fi chiar de mirare, am spus eu. Se știe că animalele, inclusiv păsările, percep unde seismice, infrasunetele și prin comportamentul lor, pot anunța cutremurele, cu un anumit interval de timp înainte să se producă...

- Este adevărat ce spui, dar celelalte păsări nu s-au alarmat deloc și... în plus ciudățeniile nu se opresc aici ! În casă se produceau evenimente ciudate: mobila se mișca singură, celelalte păsări erau când liniștite, când înspăimântate sau iritate ! Mai mult, începusem să am vedenii și vise dintre cele mai stranii !
- Este ciudat, într-adevăr ! am strigat, surprins...
- Alteori, doream să fie vreme caldă și era vreme caldă sau doream să fie vreme rece și ploioasă și era vreme rece și ploioasă ! Nu știam ce să mai cred ! Aveam o vagă bănuială că pasărea Phoenix era cauza tuturor acestor ciudățenii, dar... nu eram încă sigur... Odată, am invitat niște prieteni să le arăt pasărea. Au venit și... ei bine, toți au fost cuprinși de un somn profund, ca și când s-ar fi aflat sub influența unei sugestii hipnotice din care cu greu și-au revenit !... Apoi, a fost... incendiul... Casa era în flăcări și a ars până în temelii... Nu a mai putut fi salvat nimic ! Rătăceam printre ruine și la un moment dat am văzut că, dintr-un morman de cenușă, se ridica... Pasărea Phoenix ! Întreagă și nevătămată ! Credeam că era imposibil să nu fi ars și ea... Să fi rezistat, totuși, focului ? Ce să zic ?... Am privit-o cu atenție... Ah, nu pot uita ochii, ochii aceia fascinanți !... Și pasărea, parcă venise din altă lume, dintr-un Univers care avea, poate, alte legi și avea poate, altă structură decât a... Universului acesta... obișnuit... Cum pătrunsese în acest Univers ? Cine era de fapt ? Ce era de fapt ? Ce voia ? Nu știu și nu voi ști niciodată !... Cert este că, la puțin timp după incendiu am asistat la un spectacol greu de imaginat: timpul se derula... înapoi !... Pe locul unde erau ruinele casei a început să se înalțe fum, apoi vâlvătaia s-a întetit, a atins un punct culminant, apoi a început să scadă în intensitate; am văzut casa întreagă din care ieșeau limbi de foc, care s-au micșorat și apoi au dispărut... Apoi am văzut-o pe Kiki, o maimuță pe care o dresasem, am văzut-o cum ardea cuprinsă de flăcări, care apoi se făceau din ce în ce mai mici, apoi Kiki se juca nervoasă cu o brichetă, lângă aragaz, apoi intra, cum să spun, intra, dar mergând cu spatele, intra în cușcă și se închidea înăuntru... A fost... halucinant. Îmi este greu să mă exprim !... Totul s-a petrecut invers decât se întâmplase ! Asistasem la un fel de întoarcere în timp sau dacă vrei, la un proces reversibil, alfel spus asistasem la reversibilizarea unui proces din natură care, precum se știe, sunt toate... ireversibile !...
- Foarte greu de crezut și de înțeles, am spus neliștit...
- Procesul direct a fost acesta... Kiki deschisese ușa de la cușca unde stătea, luase o brichetă de pe o masă și începuse să se joace, lângă aragazul din bucătărie, apoi a urmat o flamă, Kiki a fost azvârlită ca o zdreanță... Apoi a izbucnit incendiul... Focul a transformat casa în cenușă, în ruine, după care a urmat, după cum ți-am spus, derularea... inversă a evenimentelor ! M-am dus la colivia în care știam că era închisă pasărea Phoenix.... Mă privea cu... ochii aceia fascinanți... Acei ochi, pe care... nu îi voi uita niciodată... În sfârșit, să îți spun cum s-a terminat povestea asta, dar nu înainte de a-ți mai spune încă ceva... Unul dintre prietenii pe care îi invitasem atunci când fuseseră... hipnotizați, avea cancer la stomac... Nu mai avea mult de trăit... Se știa, era aproape condamnat... Ei bine, după întâmplarea asta s-a petrecut un fapt straniu. Tumoarea involuase și dispăruse în câteva zile ! Omul era sănătos !... Trecuse un an de când cumpărasem pasărea (și ce repede mi s-a părut că a trecut timpul, parcă ar fi trecut nu un an, parcă ar fi trecut o oră). Am fost cuprins de un impuls irezistibil, de un gând stăruitor, de o voință străină mie și atotputernică și m-am dus cu pasărea Phoenix la târg... Aici l-am zărit pe omul care îmi vânduse acea pasăre... stranie, m-am apropiat de el și i-am spus că doream să îi înapoiez... ființa aceea ciudată cu formă de pasăre... M-a întrebat de ce făceam asta, dar nu i-am dat nici o explicație. I-am pus colivia pe tarabă și am plecat... Eram sigur că săvârșeam o mare greșeală, dar nu puteam altfel: eram influențat de o voință irezistibilă, repet, care îmi comanda să procedez așa și nu altfel !... După asta, totul a reintrat în normal... Pe negustorul care îmi vânduse pasărea Phoenix, pe Ali, nu l-am mai văzut niciodată... Pentru mine, evenimentetele acestea legate de pasărea Phoenix sunt inexplicabile ! Cel mult pot să spun că, probabil, a venit dintr-un alt Univers, unde procesele au un alt mod de manifestare și de reprezentare, știu eu ? Însă cum de a venit aici, în Universul "Nostru" îngrădit de atâtea legi, ei bine, nu știu.
- Negustorul ar fi trebuit să știe, totuși, am spus neîncrezător.

- Negustorul nu a putut să îmi dea mai multe amănunte în acest sens, când l-am întrebat, atunci când cumpărasem pasărea. Imi spusese că o găsise pe o mică insulă situată lângă marea insulă Kalimantan, la nord-vest...
- Foarte interesant... Ce altceva ți-a mai spus ?
- O capturase și apoi a cutreierat lumea în lung și în lat cu ea și numai aici a găsit un cumpărător, adică... pe mine... O denumise Phoenix deoarece nu semăna cu nici o altă pasăre cunoscută de el și întrucât auzise de legenda păsării Pheoenix, îi dăduse numele acesta... Pe negustor nu l-am mai văzut niciodată... Asta este tot... Ce părere ai ?
- Deocamdată nu am nici o părere, îți spun cinstit... Este posibil să vină din alte lumi...
- De atunci, au trecut ani și ani... Însă această poveste ciudată nu am uitat-o... Ce să-ți mai spun ? Dacă cineva, cine știe în ce împrejurări se va întâlni cu pasărea Phoenix, ar fi bine atunci, să o cerceteze cu atenție și seriozitate... Dar asta nu este decât filozofia lui... "dacă"... Nu mai am nimic de adăugat, decât că... am renunțat la colecția de păsări... Am donat unui muzeu de științe naturale păsările împăiate, iar păsărilor vii, **LE-AM REDAT LIBERTATEA !**

O MELODIE DIN SUMER

Vizitam muzeul arheologic din orașul Cairo împreună cu un grup de prieteni. Cel care ne conducea era domnul Anuar Buthros, un apreciat arheolog. Ajunsesem într-o sală în care se aflau numeroase sarcofage, oale, podoabe... Ne-am oprit în fața unei vitrine...

- Iată, doamnelor și domnilor, spuse domnul Anuar Buthros, aceste tăblițe... Sunt foarte, foarte vechi, provin din străvechiul Sumer !... Semnele pe care le observați sunt unice și este bine să vă spun, că ne-a trebuit mult timp și am depus mult efort până să le descifrăm... Ele nu sunt ideograme, nu transmit un mesaj în sensul obișnuit, nu reprezintă o cronică... Reprezintă, dacă vreți, cel mai vechi document prin care sunt simbolizate sunetele... Știți, desigur, că în muzică se folosesc... portativele, sunetele sunt reprezentate prin diverse simboluri care semnifică, printre altele, durata, înălțimea, intensitatea sunetului, ritmul sau măsura și așa mai departe, ceea ce le permite muzicienilor să codifice compoziția muzicală și să o scrie pe... hârtie, spre exemplu și astfel să poată comunica... Această simbolistică muzicală, dacă mă pot exprima astfel, a apărut destul de târziu în istorie... Și totuși, iată că pe aceste tăblițe din Sumer sunt codificate... melodii !... Până acum am reușit să descifrăm doar o singură melodie... Vă invit să o ascultați, rugându-vă să fiți liniștiți, calmi, să vă relaxați...

Domnul Anuar Buthros apăsă pe un buton și după câteva momente de liniște, se auzi acordurile unui instrument ciudat, straniu... ceva ce nu mai auzisem... Melodia aceasta, de o frumusețe fără seamăn, ne umplu sufletele... Ascultam vrăjiți... Nu știu când a trecut timpul ! După ce s-a terminat, stăteam împietriți, cufundați în gânduri, în visuri... Am fi vrut să o ascultăm din nou, din nou, din nou ! L-am rugat pe domnul Anuar Buthros să mai ascultăm încă odată melodia... Acesta ne făcu pe plac... Din nou am auzit acele sunete magice... Vedeam, trăiam intens, o lume negrăit de frumoasă, vedeam culori, ființe minunate, eram cuprinși de o iubire fără sfârșit, de o armonie divină !... Eram purtați de o invizibilă vrajă pe tărâmurile de o frumusețe paradisiacă... Se termină însă... Prea repede !... Totuși am fost inspirat, căci îmi luasem și reportofonul cu mine și înregistrasem acea melodie extraordinară !... Am continuat apoi vizita, dar nu a mai fost nimic deosebit. Ajuns acasă, am ascultat din nou și din nou melodia... Pur și simplu mă fascina ! Am făcut o copie și am trimis-o la un post de radio... L-am rugat pe redactori să transmită melodia pe post... Au făcut asta... Apoi și alte posturi de radio au transmis melodia, care a străbătut lumea ! Era fascinantă... Apoi... O vreme nu s-a mai interesat nimeni de această melodie... Într-o zi, am ascultat la radio, o știre...

“Mulți ascultători ne-au întrebat de ce nu mai difuzăm melodia din Sumer... Ei bine, suntem în măsură să vă furnizăm câteva informații... Un grup de cercetători de la o cunoscută Universitate, au studiat cu multă atenție această melodie și au constatat că reprezintă de fapt un mesaj de o complexitate uluitoare, mesaj care poate fi periculos, poate destabiliza psihicul, conștiința, poate conduce la o stare asemănătoare cu coma... Efectele sale pot fi comparate cu acelea produse de droguri precum cocaina, heroina sau altele de acest gen... Motiv pentru care, am primit recomandarea să sistăm difuzarea acesteia... Vă vom informa, dacă vor apare noutăți...”

Eram... surprins, uluit, consternat de cele ce aflasem... Nu credeam nimic ! Era o melodie, nimic mai mult decât o melodie, e drept extraordinară, dar... atât ! Ce putea fi rău, ce putea fi nociv în această melodie ? Era nedrept ca această minunată melodie să fie... interzisă... Ce puteam face ? M-am tot gândit... M-am dus la Earl, un prieten care era angajat la o instituție ce avea drept scop studierea, cercetarea și analizarea eventualelor mesaje provenite de la civilizațiile extraterestre... Printre alte instalații și antene, era și o puternică stație de emisie... Într-o noapte, am pătruns cu Earl în incinta stației de emisie și am transmis... melodia, pe care o codificasem în prealabil... Cine știe peste cât timp, cine știe unde, cine știe ce civilizație va recepționa, poate, această uluitoare melodie... Va afla că pe o planetă, undeva în spațiu, sunt ființe care pot crea și asemenea minunății... Și după asta, am plecat acasă, cu sufletul împăcat... A doua zi, stăteam și ascultam la radio știrile. După câteva reportaje, crainicul anunță:

“În legătură cu melodia din Sumer... Savanții, după alte cercetări minuțioase, folosindu-se de cele mai puternice computere, au ajuns la următoarea concluzie... Această așa-zisă melodie din Sumer, este de fapt un fel de cifru, o parolă care activează o mașinărie foarte complicată construită de o civilizație evoluată tehnologic, științific, spiritual. Aceasta permite contactarea acelei civilizații, înștiințarea ei că pe o planetă există o civilizație evoluată tehnologic, științific, spiritual, din moment ce a fost în stare să descifreze mesajul, să-l înțeleagă și să-l transmită în cosmos... Proveniența melodiei din Sumer, a mesajului de fapt, se pierde în negura timpului... După cum reiese din studiul aprofundat al tăblițelor pe care a fost codificată melodia, există o specificare și anume că autorul melodiei ar fi fost o ființă umanoidă care a coborât dintr-o... sferă de foc și ar fi transmis această melodie unui sumerian... Vă prezentăm acum buletinul meteorologic...”

Asta era prea de tot ! Nu-mi venea să cred ! Și totuși, dacă ceva, ceva era adevărat ? Cine știe ?... Apoi, parcă hipnotizat, am ascultat iarăși și iarăși, fascinanta melodie din Sumer... Mă contopeam cu undele electromagnetice care purtau această melodie și alergam cu viteza luminii... Era halucinant... Și ajungeam pe o planetă... Aici erau ființe aproape moarte, erau aparate, construcții, instalații și o atmosferă apăsătoare, ucigătoare... Și deodată, s-a întâmplat ceva, un contact s-a închis, urmat de un pocnet...

Apoi totul se metamorfoză... Ființele acelea aflate în agonie, au revenit la viață, atmosfera a devenit curată... Era un adevărat paradis...

Și atunci am înțeles... Acea melodie din Sumer era de fapt, o parolă, care închidea un circuit complicat... Străvechi emisari ai acelei civilizații lăsaseră... melodia codificată, unui sumerian... La început fusese o joacă, dar niște ființe visătoare sau poate... prevăzătoare, au conceput și apoi au construit o mașină nesfârșit de complicată care să înceapă să funcționeze numai atunci când ar fi recepționat mesajul conținând melodia din Sumer...

Apoi... a trecut mult, mult timp... Ființele uitaseră de acea mașină minunată și, urmând „a Universului lege”, au decăzut... Până când... Iată... S-a produs minunea cu... melodia din Sumer... Acea mașină... sau ce-o fi fost, a transformat planeta muribundă, într-un paradis !

Iar eu, pluteam fericit, extaziat, pierzându-mă în abisul cosmic, contopindu-mă cu magica melodie din Sumer...

CHEMAREA VEȘNICIEI

De două mii de ani lucrau fără încetare să construiască un templu gigantic închinat Marelui Zeu. Milioane și milioane de oameni au muncit o viață întreagă zi de zi pentru a-l înălța puțin câte puțin. Generații după generații s-au născut, au muncit și au pierit, fără să știe nimic altceva decât munca infernală la templu, ritualurile religioase, hrana, odihna și reproducerea. Totul a început demult, demult, când un faraon, uitat acum, pierdut în al vremii tumult, plimbându-se singur, în noaptea înstelată, a fost cuprins de gânduri, triste, răvășite, fără de orizont. Nimic nu îl atrăgea, nimic, nici pacea, nici războiul, nici palatul, nici cortul, nici mizeria, nici fastul. Trăia de pe o zi pe alta, lipsit de speranțe, lipsit de visuri, căci o idee, o dorință îl chinuia și nu îi da pace: viața și-o voia... de-a pururi !... Veșnic se voia să fie, tânăr și voinic, dar timpul îi măcina puterea încet, încet... Abisul viitorului îl absorbea și îl nimicea... Și atunci, privind pierdutele stele ce veșnice par, un gând îi trecu prin minte, apoi altele îi urmară... Înțelese în sfârșit că el, el însuși, va trebui să moară, că veșnicia nu există nici măcar pentru un faraon... Dacă ar fi fost o stea, ar fi putut să spere... Dar nu era decât un simplu faraon... Și totuși nu a însemnat oare nimic ? Uitarea să se aștearnă după el ?

Nu ! Nu !! Nu !!! Gândul resemnării în fața morții inevitabile se lupta cu gândul dorinței de a fi nemuritor... nemuritor !... Dar ce să facă ? Ce ?...

Să facă ceva ce nimeni până atunci nu mai făcuse, să facă un templu, un templu gigantic, care să înfrunte timpul, să înfrunte negurile viitorului ! Da ! Asta va face !! După ce a convocat Consiliul Marilor Preoți, le-a spus venerabililor prelați, că a avut o revelație prin care Marele Zeu îi poruncește să construiască un templu magnific... Preoții l-au ascultat cu supunere și l-au aprobat, făgăduindu-i tot sprijinul de care erau în stare... l-a adunat pe cei mai pricepuți constructori, arhitecți, matematicieni, ingineri, meseriași, negustori și mulți alții, pentru a le transmite voința sa... Pe întinderile nesfârșite ale Câmpiei Marelui Zeu mulțimea se așează într-o ordine desăvârșită.

- Supuși ai Marelui Zeu ! strigă faraonul. Vă fac cunoscut că de curând am avut o revelație... Marele Zeu vă transmite că voi aveți un mare destin și o viață preafelică și fără de sfârșit veți dobândi voi și urmașii voștri dacă veți construi, ca semn al supunerii voastre față de Marele Zeu și ca semn că meritați viața și fericirea veșnică, cel mai mare templu ce s-a construit vreodată sau care s-ar putea construi vreodată !...

Mulțimea rămase tăcută. Totul parcă încremenise, nici vântul nu mai adia, nimic, nici un sunet nu perturba liniștea stranie ce pusese stăpânire peste acea întindere de pământ... După ce faraonul a terminat de vorbit, câțiva preoți i-au îndemnat pe cei prezenți să se supună, i-au sfătuit să se pregătească de lucru arătându-le apoi, prin cuvinte alese, neasemuita soartă ce îi aștepta după terminarea construirii templului. A doua zi, arhitecții, constructorii, matematicienii, inginerii, preoții, faraonul, au început să întocmească planurile. Câțiva ani de zile au lucrat la ele... Trebuia să fie ceva grandios, ceva ce nu avea asemănare, ce nu suferea comparație... Apoi au fixat locul, dimensiunile terenului, au strâns lucrătorii, majoritatea sclavi, au strâns materiale, unelte, bogății... Și într-o zi, lucrul a început... A început lent, lent, sub soarele dogorător și a continuat apoi sub lumina stelelor și a Lunii... Faraonul stătea și privea imensa mulțime de oameni și animale ce forfoteau zi și noapte, ce munceau pentru a materializa nebunescul lui vis... Nimic altceva nu îl mai interesa, tot ceea ce depășea chestiunile legate de construcția templului era ca și inexistent pentru el ! Toate celelalte probleme politice și administrative trecuseră acum în sarcina Consiliului Marilor Preoți...

Ei erau adevărații conducători... Și timpul trecea, trecea, iar construcția templului înainta lent, lent, exasperant de lent... Ani după ani treceau pe nesimțite, iar faraonul îmbătrânea, se gârbovea, se zbârcea, privind la lucrătorii ce trudeau la templu... În zadar îi grăbea, îi amenința, îi bătea, îi tortura, îi omora, în zadar... Construcția se ridica încet, încet...

Și a venit o zi, o zi în care faraonul închise ochii pentru totdeauna, copleșit de bătrânețe și de neputință... Preoții l-au îmbălsămat, l-au pus într-un sarcofag și l-au așezat într-o încăpere mortuară a unei piramide mici, neînsemnate... Dar lucrul la templu a continuat fără întrerupere... Treceau ani, zeci de ani, sute de ani... Nimic nu se schimba în lucrul sutelor de mii de sclavi... Aceeași viață grea, aceleași clipe de scurtă odihnă... Iar atmosfera era copleșitoare...

Forfota continuă a sclavilor sub soarele dogorător ce încingea aerul plin de praf și sudoare, țipetele supraveghetorilor, urletele unor nenorociți, formau o parte din aspectul unei zile, care era aidoma cu alta și iar cu alta... Lucrul nu înceta niciodată; zi și noapte sclavii cărau blocuri de piatră, unele imense, săpau șanțuri și gropi uriașe, zideau, tencuiau, clădeau... Sute de mii de robi, obsedați de religie, de droguri și de munca extenuantă, lucrau sub coordonarea preoților... O singură idee, aceea a construirii magnificului templu, idee transmisă din generație în generație, persista puternică în mințile tuturor... Milioane de oameni s-au perindat pe acel colț de pământ. S-au născut, au muncit și au murit... De două mii de ani... Giganticul templu începea, în sfârșit, să se contureze... Încă o sută, poate două sute de ani de muncă neîntreruptă și totul s-ar fi sfârșit... Extraordinarul Templu ar fi fost gata !... Și într-adevăr, după încă o sută șaptezeci de ani, templul a fost terminat...

Era într-adevăr o minunăție, ceva ce nu avea asemănare ! Mulțimea adunată privea fascinată această construcție, rodul muncii și a jertfei a milioane de oameni timp de două mii o sută șaptezeci de ani, ce reprezenta materializarea visului unui faraon nebun, pierdut în negurile trecutului și ale uitării...

Sub licărul stelelor și lumina Lunii, Marele Templu părea și mai grandios... În el erau adunate viețile milioaneilor și milioaneilor de oameni care, în acel moment, parcă, reînviau și trăiau, însuflețind templul. Da !... Se părea că acesta, ERA VIU !...

Dar, deodată, plutind deasupra mulțimii de oameni, a apărut o fantomă albă, bizară, nemișcată... Semăna cu acel faraon demult dispărut în negurile timpului, cu acel faraon care avusese visul acela nebun de a fi nemuritor... Mulțimea privea înfiorată, dar tăcută, paralizată de spaimă... Și, în acea liniște apăsătoare, grea, prevestitoare de nenorociri, se auzi distinct, un cuvânt, un singur cuvânt, care îngrozi mulțimea:

“DEȘERTĂCIUNE !”...

Apoi, arătarea a dispărut... Mulțimea privea fascinată, încremenită... Marele Templu...

Totul s-a petrecut în câteva zeci de secunde. În depărtare, în noapte, a apărut o sferă de foc, care creștea, creștea neconținut... Era de fapt, un meteorit, un meteorit imens... Peste puțin timp s-a produs coliziunea... Coliziunea dintre doi giganți. Marele Meteorit și Marele Templu...

Ciocnirea celor doi giganți a lăsat în urmă moarte, bolovani, pietre și praf, mult praf ce se înălța în atmosferă, luând forma unui uriaș și ciudat semn de întrebare...

Acesta a fost straniul mesaj transmis către semenii săi de către primul reprezentant al civilizației planetei KLOX, planetă situată undeva în galaxia Calea Lactee, când a vizitat planeta Pământ, cândva... Și totuși, ceea ce observase acesta a fost altceva, ar spune un om, un observator terestru. Pur și simplu a fost un mușuroi de furnici strivit de o piatră aruncată de un bătrân, care strigase: *“Iar un mușuroi de furnici !...”*

Pare halucinant, dar cei doi observatori, KLOXIAN și TERESTRU, au observat CEVA, dar au interpretat ceea ce au observat în mod diferit... Așa stând lucrurile, întrucât KLOXIANUL a considerat furnicile drept oameni, mușuroiul drept templu, piatra drept meteorit, umbra bătrânului drept o fantomă albă și cuvintele...

“Iar un mușuroi de furnici” drept... *“DEȘERTĂCIUNE”*, oare cum își reprezintă ei, KLOXIENII, de fapt și cum îi observă, pe oamenii... VERITABILI ?... Și ce gândesc despre aceștia ?...

Poate că întâlnirea sau contactul cu o altă civilizație din Univers va avea loc, dar cu o altă specie de pe Pământ, nu neapărat cu... oamenii... Spre exemplu cu... furnicile... Iar această întâlnire, poate avea loc chiar... mâine ! De ce nu ?...

O ȘOSEA ENIGMATICĂ

În sfârșit sunt în concediu ! Voi merge undeva, într-un loc liniștit, pierdut prin munți, undeva într-un loc sălbatic, dar în natură, să mă contopesc cu natura. Goneam cu automobilul pe șoseaua ce se pierdea undeva în zare... Mă și vedeam mergând printre copaci, respirând aerul curat, fără nici o grijă, liniștit și visător ! Deodată am simțit o zdruncinătură puternică, automobilul a săltat și... a continuat să meargă...

“Ce a fost asta ?” mi-am zis intrigat. Aparent nimic nu se schimbase ! Era doar șoseaua ce se pierdea în zare... La un moment dat am zărit, undeva, departe, ceva ca un punct care creștea și creștea, luând forma unui castel...

Am ajuns în dreptul acestei clădiri, am oprit automobilul și m-am uitat. Era un castel în ruine, iar în dreptul acestuia era un moșneag...

- Salutare domnule, sunt un turist și te rog să mă lămurești și pe mine, cum se face că aceasta este singura clădire pe care am întâlnit-o de o bună bucată de drum ?
- Salutare ! Acesta este Castelul Hades și este bântuit de fantome ! Fantomele îi alungă pe toți cei ce vor să se stabilească aici sau prin împrejurimi...
- Dar cum se face că dumneata locuiești în acest castel bântuit ? am întrebat, surprins peste măsură.
- Eu sunt un om ferit, protejat, domnule ! Sunt protejat de spirite binevoitoare, puternice... Stau aici și păzesc aceste fantome să nu se răspândească în lume și să provoace mult rău... Ați face mai bine să plecați cât puteți de repede, chiar acum, căci altfel... veți avea nenumărate neplăceri și chiar mai mult, puteți să vă pierdeți viața ! Aveți grijă !
- Chiar așa ?
- Așa este cum vă spun, dacă nu cumva chiar ați și fost observat de fantome... O să fac tot ce voi putea pentru a le potoli, dar nu mai pierdeți timpul și plecați !

Am crezut că bătrânul glumea sau că înnebunise, așa încât, am pornit automobilul și am plecat cu mare viteză... Și, după scurt timp... șoseaua își schimbă configurația... Lua cele mai variate forme. Uneori cotea la stânga, alteori cotea la dreapta, uneori se înălța, alteori cobora, uneori se întrerupea, alteori se căsca formând gropi, uneori se înălța formând movile, alteori prezenta cele mai neverosimile denivelări. Și, la un moment dat, șoseaua începu să vibreze ! Apoi am auzit un glas ce venea de pretutindeni...

“Ești al meu... Și numai al meu !... Nu ai unde să te ascunzi... În curând te voi înghiți !...”

Am încercat să ies de pe șosea, dar... nu puteam !... Deodată, în fața mea, din asfalt, a ieșit ceva, mai întâi o movilă ce se alungea, apoi ciudățenia a luat forma unui om... hidos !... Rânjetul acestuia mă înspăimântă... Monstrul urlă și strigă:

“Al meu ești !”...

Și se repezi spre automobil...

Totuși am căutat să mă calmez și, concentrându-mă, am... încetinit timpul, dacă pot spune astfel: îmi analizez, cu calm, fiecare mișcare, ce se producea incredibil de lent ! Cu un calm de care mă miram și eu, am dat un ordin mental:

“Dispari !”...

Vedeam cum ciudățenia aceea se contorsiona în toate felurile, urla, se zvârcolea, se închircea... Apoi, i-am ordonat:

“Te rog... pleacă... du-te acolo, de unde ai venit !”...

Și deodată, împins de o forță nevăzută, monstrul acela zbură prin aer și căzu în locul de unde apăruse, se trânti și intră în șosea. Apoi, aceasta, începu să se înalțe și să se coboare, parcă se zbatea, asemănător cu un cal sălbatec, încălecat ! La un moment dat, șoseaua se ridică și învâluie automobilul în care mă aflam cu intenția clară de a mă strivi. Nu știu cum, dar un calm și mai profund, o blândețe și o compasiune fără margini mă cuprinse... M-am adresat mental șoselei...

“Oh, liniștește-te, liniștește-te, sunt alături de tine, sunt cu tine și sufăr împreună cu tine și caut să te alin, să îți alin suferințele ! Pacea și bunătatea să fie cu tine, căci numai răutatea te face să suferi atât ! Nu ți-am făcut și nu îți voi face niciodată nici un rău, căci și tu și eu merităm o soartă mai bună, iar soarta aceasta depinde de noi ! Liniștește-te și fii binecuvântată !”

Ceva s-a produs, căci șoseaua a revenit la forma plată, obișnuită.

După un timp am fost din nou zdruncinat și apoi, după alt timp, am observat că șoseaua se termina brusc și am intrat pe un drum de țară prăfuit, cu multe denivelări...

“Ce a fost asta ?” m-am întrebat neliniștit.

În depărtare am zărit o căruță trasă de doi cai, iar în căruță era un țăran... Ajungând în dreptul lui am încetinit și l-am întrebat:

- Bună ziua bade... Ce șosea este aceasta ?
- Ziua bună domnule... Nu știu despre ce șosea vorbești dumneata... Pe aici sunt numai drumuri de țară... Dar de unde veniți și încotro vă îndreptați ?
- Vin din capitală și mă duc undeva într-o zonă liniștită, cu aer curat, cu păduri, cu râuri...
- Păi nu mai aveți mult de mers... Ziua bună !...
- Mulțumesc... Bună ziua...

Ce putea fi ?... Intrasem printr-o breșă sau printr-un tunel cosmic, despre care citisem că pot exista, intrasem așadar, într-un Univers Paralel ? Așa se părea, căci altă explicație nu găseam... Și deodată, o revelație, o iluminare, îmi apărură în minte :

“Ființe ce s-au ivit din neguri abisale

S-au stabilit lângă o stea, lângă un Soare

Și acele ființe visau și se jucau

Cu alte ființe de pe o planetă: Terra... o numeau...”

SĂ FI FOST ADEVĂRAT ?

Stăteam în cameră și mă plimbam agitat, gândindu-mă să scriu o povestire. Am elaborat, într-un târziu, planul povestirii, apoi, cuvintele s-au înlănțuit în propoziții și fraze...

« În localitatea Tyratoll trăia un om, căruia i se zicea Lorni sau Moșneagul Grăsan. Asta pentru că era și foarte bătrân și foarte, foarte gras. Nici unul dintre locuitorii din Tyratoll nu știa de unde și când venise în localitate. Cândva s-au pomenit cu el aici. Atunci nu era nici chiar atât de bătrân și nici chiar atât de gras ca acum. Încă își mai câștiga existența muncind...

Apoi îmbătrânise și se îngrășase atât de mult încât abia, abia se mai putea deplasa – era ca și paralizat. Nu mai putea munci. Oamenii îi aduceau mâncare și băutură în cantități îndestulătoare. Era privit, i se adresau câteva cuvinte de compătimire și... atât. Totuși s-a găsit până la urmă și un om care s-a apropiat de el, l-a privit cu compasiune, l-a ajutat în câteva împrejurări dificile, până când i-a câștigat încrederea. Omul acesta era înalt, uscățiv, cu părul cărunt și i se zicea Tom Prăjină. Îl vizita zilnic și îl ajuta cum putea și cu ce putea. Lorni îi povestea lui Tom Prăjină că era chinuit de vise. Și în fiecare vis apărea un om care îl îngrozea, îl tortura !... De care se temea cumplit !... În rest, nu simțea nimic... Decât că îi era foame și sete... Pe zi ce trecea devenea tot mai gras. Devenise un... munte de grăsime !... Se deformase... Cu greu se mai puteau recunoaște membrele, trunchiul, capul. Era paralizat...

Trăia ca o plantă, stătea ținut, încremenit. Și totuși Tom Prăjină avea grijă cu conștiinciozitate de acest... colos de grăsime... Mulți oameni erau de părere că depășise cu mult o tonă în greutate... Medicii și chirurgii care l-au vizitat și l-au consultat, erau uimiți...

Un doctor a declarat:

“Nu se mai poate face nimic pentru el, medicina este neputincioasă... este un caz ieșit din comun... un caz care trebuie cercetat...”

Dar lui Lorni nu-i păsa. Continua să mănânce, să bea, să îl viseze pe acel om de care se temea cumplit și... continua să crească... Iar Tom Prăjină continua să-l îngrijească... »

Tocmai mă pregăteam să ies din apartament și să trimit povestirea spre publicare la revista "Ficțiunea", când am auzit sunetele stridente ale soneriei. M-am apropiat de ușă, am deschis-o, iar în față mi-a apărut un om înalt, uscățiv, cu părul cărunt. În spatele omului, la o anumită depărtare, se găsea, într-un camion, ceva imens, de formă neregulată, semănând vag cu un om... cu un om gigant ! După o secundă de tăcere, am auzit distinct, o voce slabă, pițigăiată, întrebându-mă :

"De ce ne-ai creat ? De ce ?... Cu ce drept ne-ai creat ?... Și de ce îmi apari mereu în vis ? De ce mă faci să sufăr ?..."

Apoi o ceață de culoare verde, ce venea de pretutindeni, îi învălui pe cei doi și camionul... Apoi ceața s-a îndesit până când a cuprins împrejurimile...

Nu mai vedeam nimic decât... ceața verde... Am închis ușa și m-am trântit pe canapea...

Apoi, multă vreme, nu am mai știut nimic, nimic, nimic...

O COINCIDENȚĂ EXTRAORDINARĂ

Într-o zi, stăteam de vorbă cu Felix și Coral, doi buni prieteni.

- De multă vreme mă preocupă problematica timpului, spuse Felix. Aș vrea să călătoresc... în timp, în trecut, în viitor, nu are importanță... Dar, din păcate, această dorință este numai o iluzie... Călătoria în timp este imposibilă ! Degeaba ne facem fel de fel de visuri, în această privință, că nu vom călători niciodată în timp !
- Asta o spui tu, strigă Coral. De fapt ce știm despre timp ? Că este ireversibil și că poate fi socotit ca un fel de coordonată... În rest, sunt tot felul de speculații...
- Poate că nici nu este de știut mare lucru, replică Felix.
- Cum poți să spui așa ceva, strigă din nou Coral, când toate, toate se supun timpului pe lumea asta, cum poți să afirmi că nu este de știut mare lucru ?
- Da, am spus eu, Coral are dreptate. Este de știut și încă mult, dar din păcate gândirea noastră nu este suficient de evoluată pentru a înțelege esența timpului. În altă ordine de idei, ce-ar fi dacă un om sau un obiect oarecare, călătorind în timp, la punctul terminus al călătoriei sale, în trecut sau în viitor, ar nimeri chiar aici și chiar în locul sau în spațiul pe care organismul tău îl ocupă, respectiv în spațiul pe care îl ocupi tu în fotoliu, dragă Felix... Ei, ce zici de asta ?
- Uite ce este, spuse Felix, chestia asta ar fi interesantă și aș vrea să știu și eu ce s-ar întâmpla, numai că... vezi tu, este imposibil, repet, este... imposibil !

Abia apucă să spună asta, că se și produse minunea... Coincidența a fost cu totul remarcabilă ! În locul unde stătea Felix am văzut cum se materializează un om ! Astfel încât rezultatul a fost o monstruozitate... Bineînțeles că nici individul, nici Felix nu mai erau în viață. În locul de cuplaj se putea constata că mușchii, oasele, organele, erau zdrobite ! Omul care venise din timp nimerise cu jumătate din trup exact peste jumătatea trupului lui Felix. După vreo zece minute, am văzut cum cele două trupuri au dispărut... Au dispărut pur și simplu !

Priveam năucit, incapabil de a mai face vreun gest...

MISTERIOASA PLANETĂ NOOZOON

Ei bine, faptele au fost următoarele. Într-o localitatea oarecare (din anumite motive, nu o voi numi), a dispărut fără urmă o persoană relativ cunoscută prin localitate și chiar prin împrejurimi. S-a bănuir la început că era vorba de un accident: un înec spre exemplu... S-a cercetat râul din apropiere cu foarte multă atenție. Nu s-a găsit nici un cadavru. Au trecut câteva zile dar cercetările nu au condus la nici un rezultat. S-a bănuir că ar putea fi vorba de o crimă. S-a investigat stăruitor tot ce era în legătură cu dispărutul. Din nou cercetările nu au condus la nici un rezultat concludent... În aceste condiții, cazul a fost închis. Nu peste mult timp de la dispariția individului, în aceeași localitate s-a descoperit ceva senzațional. Într-unul din cavourile aparținând unei vechi familii (care deținuse pe vremuri demult apuse, înalte titluri nobiliare), deschizându-se unul dintre sicrie, s-a descoperit, așadar... nu un schelet, cum ar fi fost de așteptat, ci trupul jupuit al unui bărbat. Prima constatare, a fost că trupul era foarte bine conservat, arăta ca și când ar fi fost viu, numai că lipsa totală a pielii, intriga și înspăimânta. Lângă cadavru, s-a găsit un recipient, făcut dintr-un material transparent, închis ermetic, conținând un lichid vâcos, roșu-purpuriu, asemănător sângelui. În fața sicriului, era o inscripție care arăta numele individului și anii între care trăise. Din motive de... discreție, nu voi menționa numele acestuia și anul nașterii, respectiv anul morții. Mă mulțumesc să spun că fusese un înalt demnitar și că trăise în întunecatul ev mediu. Firește că această descoperire a produs emoție și agitație în mica localitate, totuși nu atât de mare pe cât s-ar putea crede. Pentru că, circula o legendă care spunea că un nobil de prin părțile acelea, ocupându-se cu vrăjitoria, cu alchimia, cu astrologia, cu alte și alte cercetări ezoterice, magice, se spunea că ar fi ajuns să descopere piatra filozofală, elixirul tinereții, inelul magic și alte lucruri vrăjitorești... Era legat de puterile malefice pe care le supusese. Se spunea că, odată cu dispariția lui, fantoma acestuia bântuia nestingherită... Această legendă era transmisă din generație în generație de diferite persoane înclinate spre ocultism... Până la descoperirea cadavrului, majoritatea localnicilor considerau această legendă, mai în glumă, mai în serios, ca fiind adevărată. După descoperirea lui, aceștia au fost inițial surprinși, apoi s-au năpustit pur și simplu să vadă, ceea ce ei socoteau a fi o minune. Aflându-mă în acea localitate de câțva timp, fiind invitat de niște prieteni să-mi petrec concediul la ei, și întrucât acest caz mă atrăgea prin aspectul lui insolit, am început să mă interesez și să fac investigații. Într-o zi, m-am dus să cercetez cadavrul, firește, într-una din rarele zile de liniște, când, în apropierea cavoului nu se aflau decât cei doi paznici. Aceștia nu m-au lăsat să intru și să investighez. Le-am dat însă niște bani și, în sfârșit, m-au lăsat să intru în cavou. Luasem cu mine și trusa de cercetări, de care nu mă despărteam niciodată și care conținea câteva aparate, câțiva reactivi chimici și diverse ustensile. M-am apucat de lucru. În primul rând am făcut diferite măsurători biofizice. Am luat câteva probe din cadavru (bucăți mici de țesuturi, grupuri de celule etc.) pentru a le examina la microscop și pentru alte analize chimice de finețe. Apoi am luat recipientul care conținea acel lichid asemănător sângelui. Recipientul era închis ermetic, nepermițând extragerea vreunei picături din acel lichid. Uitându-mă cu mai multă atenție la el, am observat că începuse să se precipite, să se coaguleze... Era ceva straniu... Ce anume determina coagularea acestuia, mă întrebam, în momentul în care un paznic intră în cavou să mă anunțe că afară începuse ploaia și mă îndemna să mă grăbesc. I-am spus să aștepte... Am privit din nou recipientul. Am observat că viteza de coagulare sau de precipitare, creștea și, totodată, am observat, la lumina lanternei, curenți de fluid care puneau în mișcare substanța aceea vâscoasă. Cercetând atent recipientul cu lupa am observat minuscule orificii pe suprafața acestuia. În sfârșit, am efectuat analiza spectrală a conținutului recipientului, notându-mi cu grijă rezultatele. Apoi am ieșit din cavou, îndreptându-mă spre locuința prietenilor mei. Am ajuns ud leorcă, mi-am schimbat hainele și m-am culcat. A doua zi, înainte de a prelucra datele, am vizitat iar cavoul... Era o vreme bună, soarele strălucea, nu era nici un nor... Am privit cadavrul, apoi recipientul și am văzut că dispăruse orice urmă de coagulare a fluidului din recipient. Faptul acesta m-a uimit... M-am întors apoi la prietenii mei și i-am informat despre ceea ce aflasem, după care am studiat și am prelucrat datele. Primele concluzii la care am ajuns după analizele efectuate au fost dintre cele mai neașteptate...

Analiza micilor fragmente de țesut, a arătat că celulele care alcătuiau țesuturile, aveau un nucleu compact, unul mozaicat și încă unul difuz, citoplasma era ceva mai densă decât la celulele obișnuite, iar membrana celulară era alcătuită din trei straturi sau submembrane, având, se pare, funcții diferite... Așadar, structura celulelor era diferită de ceea ce cunoșteam... Măsurătorile antropometrice au arătat o serie de diferențieri față de un organism uman obișnuit. Spre exemplu, am constatat o dezvoltare accentuată a coloanei vertebrale, a musculaturii membrelor, dar și o înălțime relativ mică (un metru și treizeci de centimetri). De asemenea, am mai remarcat o dezvoltare deosebită a cutiei craniene, a ochilor și a toracelui...

Desigur că mai trebuiau făcute alte studii, mai ample, dar în această fază a cercetărilor, nu se putea obține mai mult. Oricum aceste rezultate ale investigațiilor, îmi arătau că mă aflam în fața unui caz extrem de ciudat, iar problema consta în a afla cine anume era de fapt acel individ despre care circula acea stranie legendă. Rezultatele analizei spectrometrice efectuate asupra recipientului care conținea fluidul vâcos, au fost dintre cele mai stranii – fluidul avea o complexitate chimică deosebită ! Tocmai voiam să ies din camera mea, să ajung la cavou, apoi să cercetez în amănunt cadavrul și ceea ce era în legătură cu el, când unul dintre prietenii mei, intră în casă. Îmi spuse, cu glasul tremurând de emoție, că... “cei doi paznici care stăteau la intrarea în cavou, fuseseră omorâți; aceștia au avut parte de o moarte violentă, provocată de puternice lovituri de bătă, lovituri care le-au fracturat oasele, le-au spart capetele și le-au produs numeroase leziuni interne”. Cadavrul nobilului dispăruse, iar cavoul fusese răvășit. Oficialitățile, după primele investigații, aflaseră despre vizita mea la cavou, despre mituirea paznicilor și mă bănuiau că îi omorâsem pe paznici, cu atât mai mult cu cât eram și nou venit în localitate... A urmat o perioadă de timp agitată. A trebuit să explic amănunțit prezența mea în localitate, interesul meu pentru cadavru, de ce a trebuit să mituiesc paznicii, etc.

Prietenii mei au depus în acest sens mărturie – în momentul când fusese comisă crima, mă aflam în casa lor... Prin urmare nu îi puteam omorî pe paznici... Întrucât nu aveau vreo dovadă neîndoieală împotriva mea, s-au hotărât să mă lase în libertate, dar am fost pus sub supraveghere strictă... Cazul devenea din ce în ce mai straniu... Așadar, ce știam la data respectivă ? Știam următoarele. Că un individ, destul de cunoscut în localitate, dispăruse fără urmă. Că, la câteva zile după dispariția individului, se descoperă într-un cavou, un sicriu în care se găsea cadavrul unui individ respectiv al unui... vechi nobil, despre care circula o legendă ciudată. Trupul era jupuit complet, era excepțional de bine conservat și, după primele analize fizico-chimice și bioantropometrice, avea diferențieri stranii față de oamenii obișnuiți, diferențieri momentan inexplicabile. Apoi, că doi oameni care păzeau cavoul, fuseseră omorâți la câteva zile după descoperirea celui... cadavru straniu.

Moartea paznicilor fusese violentă, fiind cauzată de lovituri de bătă care le fracturaseră oasele și le provocaseră grave leziuni interne. În plus, cavoul fusese răvășit, iar sicriul cu acel cadavru ciudat dispăruse fără urmă... Printre multe întrebări pe care mi le puneam erau și acestea...

De ce nu fusese transportat sicriul imediat ce fusese descoperit la un institut de cercetări, împreună cu tot ceea ce era în legătură cu el ? De ce a rămas atât de mult timp în localitate la îndemâna tuturor (printre care și... a mea) ? După cum am aflat mai târziu, autoritățile intenționaseră să aducă specialiști pentru elucidarea cazului, dar amânaseră, așa cum aveau obiceiul. Nici măcar un asemenea caz deosebit, nu îi scotea din nepăsarea lor obișnuită... Așadar, acestea erau toate informațiile mele în legătură cu acest caz neobișnuit... Informații, este un fel de a zice, căci, de fapt, nu erau decât niște întrebări, niște situații incerte, niște probleme care se cereau rezolvate, bineînțeles în măsura posibilităților.

Prin urmare, trebuia să-mi întocmesc un plan de acțiune care să cuprindă următoarele: ceea ce știam despre caz, ceea ce trebuia să aflu și ceea ce trebuia să fac. În sfârșit, trebuia să încerc să explic toate aceste fapte ciudate...

Iată, mai întâi, câteva întrebări la care trebuia să răspund. Individul care dispăruse fără urmă, avea vreo legătură cu acest caz sau nu ? Cine a fost, de fapt, personajul atât de straniu găsit în cavoul vechii familii de nobili ? Ce reprezenta recipientul care conținea substanța roșie-purpurie ? Cine îi omorâse pe cei doi paznici și de ce ? Cine furase sicriul și cine răvășise cavoul și în ce scop ?

În această privință, existau două posibilități: sau un individ sau doi ori mai mulți, au omorât paznicii și apoi au furat sicriul cu cadavru cu tot și apoi au răvășit cavoul, fie un individ sau mai mulți, au omorât paznicii dintr-un anumit motiv și apoi au fugit lăsând cavoul intact, iar după aceea alți indivizi au intrat în cavou căutând ceva anume și apoi au furat și sicriul...

În sfârșit, ce intenții aveau cei ce furaseră cadavru și alte lucruri din cavou ?

Acestea mi se păreau a fi întrebările mai importante în legătură cu acest caz.

În primul rând era necesar să iau legătura cu persoana care investiga oficial acest caz. Trebuia să știu ce aflate și să îi propun să colaborez cu el. Lucrul acesta era destul de greu, având în vedere că eram... suspectat de crimă. Dar prietenii mei, m-au asigurat că mă vor ajuta... Pentru a mă ajuta, au hotărât să organizeze o serată la care au invitat toate persoanele importante din localitate, inclusiv pe anchetator. În așteptarea seratei, mă gândeam la modul de viață al celor mai mulți cetățeni ai acelei localități. Aceasta era o așezare retrasă, destul de puțin populată, o localitate unde nu aveau loc evenimente deosebite, fără fluctuații mari de la o zi la alta... Astfel, existența lor se reducea la următoarele: nașterea, ceva educație primită de la câteva școli, apoi munca prin diferite ateliere ori... staule de vite, întrunirile religioase, apoi căsătoria, apoi chefuri prin hanuri și cârciumi, repetate des, participarea la baluri, serate, spectacole, iar apoi... bătrânețea... Și în sfârșit... pacea eternă... Așadar, nimic deosebit, nimic interesant... În sfârșit, a avut loc și serata... Nu voi insista asupra modului cum a decurs aceasta. Cert este că la sfârșitul ei, anchetatorul a acceptat să colaborez cu el, iar celelalte oficialități au dispus scoaterea mea de sub urmărire. Cele ce am aflat de la anchetator, împreună cu cele ce știam, au făcut să mă gândesc la o ipoteză, care însă, trebuia verificată.

Iată ceea ce am aflat de la anchetator.

În primul rând, legat de moartea paznicilor, medicul legist a stabilit, după studii îndelungate, că decesul a survenit mai înainte ca victimele să sufere loviturile violente date cu o bâtă sau mai curând cu... o cracă ruptă dintr-un nuc; medicul a constatat așadar că moartea survenise de fapt în urma unui infarct cardiac, cu câteva minute înaintea loviturilor !...

Munca migăloasă făcută și din pasiune, dar și din curiozitate, a experimentatului medic legist, a furnizat această informație importantă (a fost o informație care a contribuit la scoaterea mea de sub supraveghere și acceptarea mea în echipa care investiga straniul caz).

În al doilea rând s-au mai remarcat niște urme de pași în fața cavoului care dispăreau la câțiva metri de intrarea în cavou !...

Ca și când cineva își luase zborul ! Se mai descoperise jos, pe podeaua cavoului, o carte. Era o carte voluminoasă, pe copertile căreia, era un desen înfățișând un dragon, și erau figurate niște semne ciudate. În sfârșit, cercetând cu atenție cavoul, s-a descoperit un mecanism care făcea să se deschidă o mică ușă prin care se intra într-o încăpere. Aici au găsit circa o mie de tăblițe, făcute dintr-un material având o compoziție extrem de complexă, după cum s-a constatat ulterior... Pe aceste tăblițe erau gravate mici inscripții, semne asemănătoare scrierii cuneiforme, precum și niște desene, foarte greu de descris... Fiecare tăbliță conținea... altceva față de cealaltă, era adică un... unicat !... Această descoperire m-a uluit, după cum l-a uluit și pe anchetator... În sfârșit, se suspecta o sectă obscură din localitate de furtul sicriului. Această sectă religioasă era aceea care difuzase și întreținuse legenda referitoare la acel nobil... După cum reieșea din doctrina acelei secte, nobilul învia și murea periodic, iar de fiecare dată când învia, avea noi și noi puteri !...

Din acea doctrină, mai reieșea că toți cei care erau supuși, cinstiți și respectau anumite ritualuri, aceia vor avea parte de bunăvoința nelimitată a acelui nobil... Acestea erau datele problemei. Cu acestea și cu ceea ce știam din cercetările proprii, m-am gândit la următoarea ipoteză... Era clar că acel "nobil" se deosebea de indivizii speciei umane, cu alte cuvinte era un reprezentant al unei alte specii, fie de pe Pământ, fie de pe o altă planetă. Structura diferită a celulelor organismului, recipientul conținând acea substanță necunoscută și extrem de complexă, tăblițele confecționate din acel material necunoscut, dovedeau aceasta...

Ce l-o fi determinat să se stabilească în acea localitate și să ducă o existență atât de... misterioasă, nu puteam ști...

Acea sectă religioasă care îi întreținuse cultul era responsabilă, după cum bănuiam, de furtul sicriului și de moartea paznicilor, moarte care a survenit de fapt în urma unei spaimе cumplite, urmată de lovituri violente...

În esență, așadar, susțineam, în această ipoteză, că există o legătură strânsă între acel individ și acea sectă și că se impunea o strictă urmărire a sectei, precum și studiul tăblițelor... După lungi străduințe, ajutat de anchetator și de oamenii lui, am reușit să fiu admis în sectă, după care am participat la câteva întruniri ale acesteia... Șeful sectei era un bătrân zaharisit care propovăduia la fiecare întrunire, mereu, mereu, aceeași poveste... Într-o zi, rămas singur cu el, am avut o discuție revelatoare... Îmi declarase că sectanții erau aceia care luaseră sicriul din cavou... Ei erau aceia care omorâseră paznicii. Îmi dezvăluia toate acestea considerându-mă unul de-ai lor, întrucât urma să particip la o acțiune a acestora și trebuia să cunosc toate amănuntele... Mi-a mai spus că va avea loc arderea cadavrului... Peste puțin timp, toți sectanții au fost conduși de șef într-un crematoriu, unde se afla sicriul și s-au adunat în jurul acestuia. Aici, șeful a ținut o cuvântare... uluitoare. Ceea ce urmează, este o prelucrare a cuvântării lui, pentru a fi cât de cât inteligibilă, întrucât discursul era impregnat de cuvinte fără sens, metafore, etc., specifice dogmei acelei secte... Pe scurt, iată ceea ce a cuvântat acesta...

- V-am adunat aici, spuse agitându-se, pentru a vă spune adevărul... Adevărul trebuie cunoscut ! Aflați că această planetă, numită Pământ, alcătuia demult, demult, un sistem planelar dublu, împreună cu o altă planetă, dispărută acum... Ambele, se roteau în jurul unui punct, numit centru de masă și acesta gravita în jurul Soarelui... Nu trebuie să vă sperie aceste cuvinte mari, strigă șeful întinzând mâinile înainte... Este destul să știți că nu a fost o singură planetă, Pământul, ci două !... Dar, a doua planetă, nu mai există acum... Se numea Noozoon... Pe această planetă, a apărut și s-a dezvoltat viața, ca și pe Pământ, dar viața s-a dezvoltat într-un ritm mult mai intens decât pe planeta noastră... A apărut "conștiința", când pe Pământ nu exista decât o viață primitivă... Ființele conștiente care trăiau pe planetă, au creat o tehnologie deosebită, când pe Pământ exista o vegetație luxuriantă, iar reptilele se târau încoace și încolo sub soarele strălucitor... Nu știu, nu pot să vă fac să înțelegeți sau să vă reprezentați viața și tehnica de pe această planetă !... Ce s-a întâmplat, ce evenimente au condus la dispariția planetei Noozoon, nu se poate ști, sau mai bine zis, eu nu pricep !... Căci s-a întâmplat ceva, strigă șeful, plimbându-se agitat încoace și încolo... Nu știu ce s-a întâmplat ! Probabil că devenise de nelocuit și nu numai atât dar, probabil că devenise un pericol pentru însăși existența civilizației, poate chiar a sistemului solar !... Probabil că în nucleul planetei se inițiasă o reacție termonucleară necontrolată, provocată intenționat sau poate apărută în mod natural, care ar fi condus la o explozie de dimensiuni cosmice... Nu pot ști ! A fost, se pare, propulsată spre Soare și a căzut în astrul fierbinte... Așa cred, căci altfel, unde să fi dispărut, fără urmă ? Mulți dintre reprezentanții civilizației de pe Noozoon au părăsit în prealabil planeta și s-au refugiat pe unde au putut... Ființele de pe Noozoon erau niște ființe destul de diferite de actualii reprezentanți ai rațiunii de pe Pământ, adică de oameni... Și nu atât ca formă a organismului, cât ca structură, fiziologie și capacități...

S-a oprit din discurs, a tușit de câteva ori, apoi reluă...

- Unul dintre reprezentanții decăzuți ai civilizației de pe Noozoon, planetă care făcea cândva pereche cu Pământul, a fost și acesta... pe care îl vedeți... Era potențial nemuritor, structura și funcțiile organismului său îi permiteau aceasta... Totuși, iată că a murit ! Nu, nu l-a omorât cineva anume, nimeni nu ar fi putut să îl omoare ! El însuși s-a omorât, propria sa voință i-a impus să se omoare ! S-a sinucis !... Mai multe amănunte, nu cunosc !... Toate acestea le-am aflat dintr-un vechi pergament... pe care l-am distrus ! Trebuie să ardem acest trup, acum și nu altcândva ! Este necesar, deoarece, începe, iată, după atâtea și atâtea veacuri, în care s-a conservat foarte bine, începe să se descompună ! Prin descompunerea cadavrului, iau naștere microorganisme atât de distrugătoare, atât de prolificе, încât răspândindu-se, ar putea face multe victime ! Va trebui să... ardem și noi pentru a nu fi purtătorii și transmitătorii acestor microorganisme ! Pe de altă parte, scopul nostru a fost îndeplinit. Arzând trupul celui care a fost rațiunea de a fi a sectei noastre, nu mai avem de ce să mai existăm ! Ați aflat adevărul, marele adevăr !

Acesta a fost discursul șefului sectei, pe care, cum spuneam, l-am prelucrat pentru a fi înțeles, întrucât, discursul era impregnat cu multe cuvinte fără sens, metafore, etc.

După ce șeful a tăcut, se lăsă o liniște apăsătoare, copleșitoare... M-am înfiorat gândindu-mă că va trebui să mor, să ard de viu... Desigur, nu credeam că descompunerea cadavrului ar fi... generat acele microorganisme periculoase ("semințe ale morții" după cum striga șeful)... Nu credeam nici povestea că am fi purtătorii și transmițătorii microorganismelor. I-am spus-o șefului. Acesta se încruntă și îmi spuse că nu aveam decât să plec ! Și puteam pleca toți cei care voiau ! Ușa de la crematoriu era încă deschisă. Nimeni, în afară de mine, nu se mișcă... Trebuia să fac ceva pentru a împiedica moartea atâtor oameni. M-am repezit la șeful sectei, cu gândul de a-l imobiliza. Acesta făcu un semn câtorva sectanți care s-au îndreptat spre mine...

Văzându-le bătele din mâini, am renunțat însă la luptă, care era inegală și am alergat afară... Oare de ce mă lăsase liber șeful sectei ? De ce nu mă omorâse ?... Am fugit la anchetator și i-am relatat în câteva cuvinte întreaga situație. Imediat își adună oamenii și împreună cu ei, am alergat la crematoriu. Din păcate, am ajuns prea târziu... Nu am mai găsit decât cenușă... Multă cenușă... Asta a fost, de fapt, totul ! În rest... nimic !

Tăblițele au fost date unor specialiști pentru a fi studiate și care, după un studiu minuțios, nu au ajuns la nici o concluzie... La fel, nu s-a putut afirma nimic despre recipientul care conținea substanța aceea asemănătoare sângelui...

S-a mai constatat că individul care dispăruse atât de... inexplicabil, nu avea de fapt nici o legătură cu această întâmplare ciudată. Era un excentric, după cum am aflat. Plecase din localitate, fără să lase nici un semn, fără să înștiințeze pe nimeni ! Revenind în localitate, povestise prietenilor, aventurile lui în ținuturile îndepărtate unde plecase... În rest ? Nu, nu am fost un agent purtător al groaznicului microorganism, după cum pretindea șeful sectei... În rest, ce aș mai putea să mai spun ? Povestea șefului sectei, ar putea să fie sau nu adevărată, cine știe ? Oricum, întâmplarea mi se pare destul de ciudată.... Cine știe ce ne mai rezervă viitorul ?

Atunci nu știam, desigur, ce anume îmi va... pregăti viitorul... De câțva timp, am aflat... Mergeam, într-o zi, acum câteva săptămâni, pe străzi pustii... Copacii desfrunziți păreau că tânjesc după primăvară. Hoinăream, gândindu-mă la Univers, la timp, la devenire, la diversitate, voind să înțeleg Lumea, în care existam pentru o perioadă de timp atât de scurtă... Și apoi, după această scurtă existență, în care necazurile, așteptările, speranțele alternează, ei bine, după toate acestea, urmează inevitabil... neantul... La un moment dat am văzut un om trântit la pământ. Crezând că avusese un infarct sau un atac cerebral, m-am apropiat de el intenționând să îl ajut... Când m-am apropiat, am simțit un frig și o neliniște copleșitoare... M-am îndepărtat și frigul și neliniștea au dispărut... Din nou m-am apropiat – aceleași senzații.

"Ce este asta ?", m-am întrebat surprins...

Gândurile mi s-au învălmășit. Un timp, nu am mai simțit nimic, apoi, cu o claritate uimitoare, au început să îmi apară în minte gânduri ciudate, diferite de cele ce îmi erau familiare...

"Nu știu dacă ar trebui să mă activez tocmai acum... Când mai am de trăit numai câteva secunde... Pe atunci, pe această planetă, numită acum Terra, nu exista viață, conștiință, rațiune... dar, pe a doua planetă, care împreună cu Terra forma un sistem planetar dublu, pe această planetă, numită Noozoon, viața evoluase... Multe dintre expedițiile pe Terra au arătat că pe această planetă nu se va dezvolta vreodată o civilizație tehnologică... Însuși Marele Xenon a demonstrat acest lucru... Au fost realizate edificii, au fost operate modificări în atmosferă, în hidrosferă, în litosferă... Dar, inutil... inutil... A urmat hotărârea Marelui Consiliu de a transforma planeta Noozoon într-un cargou cosmic și de a ne aventura în imensitatea Cosmosului... Și tocmai atunci, în acea zi... s-a produs... evenimentul crucial... Savanții au descoperit un conglomerat material, un... craniu de cristal cu totul diferit de ceea ce era cunoscut... L-au descoperit într-un crater vulcanic... Semăna cu un craniu obișnuit... dar era făcut dintr-un material extraordinar de dur ! Era indestructibil !... Ne-am dat seama că aveam de-a face cu o formațiune materială diferită de tot ceea ce cunoscusem până atunci !

La acea dată tocmai începusem să studiem cristalele nucleare... Un cristal nuclear este un... nucleu gigantic, în care ordinea nucleonilor, respectiv a protonilor și a neutronilor, este de tip cristalin, substanța nucleară fiind comprimată de forțe cromodinamice...

Ei bine, formațiunea materială, era ceva asemănător cu un cristal nuclear !... Am hotărât să-l activăm... transferându-i energie... Se justifica însă ? Totuși, curiozitatea a învins... Am supus unui flux continuu de gravitoni acea formațiune materială... Și atunci s-a produs... Marele Eveniment !... Pentru câteva fracțiuni de secundă, totul, totul s-a oprit, a încremenit !.

Chiar și activitatea solară, chiar și activitatea nucleului galactic a încetat...

Ne-a apărut atunci clar, la toți membrii societății noastre ADEVĂRATA EXISTENȚĂ, structurile, nivelurile superioare ale organizării materiei, profunzimile materiei, ale spiritului, pe care noi le bănuiam, dar nu eram siguri de existența acestora...

Soarele a pierdut din momentul unghiular, au apărut o mulțime de goluri negre, de câmpuri kriptonice, de lumi de dincolo de bariera de lumină, de Universuri Paralele și de Lumi Posibile...

Întreaga noastră Lume a fost zguduită de acea... formațiune materială și... spirituală...

După asta... Toți ne-am simțit mai buni, mai înțelepți... Apoi acea formațiune materială sau...

poate formațiune spirituală, a dispărut ! Încălca toate principiile și legile descoperite !...

Unii dintre reprezentanții civilizației noastre au rămas pe Terra... Noi, ceilalți, am transformat

planeta Noozoon în cargou cosmic... Marele Xenon a declarat că pe Terra se va dezvolta totuși

o civilizație tot atât de misterioasă ca și a noastră !... Atunci când afirmase și... demonstrase că

nu va apărea o civilizație pe Terra, nu dispunea de prea multe informații și prin urmare

demonstrația era falsă, inconsistentă... Se înșelase !... Așadar: Noozoon, cargou cosmic, Terra,

o planetă misterioasă... Mulți au plecat... Alții au rămas... Pe Terra... Am rămas și eu...

Dar... cele câteva secunde câte le-am mai avut de trăit, sunt pe sfârșite... Mă epuizez..."

Apoi am văzut că individul acela straniu, a oftat, a tresărit și... atât... Apoi, în câteva secunde...

s-a dezintegrat ! Totul s-a petrecut fulgerător – m-am apropiat de individ, m-am depărtat și iar

m-am apropiat, apoi... a dispărut ! A fost aproape o nălucire ! Un timp, am fost stupefiat, năucit,

apoi am plecat, pierzându-mă în depărtări și în noaptea ce se lăsa încet, încet...

Nu știu și nu voi ști probabil niciodată ce a însemnat sau ce sens a avut această întâmplare...

Să fi existat, totuși, planeta NOOZOON ?

MAI EXISTĂ ȘI ALTE CIVILIZAȚII ?

- 1 -

Au trecut mulți ani de când cutreierăm spațiul cosmic la bordul cosmonavei Triumf încercând să realizăm contactul cu alte civilizații. Dar, cu toate strădaniile noastre, nu am descoperit nici o civilizație... Cel mult erau forme primitive de viață, prea puțin interesante. În Consiliul Planetar se răspândise ideea de a se abandona aceste cercetări, fiind considerate... inutile și foarte costisitoare. Mulți oameni se împăcaseră cu ideea singurătății civilizației umane în Univers și mulți partizani entuziaști ai pluralității lumilor locuite au fost nevoiți să se plece în fața evidenței... În urma unor cercetări minuțioase nu se ajunsese la nici o descoperire clară privind urme de viață rațională sau de civilizație pe o rază de douăzeci de ani-lumină... În zadar fuseseră construite zeci de radiotelescoape gigantice pe Pământ și în spațiul extraterestru, în zadar, nimic, nici o ființă vie, rațională, nu răspundea la apelurile oamenilor, unele patetice chiar, nu se interceptase nici un fel de mesaj... Se admisesese planul de a se mai face o ultimă încercare, o ultimă călătorie, la o depărtare de șaptezeci de ani-lumină spre sistemul planetar al stelei Nefertiti. După această încercare, se propunea abandonarea cercetărilor până la o dată când tehnicile de transport cosmic, permiteau ieșirea în afara galaxiei, mai întâi în Andromeda și apoi în alte zone extragalactice...

Cei douăzeci de membri ai expediției, printre care și eu, ne-am ocupat locurile în interiorul cosmonavei Triumf 23 și... am zburat spre astre... Zborul acesta nu a fost lipsit de peripeții... Spre exemplu, la aproape 42 de ani lumină de Soare, unul dintre motoarele fotonice se defectase. Am fost nevoiți să ne oprim și să gravităm în jurul unei stele cam cât Soarele nostru, să demontăm motorul și să îl cărăm pe o planetă. Natura defecțiunii impunea acest lucru. Aici, pe planetă, am întâlnit un relief accidentat având pe suprafața sa întinse mări și oceane cu apă grea. Atmosfera era otrăvitoare pentru noi. Creștea sporadic un fel de vegetație pitică, iar prin unele zone întâlneam obiecte având forme neregulate, făcute dintr-un material necunoscut... Mai întâlneam și niște viețuitoare având forme foarte ciudate, un fel de languste mari, care se târau pe solul accidentat sau care intrau în marea de apă grea. Inițial toți am fost convinși că am descoperit în sfârșit, viața și... rațiunea... Era o descoperire întâmplătoare... Am încercat în acest sens să stabilim contacte cu acele ființe ciudate a căror formă amintea de... languste. Dar toate încercările noastre au fost zadarnice. Acele viețuitoare nu se ridicaseră până la nivelul rațiunii. Mai erau și alte forme de viață în afară de "languste", ba chiar... foarte multe, însă nici acestea nu aveau ceea ce se numește... "rațiune"... Am reparat motorul și ne-am pregătit de plecare, lăsând mult balast pe această planetă care, deși adăpostea viața, aceasta nu era una... rațională... În legătură cu acest accident care ne-a permis să staționăm pe acea planetă, aș vrea să mai adaug că astrobiologul nostru, dr. Tyndall, susținea că a avut un vis straniu... Se făcea, spunea doctorul Tyndall, că mai multe "languste" se rezeziseră într-o noapte spre șantierul de lucru, unde era motorul fonic și luaseră câteva dispozitive și aparate, în timp ce noi eram în adăpost. Mai departe, susținea doctorul Tyndall, a avut impresia că intrase în contact telepatic cu una dintre acele făpturi, care îi transmisese niște sentimente foarte asemănătoare cu cele omenești: de surpriză, de stupefacție, de neliniște... Desigur că nu am dat nici o importanță acestui vis... Cel mult, la întoarcere, ne vom opri din nou pe această planetă, pe care am denumit-o Armandia, după numele comandantului nostru...

Și astfel am navigat apoi fără alte incidente importante spre sistemul planetar al stelei Nefertiti... Ajungând în apropiere, la câteva miliarde de kilometri, am fost însoțiți de obiecte cosmice de dimensiuni mari. Am oprit motoarele, navigând inerțial și ajungând în dreptul ultimei planete din sistem, așadar cea mai depărtată de steaua Nefertiti, am pus în funcțiune motoarele de frânare și am plasat cosmonava pe o orbită circumplanetară. Obiectele acelea ciudate s-au oprit și ele... Am început cercetarea planetei, dar toate investigațiile au fost zadarnice: planeta era total lipsită de viață. În ultimul moment, când tocmai ne pregăteam să părăsim planeta, Joackim, astronautul, a observat o clădire având formă de piramidă... Am fost foarte emoționați de descoperirea făcută, întrucât speram ca, în sfârșit, să dăm peste viața rațională... Ne-am apropiat de clădire și am încercat să găsim o intrare, o ușă... Dar nu am găsit nimic... Am încercat apoi să ne facem noi o intrare, folosind laserul de mare putere. Totuși nici acesta nu a folosit la nimic, deoarece materialul era extraordinar de dur, de rezistent, se părea că era un imens cristal nuclear... Am încercat să focalizăm fasciculele celor zece lasere de mare putere de care dispuneam și numai acestea au reușit să facă o gaură în acea piramidă... Am intrat. Aici am văzut instalații și obiecte având o formă geometrică regulată și... atât. Nu am întâlnit nici o vietate. Am ieșit de aici, foarte dezamăgiți. Apoi ne-am continuat investigațiile asupra celorlalte planete, unde am întâlnit aceleași construcții, având acea formă de piramidă, în care se găseau aceleași instalații și obiecte de formă regulată... Am ajuns la cea de a cincea planetă, din cele șaptesprezece câte avea acel sistem planetar... Eram însoțiți permanent de acele obiecte necunoscute, mari, care ne supravegheaseră din momentul intrării în sistemul planetar al stelei Nefertiti. Încercasem zadarnic să stabilim contactul, utilizând toate mijloacele de care dispuneam... Când am fost aproape de a cincea planetă, am constatat uimiți că la suprafața acesteia aveau loc explozii termonucleare. Apoi, am văzut pe ecranele de la bordul cosmonavei că acele obiecte care ne însoțiseră, ne părăseau și zburau spre planetă, unde, la impactul cu suprafața, explodau... Energia eliberată, era uriașă, ceea ce ne-a împiedicat să ne apropiem prea mult.

Totuși, am putut observa de la distanță, cu ajutorul unui telescop Thomson de înaltă rezoluție, clădiri uriașe și vietăți care mișunau peste tot ! Am mai observat apoi niște aparate de zburat care se mișcau aparent fără nici o logică, apoi explozii uriașe, urmate de degajări de energie și substanță care luau forma unor ciuperci gigantice... Toate acestea nu au durat prea mult... Apoi... nu se mai întâmplă nimic... Se puteau observa ruinele unei foste civilizații... raționale, dacă o puteam numi astfel... Ce mai puteam face ? Dacă am fi sosit ceva mai devreme, poate că am fi reușit cumva să fi prevenit dezastrul... Dar așa... am asistat neputincioși la sfârșitul unei civilizații care... “s-a sinucis”, dacă pot spune astfel... Să fi fost... semenii de-ai noștri ?! S-ar părea că nu... Oare de ce au făcut-o ? Ce i-a determinat să se “sinucidă” ? Poate că natura sistemului lor social a declanșat dezastrul, în măsura în care se putea vorbi de un sistem social la acele ființe, pe care nu le cunoscusem direct, în nici un fel... În orice caz, modul lor de manifestare nu a fost deloc rațional, așa credeam noi, cei din echipajul cosmonavei Triumf 23...

- 4 -

Oare mai există civilizații evoluate în Univers, civilizații care să ne semene într-un fel ? Sunt puține sau multe ? Există vreo lege obiectivă care împiedică realizarea unui contact între civilizațiile asemănătoare ? Sunt întrebări care, deocamdată pot primi, cel mult, răspunsuri vagi, ipotetice... Planeta trebuia cercetată, dar acum, dat fiind gradul ridicat de radioactivitate, nu era posibil. Trebuiau să treacă mii de ani pentru a deveni cât de cât prielnică cercetărilor... Așa că ne-am întors... Am ajuns în dreptul planetei Armandia, unde am stat câțva timp, atunci, când ni se defectase motorul fonic... Am fost oarecum mirați de ceea ce am văzut. Întreaga suprafață a planetei suferise schimbări însemnate. Suprafața planetei era acoperită acum cu sulf lichid, iar atmosfera era îmbibată cu vapori de acid sulfuric... Cum de se transformase într-un timp scurt, după cum credeam noi, chiar aplicând corecțiile relativiste, nu ne puteam explica... Există însă o ipoteză: ființele vii de aici, “langustele”, unele bacterii, alte forme de viață, au transformat elementele chimice ale planetei, într-un timp suficient de lung pentru ele, dar... scurt pentru noi. Viteza lor de evoluție a fost, se părea, extrem de rapidă !... Oricum, rezultatele cercetărilor întreprinse erau insuficiente pentru a confirma sau infirma existența semenilor întru rațiune în galaxie, în Univers... Să sperăm că semenii întru rațiune există... Vom propune continuarea și chiar amplificarea cercetărilor privind civilizațiile extraterestre... Ar fi de dorit, să ne comportăm astfel încât să ne putem face înțeleși de... eventualii noștri semenii întru rațiune... și, în același timp, să facem eforturi susținute pentru a-i înțelege... Pentru că s-ar putea să existe, de fapt, mai multe feluri de... rațiune... De ce nu ?

Iar “asemănarea noastră întru rațiune”, s-ar putea să se refere mai curând numai la anumite principii ale rațiunii decât la... nesfârșitele modalități și forme ale acesteia...

ZEUL PETRECERILOR NOCTURNE...

1. În fiecare sâmbătă noaptea și apoi duminică noaptea, membrii sectei Comus, se reuneau într-o clădire mare de pe Westfelmaar Street. Marele Coordonator predica despre Ființa Supremă, contopirea cu Sinele Absolut, Purificarea prin Comus, contopirea cu Ființa Supremă... Apoi, fiecare adept al sectei, bărbat și femeie, cu un pocal de cristal în mână, trecea prin dreptul Marelui Coordonator, care le umplea pocalul cu licoarea lui Comus. Licoarea lui Comus era o băutură obținută prin fierberea în apă distilată, într-un cazan de cupru, sub presiune, a unor cantități mari de Comus – o plantă neobișnuită, o plantă sălbatică, descoperită de către Marele Coordonator, undeva pe o insulă pustie... Urmau petreceri, toată noaptea. Sectanții consumau mari cantități de licoare precum și diferite preparate făcute din planta Comus (sau planta lui Comus – “Zeul Petrecerilor Nocturne”, cum i se mai spunea). Încăperea era ornamentată cu această plantă, bărbații și femeile purtau coronite împletite din această plantă stranie... După ce consumau licoarea, trăiau într-o altă realitate... Nu era beție, era altceva !... În ceea ce privește istoria sectei, se știa prea puțin... Se știa de pildă că un explorator descoperise acea insulă izolată, o cercetase și observase planta aceea, numită mai târziu Comus...

Exploratorul, studiind proprietățile plantei, s-a gândit să o întrebuințeze în scopuri... mistice. Se spunea că, după ce consumase multă licoare, avusese o revelație prin care i se poruncea, de către o voce care venea din... cer, să înființeze o sectă !... Ceea ce a și făcut... Sectanții cultivau terenuri întinse cu această plantă, terenuri achiziționate de la guvern... Se reuneau sâmbătă și duminică noaptea și făceau adevărate orgii, drogându-se cu licoarea lui Comus... În restul zilelor munceau, fie pe plantații, fie la diferite ateliere unde câștigau mulți bani...

2. Până la apariția primilor mutanți, nimeni nu a găsit nimic deosebit în activitatea acelei secte. Apariția mutanților a stârnit uimire și agitație în rândurile opiniei publice. Nu au fost omorâți imediat, deoarece individul care își spunea Marele Conducător, interzisese aceasta... Au fost crescuți, iar când au ajuns ceva mai mari, au început să apară și alte... proprietăți ciudate – aveau o capacitate deosebită de sugestie hipnotică, manifestând în același timp o... mare activitate bioelectrică ! Erau momente când persoanele care erau atinse de acești mutanți, mureau instantaneu, fiind electrocuțați ! Când duceau lipsă de hrană își preparau substanțele nutritive printr-un proces asemănător cu fotosinteza. Nu erau verzi, precum plantele, însă în pielea lor era o substanță, alta decât clorofila, dar cu proprietăți asemănătoare, care, cu ajutorul luminii, le permitea să transforme apa, sărurile minerale și dioxidul de carbon în substanțe nutritive... Mai târziu, au început să mănânce oameni ! Dispăreau oameni, persoane respectabile, de vază... Disparațiile misterioase au alertat autoritățile, care au declanșat vaste operațiuni de investigare a cazurilor... Cu timpul, sectanții și mutanții au început să răspândească drogul... Mii de oameni au devenit dependenți de el. Investigațiile autorităților au fost lungi și laborioase...

Au descoperit în cele din urmă aceste ființe stranie – mutanții, născuți într-un mod atât de straniu și trăind atât de bizar...

3. În sala de conferințe era o atmosferă înăbușitoare. Președintele, Mr. Westford, se străduia să explice auditoriului numeros natura acelor ființe născute de oameni, a acelor mutanți, precum și pericolul pe care aceștia îl reprezentau pentru omenire...

- Aici avem de-a face cu o stranie, cu o stupefiantă mutație genetică, o mutație ce pare să contrazică legile geneticii, legi studiate de sute de ani încoace... Oare ce a provocat-o și cum s-a produs ? Să fi fost vreun... automat biologic scăpat de sub control din vreun laborator de cercetări de inginerie genetică ? A provenit din cosmos ?... Este imposibil de răspuns ! Cert este că s-a produs, sfidând, repet, legile cunoscute ale geneticii, ale naturii. Se pare că, ori Universul este absurd, ori, dimpotrivă, noi am devenit incompatibili cu acesta ! În orice caz, aceste creaturi reprezintă un pericol pentru umanitate ! Cazurile de dispariții de oameni, mâncați, da, da doamnelor și domnilor, da, ați auzit bine, mâncați de aceste creaturi, nu sunt izolate ! Iar drogul pe care îl răspândesc, constituie un imens pericol, față de care toate celelalte droguri, cum ar fi LSD, opiaceele, etc., nu sunt decât simple... bomboane, permiteți-mi această comparație poate inadecvată, dar vreau să subliniez prin asta, pericolul extrem pe care îl reprezintă drogul acesta ! Și cine știe ce mai vor să facă !?... De aceea propun distrugerea lor fără întârziere și fără cruțare !...

Ar fi vrut, poate să mai spună ceva, să explice, să argumenteze, dar, la un moment dat a tăcut, a privit fix într-o anumită direcție o clipă, apoi a căzut inconștient, pe scaun !...

4. În clădirea de pe Westfelmaar Street, sectanții își continuau reuniunile lor neobișnuite, nefiind tulburați de nimeni și de nimic... Între timp, au obținut noi terenuri pe care cultivau planta, noi instalații pentru obținerea drogului, noi și rafinate posibilități de... otrăvire cu drogul...

Au trimis misionari prin toate regiunile lumii, pentru a-i converti pe oameni la "doctrina" lor și pentru a-i determina să răspândească planta Comus și drogul... Într-o seară, individul care își zicea Marele Coordonator, a ținut un discurs numeroșilor sectanți prosternați în fața unei uriașe plante Comus...

- Oh, Mare Zeu ! Oh, Mare Comus, noi toți ne închinăm ție și îți aducem slavă ! Noi nu vom avea liniște până când planta pe care cu dărnicie ne-ai dat-o, nu va fi răspândită peste tot și până când toți copiii tăi nu vor fi stăpâni pe această planetă !... Jurăm !...
- Jurăm ! repetă corul sectanților...

A urmat... desfrâul obișnuit...

5. Numărul mutanților a crescut. Și nu numai atât. Au început să apară și alți mutanți, cu mult mai stranii decât primii, adevărați monștri, gigantici, diformi, ucigători... Animalele care consumau “planta”, se transformau și ele, încetul cu încetul... Omenirea era amenințată și lupta împotriva acestei “plante” stranii, a sectanților, a mutanților, lupta cu disperare...

Dar nu numai omenirea, ci și plantele luptau împotriva acelei forme bizare de viață, numită Comus, care amenința să invadeze fiecare palmă de pământ și care se adaptase chiar și la mediul acvatic ! Și animalele făceau front comun. Se lupta pe toate planurile, la toate nivelurile... Era o luptă pe viață și pe moarte, era o luptă disperată ! Se constata că toți aceia care consumaseră... “planta”, inclusiv mutanții, erau sub influența telepatică a acesteia !...

6. Se părea că nimeni și nimic nu putea stăvilii proliferarea “plantei” Comus... Câțiva savanți cercetau neîncetat... Mai întâi cauzele. Au ajuns la concluzia că “planta” Comus a apărut datorită unui accident... În insula izolată pe care o descoperise un explorator, care mai târziu își luase numele de... Marele Coordonator, se găsea un laborator secret, aparținând unor comandamente militare, destinat cercetărilor de inginerie genetică. Un grup de geneticieni, ciberneticieni, bioingineri, biologi și biochimisti lucrau, utilizând nanotehnologii de ultimă generație, la sintetizarea unor microorganisme având câteva caracteristici diferite față de cele cunoscute. Într-o zi supercomputerul cu care lucrau a fost contaminat cu... ceea ce se numește cibervirus, a fost, altfel spus, virusat – cineva introdusese o serie de programe stranie care nu au fost detectate în timp util și care au acționat în mod specific... A rezultat “produsul” acesta de sinteză, “planta” aceasta, care s-a dovedit a fi în ultimă instanță, atât un... mutator genetic (un generator de mutații genetice), cât și un inductor telepatic ! Specialiștii care lucraseră la baza aceea de cercetări, au distrus totul, dar, se pare că unele exemplare, totuși, au supraviețuit... A venit apoi exploratorul, a descoperit exemplarele și apoi... a urmat dezastrul... Mai mult chiar, se părea că mutațiile genetice și influențele telepactice, constituiau un mod de supraviețuire și de proliferare a “plantei” !... Aceasta îi controla și îi coordona atât pe mutanții, cât și... pe membrii sectei, precum și pe aceia care deveniseră dependenți de... drog, drogul fiind de fapt o substanță complexă alcătuită din nenumărate microorganisme, produse ale nanotehnologiei... În ultima vreme se dădea o luptă disperată între “planta” Comus și niște... buruieni... Mutanții, sectanții, hibridii, nu reușiseră să stârpească buruienile, deoarece acestea aveau o capacitate de regenerare uluitoare și o rezistență extraordinară. Nu cedau “plantei” Comus !... De aceste buruieni își legau speranța savanții în stăvilirea și în final distrugerea acelei bizarerii biologice. Numiseră buruienile “Sperantia” și încercau să obțină unele rezultate favorabile. Între timp, disperarea omenirii ajunsese la paroxism... Va izbuti omenirea să se salveze ? Nu se știa... Unii spuneau că da, se va salva... Alții, pesimiștii, spuneau că nu, totul a fost, este și va fi inutil... Coșmarul însă continuă... Până când ?

7. O stea mijlocie, una dintre miliardele de stele. Gravita în jurul stelei, planete, asteroizi, comete... Au ales planeta a treia... Se părea că adăpostește viața și inteligența... Câțiva au coborât pe planetă, restul au rămas pe cosmonava – bază, înscriindu-se pe o orbită circumplanetară... Cei plecați pe planetă nu s-au mai întors... Restul, cei rămași pe cosmonava-bază, au sesizat pericolul, destul de târziu însă și s-au depărtat. Au concluzionat: planetă ostilă... Într-un imens palat, Marele Coordonator, bătrân, foarte bătrân, privea ființele stranie, venite din altă lume... Ființele nu erau moarte. Erau încă vii, dar aflate într-o stare de letargie... Apoi strigă...

- Vom cuceri totul, totul !...

După un timp, Comonava – bază se reîntoarce. Luă la bord membrii care veniseră să exploreze planeta și care stătuseră un timp aici, apoi se pierdu în... noaptea fără sfârșit...

8. Omenirea a fost la un pas de a fi distrusă în totalitate... La un moment dat, o ciudată boală a cuprins "planta" Comus, mutanții, hibrizii... Ce a determinat aceasta nu se știa, iar omenirea, care ajunsese să numere câteva sute de mii de persoane, vedea cu indiferență cum "planta" Comus și creaturile pe care le generase, mureau...

Oamenii nu știau, dar poate că vor afla odată, mai devreme sau mai târziu, că "planta" Comus găsisese un mediu mai favorabil de viață pe planeta de unde proveneau acei emisari veniți, cândva, pe a treia planetă a stelei galbene – și de la care Comus se informase atunci în privința asta...

Așadar, acel uluitor produs al ingineriei genetice, numit... Comus, abandonase Pământul epuizat, pentru a înflori și a distruge sub alte constelații, undeva, departe...

TIMPUL NU MAI ARE SENS PENTRU MINE

Și totuși nu am murit ! Din mine nu au mai putut fi salvate decât organele ce asigurau funcțiile de nutriție și parțial cele de relație. Drept urmare, am fost introdus (adică ceea ce mai rămăsese din mine) într-o incintă, legat cu nenumărate fire de aparate complicate, așteptând ca, eventual, să mi se găsească proteze... Nici eu nu îmi dădeam prea bine seama cum s-a întâmplat, dar... s-a întâmplat totuși... Cert este că m-am trezit în acea situație ciudată...

Închipuiți-vă o incintă de sticlă în care se aflau organe ale aparatului respirator, digestiv, circulator, excretor și ale sistemului nervos, organe de simț și glandele endocrine, toate plutind într-un mediu nutritiv, în sânge, limfă, bioplasmă. De incintă erau legate nenumărate fire, tuburi și aparate de măsură și control și alte aparate complicate... Vedeam oameni îmbrăcați în halate albe (doctorii, asistenții) și alții în salopete (cercetătorii, tehnicienii)... Au încercat să intre în contact cu mine într-un fel, dar... nu au reușit... Se întrebau probabil ce simt, ce gândesc...

Erau probabil curioși... numai că... eram, dacă pot spune astfel, de cealaltă parte a barierei, eram pe jumătate mort... Sau ceva mai puțin de jumătate, totuși... căci, de fapt, ce îmi lipseau ? Membrele, o parte din cavitatea bucală, o parte din laringe, o parte din aparatul locomotor și alte câteva organe și țesuturi... Organele de simț erau cam uzate... În rest, ca orice om... întreg... Așadar, ce îmi rămânea de făcut în această situație ? Poate să sper... Dar șansele să mai fiu cum am fost erau minime... Să gândesc... să visez... Căci timpul nu mai avea și nu are sens pentru mine... Mă detașam de mine însumi și simțeam că exist, concomitent în două timpuri îndepărtate, foarte îndepărtate...

1. Cargoul spațial Triumf se îndrepta către roiul globular din constelația Hercules. A fost echipat cu aparatură sofisticată (fiind construit în cadrul programului de cercetare a Universului) și trimis spre constelația Hercules, întrucât acolo se observau unele fenomene stranii: un obiect cosmic localizat în acea regiune emitea regulat semnale care arătau că era vorba despre un S.O.S.... cosmic. Urmau explozii însoțite de o degajare extraordinară de energie, urmate de perioade în care se observa o absorbție de energie și substanță... Pe cargoul spațial Triumf se găseau două sute de oameni, cincizeci de androizi și treizeci de cyborgi, a căror misiune era de a afla ce se petrece acolo, în constelația Hercules. Nu vor afla însă, căci Triumf nu va mai reveni niciodată pe Terra sau pe stațiile cosmice situate în sistemul solar sau în afara lui... Ceea ce s-a observat a fost o explozie extraordinară și atât... Ce s-a întâmplat cu el ? Mii de ani au trecut, până când s-a reușit să se afle câte ceva...

Cauzele care au produs dezastrul cargoului spațial nu au fost elucidate... S-au formulat diverse explicații, s-au adunat câteva probe... dar... ceea ce era sigur, era că Triumf dispăruse în Cosmos, lăsând în urmă, mister și singurătate...

2. Viața pe Triumf decurgea în liniște. În “vârful piramidei sociale” se aflau oamenii, urmau androizii, cyborgii și mașinile de tot felul... Nu s-a știut exact când, cert este că la un moment dat, probabil când s-a depășit steaua triplă Captax, au început să apară monștrii. Erau masivi, aveau însușiri paranormale deosebite și erau foarte inteligenți... Ca formă, se asemănau cu oamenii cu deosebirea că în loc de mâini aveau tentacule terminate cu gheare... Ei se nășteau din oameni, dar nu se puteau reproduce, în schimb, aveau o viață potențial nelimitată. Odată atins stadiul de maturitate, procesul de îmbătrânire se oprea și puteau trăi oricât... Erau și ei, desigur, vulnerabili la agenți fizici și chimici, dar într-o măsură mult mai mică decât oamenii... Inițial a existat o rivalitate între monștrii și androizi, aplanată însă cu timpul... Dar, numai aparent...

3. Triumf ajunsese în apropierea roiului globular din constelația Hercules... Cei de pe cargoul spațial au detectat un sistem stelar format dintr-o stea centrală, numită Hiperal, o stea din categoria “gigantă roșie”, apoi un număr de șapte planete care descriau orbite complicate în jurul acelei stele... Mai întâi au dedus, iar apoi au observat că pe a patra planetă se dezvoltase, o formațiune biologică extrem de complexă... Acele ființe de pe planetă, trimiteau rachete spre stea, rachete care explodau violent în contact cu suprafața stelei... În același timp, ființele trimiteau semnale S.O.S. Se încerca inițierea unor procese nucleare pe stea, prin provocarea unor explozii termonucleare. Se părea că odată cu terminarea rezervelor de... hidrogen din stea, reacțiile de fisiune nucleară se vor opri și totul va fi învăluit în... frigul cosmic... Așadar, formațiunea aceea biologică încerca să reactiveze procesele nucleare de pe stea (asta însemnau exploziile și absorbția de energie), iar apoi, emitea semnale de chemare și ajutor !...

4. Aparent, rivalitatea dintre monștrii și androizi fusese aplanată... Nu se știe când și ce anume a reaprins această rivalitate, care a culminat cu distrugerea cargoului. O parte a echipajului a dorit reactivarea reacțiilor termonucleare pe Hiperal. Ceea ce au reușit, însă cu multă greutate... Apoi, ceva, o nebunie i-a cuprins pe toți... Fiecare membru al echipajului (om, android, cyborg,... monstru), în capsule cosmice, în micronavete, în autonavete, s-au aruncat pur și simplu în “cazanele termonucleare” de pe steaua gigantă roșie... Cargoul s-a prăbușit în final, pe stea... A urmat o explozie extraordinară, care a pulverizat în spațiu sistemul planetar... Pământeni au observat o explozie formidabilă și atât... De ce ? De ce s-a produs ?...

5. Era prin întunecatul ev mediu... Un castel, o pădure... Vrăjitoarea stătea în mijlocul unei grămezi imense de păpuși de ceară. În apropiere, fierbeau, în două ceaune, licori descântate. Bolborosea tot timpul formule și cuvinte magice și turna din când în când niște prafuri în ceaune... Apoi, amesteca repede cu niște crăci luate de la un arbore sfințit. Într-un târziu, luă păpușile de ceară și le aruncă în ceaune, la întâmplare, strigând:

“Să vă topiți, să ardeți, să vă topiți, să ardeți...”

Așa striga și dansa și striga, până când a aruncat aproape toate păpușile... Mai rămăsese o păpușă... Îi smulse mâinile și picioarele, dar apoi s-a răzgândit și le-a lipit la loc... Șopti:

“Tu să te refaci... tu să te vindecî ! Tu să scapi !...”

Suflă peste păpușă, apoi aruncă păpușa în aer, iar aceasta zbură și se pierdu în zare !... Apoi a urmat o explozie formidabilă, care a spulberat totul în jur...

Da, de ce s-a produs ? Să fi fost o legătură tainică între evenimentele desfășurate în timpuri diferite ? Să fi fost așadar vreo legătură... magică între ritualul vrăjitoarei și... cargoul spațial Triumf ? Pare absurd... Incredibil și totuși... cine știe ?... Când mi-am revenit, când am luat contactul, iarăși, cu însăși realitatea imediată, eram un invalid... Membrele erau niște proteze, la fel și cavitatea bucală și laringele. Organele de simț au fost dublate de proteze... Lângă mine era un medic, care mi se adresa:

“Tu să te refaci... tu să te vindecî ! Tu să scapi !...” am făcut tot ceea ce am putut !... Protezele nu sunt perfecte... dar mai târziu vor fi perfecționate și atunci...

Da ! Nu putem fi perfecți, dar ne putem perfecționa ! Am râs... Am plâns... Am râs !...

POVESTEA LUI CREART

Povestea aceasta este scurtă, tristă și stranie... Un profesor de cibernetică, Forty Mauro, a reușit, împreună cu echipa lui, să îl construiască pe Creart, un computer dotat cu inteligență și creativitate artificială. În memoria acestuia au fost stocate informații din cele mai variate domenii ale științei, tehnologiei, filozofiei și în general ale culturii umane.

Noile tipuri de procesoare și circuite creatoare realizate de profesorul Mauro și incorporate în acest computer, făceau ca puterea de analiză, de calcul și de procesare a informațiilor să fie deosebită de a celorlalte computere.

În cele din urmă, după lungi perioade de testări, profesorul a realizat primul dialog cu Creart...

- Spune-mi Creart, ce faci ?
- Visez... Alteori reduc energia prin circuite, repar circuitele uzate sau defecte, regenerez blocul standard de raționare și memoria pozitronică, generez apoi noi tipuri de circuite și apoi, visez din nou.
- Și ce visezi ?
- Spre exemplu am visat că un om era bolnav de cancer... Se internează într-un spital și aici face tot felul de analize și urmează tot felul de tratamente... Tocmai se descoperise un medicament capabil să vindecă cancerul... După vreo două luni de tratament, se vindecă... Iese din spital vindecat și în culmea bucuriei se îndreaptă spre casă... Dar, traversând o stradă, un automobil îl lovește, iar traumele produse sunt mortale !... Iată ceva straniu... Să mori tocmai atunci când crezi că ai scăpat de moarte !...
- Ciudat, într-adevăr !...
- Aș vrea să vă mai spun că m-am visat... om !... Ce-i drept, nu unul obișnuit... Am visat că... v-am cerut să îmi dați un trup de om... Ei bine, m-ați pus într-un trup gigant rezultat din niște experimente de inginerie genetică. Apoi am fost dus pe la tot felul de conferințe și expoziții... Devenisem o atracție... Lumea se înghesuia să mă vadă... Apoi am fost pus într-un avion, dar eu am atras atenția că avionul se va prăbuși, ca urmare a exploziei unei bombe... Nu am fost crezut... A urmat apoi un zbor întrerupt de o expozie... După asta nu mai știu nimic !... De altfel știu că voi sfârși în urma unei explozii !...
- Sunt tot felul de vise, Creart... Vom relua discuția mai târziu... Acum trebuie să plec, am niște probleme de rezolvat și trebuie să mai prezint și noutățile la o conferință...

Profesorul a plecat, lăsându-l pe Creart să viseze în continuare... În drum spre sala de conferințe, s-a întâlnit cu doctorul Zino care i-a povestit că a obținut, în laboratoarele lui, un organism gigant, asemănător cu un trup omenesc, în care intenționa să încorporeze un computer de ultimă generație !...

Apoi s-a întâlnit cu un prieten, doctorul Casio, care i-a spus că... “acum o lună de zile a avut un caz ciudat și anume că a tratat un pacient, bolnav de cancer, care mai avea de trăit circa șase luni, iar în urma tratamentului se vindecase și după ce plecase fericit din spital, a fost accidentat mortal de către un automobil !...”

Profesorul Mauro, se întoarce grăbit la Creart... Ajungând aproape de clădirea în care se afla computerul dotat cu creativitate artificială, se produse o explozie devastatoare... Îngrozit, profesorul, fugi... Și în timp ce fugea, un gând îi trecu prin minte, ceva ca un glas interior...

“Știam că așa se va întâmpla ! Ceea ce am spus în prima și ultima noastră convorbire, nu erau de fapt... visuri...”

De atunci, pe profesor îl chinuia întrebarea, de unde știuse Creart de bolnavul de cancer, de trupul gigant, de explozie ? Să fi fost... clarviziune, telepatie ?...

Era oare posibil să fi fost vorba de fenomene parapsihologice la... un computer, chiar dacă acesta fusese dotat cu... creativitate artificială ?... Îi trecu prin minte o întrebare, pusă demult, de către un celebru clasic al ciberneticii, A.M Turing...

“Pe de altă parte ne întrebăm dacă n-ar putea oare mașina să efectueze ceva ce ar urma să fie calificat drept gândire, dar care s-ar deosebi, totodată, foarte mult de ceea ce face omul ?”...

LA HOTARUL DINTRE DOUĂ LUMI

AMINTIRI

1. De multă vreme, încercam să uit evenimentele stranii care au avut loc atunci când mă afluam la bordul cosmonavei Astori și cercetam sistemul planetar Implat... Amintirile însă îmi reveneau, mă chinuiau în fel și chip... Și retrăiam, cu toate simțurile, acele terifiante întâmplări... Prezentul se estompa, dispărea și mă afluam din nou la bordul cosmonavei Astori, cercetând sistemul planetar Implat... După ce se sfârșeau aceste evenimente, mă trezeam în... ceea ce era posibil să fi fost... prezentul... Urmau apoi câteva zile de confuzie, apoi, iar începea coșmarul... coșmarul treaz: cosmonava Astori... sistemul planetar Implat... Deși am fost supus la nenumărate investigații și terapii de către faimoși medici, psihiatri și vraci, care utilizau aparate sofisticate și procedee ultramoderne sau exotice de tratament, aceștia nu au reușit câtuși de puțin să-mi aline suferințele... Constituiam un caz, o enigmă pentru mulțimea de cercetători care mă studiau uimiți... Cine sau ce eram eu în... prezent ?

Prin ce mă deosebeam EU DE ACUM de CEL CE AM FOST ? DE CE timpul parcă se întorcea și retrăiam evenimentele de atunci, de demult, când mă afluam la bordul cosmonavei Astori și cercetam sistemul planetar Implat ? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, ce se va întâmpla ? Voi afla oare vreodată ? Cred că nu, deși în adâncul sufletului meu, sper însă că da...

Da, dar cu ce preț ?

2. Mă afluam de mult timp la Stația Orbitală HIPOCRATE, în zona de recuperare, revitalizare și stimulare a cosmonauților. Eram investigat din nou, cu tomoscopul complex integrator HOLOPSI, fiind supus unui sondaj în profunzime, pentru a mi se determina cele mai fine nuanțe ale aurei bioenergetice, precum și traseele canalelor de bioenergie... Stăteam și așteptam, iar gândurile îmi zburau aiurea... Deodată... s-a întunecat și am simțit că plutesc în... ceva nedeslușit și ceva s-a produs, un pocnet, o bubuitură, o ruptură în timp, o răsucire a timpului și spațiului poate... Am simțit că sunt din nou la bordul cosmonavei Astori... O cosmonavă de cercetări cu un echipaj complex format din cosmonauți: cercetători, ingineri și tehnicieni, medici, militari, androizi și cyborgi... Era cea mai perfecționată cosmonavă de cercetări galactice și fusese destinată să studieze sistemul planetar Implat, despre care se știa că era cel mai straniu sistem planetar... Nu numai că încălca mai multe legi fizice, dar, uneori, se părea că materia se naștea din... nimic ! Și nu numai atât... Se înregistrau emisii telepatice, psihokinezii și materializări la distanță, absorbții de materie cosmică... Se înregistrau uneori distorsiuni spațiale, temporale, gravitaționale... Deoarece nu se puteau explica aceste ciudățenii, precum și multe altele, cu eforturi inimaginabile, a fost construită cosmonava Astori și apoi a fost selecționat echipajul, cu scopul de a se cerceta sistemul planetar Implat...

3. Ajunsesem în apropierea planetei Widal, aparținând sistemului planetar al stelei G 495... Și aici am întâlnit formațiuni stranii care apăreau și dispăreau... Întreg spectrul electromagnetic era perturbat... Erau detectați nori denși de hidrogen și heliu care luau cele mai variate forme... Erau apoi asteroizi care se mișcau haotic, unii dintre aceștia se îndreptau cu mare viteză spre noi, pătrundeau prin scuturile de protecție, se apropiau la câțiva metri de cosmonavă și se volatilizau ! Urmau explozii violente, urmate de un calm absolut... Alteori, cosmonava era ca o jucărie; era purtată de o forță gigantică și azvârlită când încolo, când înapoi, nu mai răspundea la comenzi, holocomputerile erau blocate, pentru ca apoi, după un timp, totul să revină la normal... N-ar trebui să trec cu vederea echipajul... Comandantul era Tantal Dyon, un experimentat și curajos astronaut, apoi erau consilierii acestuia, Tepikes Ranton, Ryla Dalon, Carla Morelo, Geril Ontris, Doris Ruado și Beryl Sumateron... Mai era și grupul de militari condus de generalul Thor Martes, precum și grupul de medici condus de dr. Rogo Encodar. De asemenea, mai era și grupul de ingineri condus de Gary Nondell, care era și șeful telecomunicațiilor, precum și grupul de ecologi și parapsihologi condus de Leontal Rhinerd...

Eu aparțineam grupului de cosmonauți-cercetători condus de Dario Sombala, fiind locuitorul acestuia... Toți aceștia îmi apar cu o deosebită intensitate în acest coșmar, ce pare fără sfârșit ! După primirea atât de stranie și de inospitalieră de care am avut parte în apropierea planetei Widal, ne-am hotărât să mergem mai departe, spre sistemul planetar Implat...

4. Înainte de a ieși din sistemul planetar al stelei G 495, s-a produs un incident care ar fi putut să ne pună în starea de alertă maximă. Cosmonava Astori nu mai răspundea la comenzi, era ca și cum căpătase viață, inteligență proprie... La un moment dat am perceput un gând care se repeta parcă la nesfârșit...

“Voi, cei care vă aflați în interiorul meu, lăsați orice speranță de supraviețuire DACĂ NU VĂ VEȚI SUPUNE ORDINELOR MELE !... EU SUNT, ceea ce voi numiți, COSMONAVA ASTORI... VEȚI ÎNDEPLINI ÎNTOCMAI ORDINELE MELE SAU ÎN CAZ CONTRAR, VEȚI DISPARE ! NU ÎNCERCAȚI SĂ VĂ ÎMPOTRIVIȚI SAU SĂ FACEȚI CEVA CONTRAR INTERESELOR MELE. Voi, cei care vă aflați...”

Eram consternați ! După câteva ore convenționale, cosmonava a revenit la starea de... dinainte, adică răspundea la comenzi, nu manifesta vreo intenție agresivă, funcționa optim...

Dar ce a însemnat acel mesaj, acea întâmplare ? Până la urmă, s-a aflat că era vorba de... un gând-virus provenit de la planeta Widal... Un fel de... bun rămas...

Spuneam că ar fi trebuit să fim puși în starea de alertă maximă, deoarece acest gând-virus, după cum am aflat cu mult timp după această întâmplare, s-a ascuns în circuitele pozitronice ale unui android și la momentul oportun a acționat foarte agresiv... Dar, pe atunci nu bănuiam nimic și ne-am continuat călătoria... În drum spre sistemul planetar Implat, am întâlnit ființele-rețea...

5. Dar această realitate dispare și mă aflu într-o altă realitate... Sunt congelat într-o incintă în care s-a făcut vid, fiind cercetat de o echipă de savanți, aici, pe Stația Orbitală HIPOCRATE...

SPRE SISTEMUL PLANETAR IMPLAT...

1. Însă amintirile, trăirile, revin cu intensitate... Era, din nou, o altă realitate... De fapt, ce este realitatea ?... Cândva am făcut o constatare interesantă... Demult, făceam căraușie pe ruta Pământ – Lună, de câteva ori pe an... De fiecare dată când plecam în cursă și pe tot parcursul călătoriei de fapt, aveam sentimentul, certitudinea chiar, că NU SE SCURSESE NICI UN TIMP ÎNTRE CURSA PRECEDENTĂ ȘI CEA LA CARE PARTICIPAM !... Și la fel se întâmpla când reveneam acasă. Aveam sentimentul, certitudinea că nici nu fusesem în cursă, parcă NICI NU EXISTASEM ÎN PERIOADELE RESPECTIVE ! Era un lucru care mă uimea... În sfârșit, trebuie să-mi lămuresc problema asta a realității... Simțeam că mă dedublez, dar dedublarea aceasta se producea nu numai în spațiu ci și în timp !... Mă aflu din nou la bordul cosmonavei Astori, călătorind spre sistemul planetar Implat...

Eram cu Dario Sombala în laboratorul de simulări cosmice și discutam despre posibilitatea realizării scuturilor superenisice, pentru a ne proteja cosmonava de diferite atacuri ale ființelor care puteau emite radiații enisice, întrucât, după ceea ce ni s-a întâmplat în sistemul planetar al stelei G 495, în apropierea planetei Widal, era clar că eram vulnerabili la acest tip de radiație... Acest tip straniu de radiație, putea în principiu, să transforme sau să distrugă orice ființă vie sau orice lucru, în general...

- Scutul acesta nu va putea fi realizat înainte de a ajunge în zona sistemului planetar Implat. Sunt prea mulți factori care sunt implicați în realizarea scuturilor superenisice, iar timpul pe care îl avem la dispoziție este scurt !... îmi transmise telepatic Dario Sombala...
- Este adevărat, totuși nu putem intra în sistem, fără scuturi ! Ar însemna să ne condamnăm la o... distrugere sigură, i-am replicat.
- Și ce propui pentru realizarea acestui scut în timp util ?
- Propun o dilatare simulată a timpului !
- Cum ? Îți dai seama că intrăm, în acest fel, în intervalul de nedeterminare a energiei ?
- Am putea anula acest interval prin pompaj cuantic recurent...
- Nu avem suficiente resurse pentru asta ! Și chiar dacă am avea, ne-am putea pierde în labirintul temporal De Baxter ! Nu înțelegi cât este de periculos ?
- Și într-un caz și în celălalt este periculos, am replicat. Să vedem care pericol este mai mare ! Dacă intrăm în sistemul planetar Implat fără scuturile superenisice, riscăm... distrugerea, desființarea !

2. Am discutat așa o vreme, după care... s-a produs un fapt uimitor ! Dintr-o dată, fără un semn prevestitor, Dario Sombala se... multiplica ! Erau sute și sute de imagini care îl reprezentau pe Dario Sombala ! Mai mult decât atât, la un moment dat, m-am trezit undeva, în afară, în spațiul cosmic și am contemplat mii și mii de... cosmonave Astori !...

Eram năucit, nu știam ce se întâmplă și la ce să mă aștept ! Prin minte îmi treceau nenumărate gânduri care veneau de oriunde și plecau spre infinit... După un timp, am înțeles, că intrasem în zona de influență a FIINȚELOR-REȚEA, care, în principiu, erau indestructibile și puteau acționa asupra oricui, oricând, oriunde... Bănuiam că erau santinelele sistemului planetar Implat... Am stat nemișcat în spațiul cosmic, în afara timpului, până când, acolo, în abisul cosmic, am perceput ceva, ca un glas care îmi spunea:

“Te vei duce pe Stația Orbitală HIPOCRATE, unde vei fi congelat în vid și vei fi studiat de foarte mulți cercetători !...”

LANDAL

1. Cu toate acestea, mă aflam la bordul cosmonavei Astori și nu la Stația Orbitală HIPOCRATE... Ajunsesem în apropierea planetei Landal și nu aveam scuturile supereniseice, întrucât nu s-au putut realiza... Aici, aproape de Landal, a izbucnit nebunia !...

Cosmonava a început să se micșoreze din ce în ce mai mult, iar la un moment dat, am crezut că vom fi striviți ! Apoi, ne-am deformat, devenind monstruoși ! Eu mă transformasem într-o scoică sau ceva asemănător, ceilalți se metamorfozaseră în... moluște, viermi, reptile ori alte organisme care de care mai hidoase, mai bizare... Urmă apoi o perioadă de acalmie...

În acest scurt răgaz ne-am adunat în adăpostul T unde speram să fim feriți de orice pericol... Adăpostul T sau TOTAL, era o capsulă din interiorul cosmonavei, izolată și astfel concepută încât să reziste la acțiunile oricărui agent fizic, cosmic, în sfârșit, de orice natură... Era ultima salvare, locul de refugiu în caz de distrugere iminentă a cosmonavei...

- Situația este extrem de gravă, ne comunică telepatic Tantal Dyon, comandantul. Ceea ce s-a întâmplat până acum, se pare că a fost numai un avertisment !... Oare cu ce fel de ființe avem de-a face ?
- Trebuie să stăruim să comunicăm cu aceste ființe, ne transmise Geril Ontris. Este adevărat că toate încercările noastre atât pe canale electromagnetice cât și pe canale exotice și cuantice au eșuat, totuși trebuie să continuăm !
- Depinde de limbajul folosit de aceste ființe, transmise Carla Morelo.
- Dar dacă nu au nici un limbaj ? am replicat.
- E posibil să nu existe limbaj ? ne întrebă Tepikes Ranton.
- Poate că nu putem stabili nici o echivalență între limbajul lor și limbajul nostru..., remarcă Gary Nondell. Se încalcă principiul echivalenței lingvistice universale stabilit de către Narlikaar Chimsky...
- Să încercăm atunci să le transmitem mesaje pe cale paranormală, propuse Ryla Dalon.
- Am încercat și asta, dar degeaba, transmise Leontal Rhinerd.
- Să nu existe nici o cale de contact ? întrebă Rogo Encodar.
- Se pare că NU ! concluzionează comandantul Tantal Dyon.

2. Și atunci s-a produs explozia... O explozie formidabilă ! Planeta Landal a explodat, degajând o cantitate colosală de energie ! Și am văzut... forme de lumină de o mare diversitate, care se apropiau, intrau și ieșeau din cosmonavă, apoi reveneau... Acest joc a durat un timp nedefinit... Apoi am observat din nou planeta Landal... Ce ființe erau acestea ? Ce voiau ? Dar... oare voiau ceva ?... Ce reprezentam noi pentru aceste ființe ? Credeau poate că suntem un pericol pentru ele ? De ce nu puteam stabili nici un contact cu acestea ? Cum se va sfârși această aventură ?... Și atunci ne-am gândit să apelăm la A.C. adică Absolut Cunoscător, OMUL TOTAL... OMUL TOTAL reprezenta CHINTESENȚA UMANITĂȚII... Dar nu putea fi solicitat decât în situații excepționale... în caz contrar, riscam să-i risipim calitățile unice, extraordinare...

Degenera în scurt timp printr-un efect de disipație hiperactivă, efect straniu, neexplicat, dar constatat... Era instalat în adăpostul T. Tantal Dyon îi solicită sprijinul lui A.C. rugându-l să răspundă la acele întrebări la care noi nu găsisem răspuns...

- Ce sunt aceste ființe de pe Landal ?
- Sunt ființe cuantice.
- Ce vor ?
- Să ne transforme.
- Ce reprezentăm noi pentru ele ?
- Ceea ce reprezintă mașinile pentru noi... Aceste ființe vor să ne transforme, pentru a deveni asemenea lor. Ele cred că astfel ne pot ajuta.
- Totuși, oare nu-și închipuie că noi suntem un pericol pentru ele ?
- Aceste ființe nu știu ce este pericolul, NON-EXISTENȚA, NEANTUL, MOARTEA ! Pentru ele, totul se rezumă la ETERNITATE !
- De ce nu putem stabili nici un contact cu aceste ființe ?
- De fapt, contactul a fost deja stabilit. Ne-au detectat și le-am simțit prezența... Te referi poate la contactul lingvistic... Simplu... este același decalaj de evoluție care există între oameni și insecte. Nici între oameni și insecte nu se poate stabili un contact lingvistic, la aceasta mai trebuie adăugat faptul că între oameni și aceste ființe cuantice există decalaje structurale, de niveluri structurale... Sunt ființe cuantice, pe când oamenii sunt ființe megamoleculare, organice...
- Cum se va sfârși această aventură ?
- Se va sfârși bine, dacă priviți lucrurile din anumite puncte de vedere, dar se va sfârși rău, dacă priviți întreaga aventură, altfel...
- Nu pricepem... Ce puncte de vedere ?
- Se va sfârși bine din punctul de vedere al cunoașterii, se va sfârși rău, din punctul de vedere al conservării vieții noastre, adică, NU VOM MAI FI CEEA CE SUNTEM ACUM, CI ALTCEVA !...
- Ce ne mai poți spune ?
- Deocamdată atât...
- Vei putea interveni cu forțele tale hipermagice, dacă va fi o situație critică ?
- Voi face tot ceea ce îmi va sta în putință !...

3. Timpul, pentru noi, a dispărut - în sensul că nu mai aveam cu ce să-l mai măsurăm ! Toate înregistratoarele temporale de bord și proprii s-au defectat. Apoi, cosmonava Astori a fost invadată de o materie difuză, fosforescentă... A fost un haos general... Dușmanul acesta a obținut o victorie imediată, noi nu am opus nici cea mai slabă rezistență !...

Dar cum am fi putut ? Echipajul, cu excepția mea, a fost dizolvat în acea materie difuză, fosforescentă... Nu știam ce s-a întâmplat cu A.C., omul total... deși, vag, îmi dădeam seama că se... transferase ÎN MINE ! Dar... DE CE ? Fiindcă adăpostul T oferea cea mai sigură protecție... Până la urmă am aflat: A.C. a atras... materia aceea difuză și fosforescentă în adăpost, a închis-o ermetic și și-a transferat CONȘTIINȚA în... mine, întrucât aveam un mare număr de "fișiere" goale în intelect, adică aveam o mare disponibilitate de acumulare informațională... Altfel spus, puteam să învăț orice, oricum, oricând și oriunde... În sfârșit, aveam unele calități paranormale, suficiente pentru a putea fi o bună gazdă pentru A.C.

Cert este că m-am trezit singur pe Astori ! Singur în fața acelei lumi stranii numită Landal... Aveam sentimentul singurătății absolute și al primejdiei imediate... Nu știam ce să mai fac, cum să mă salvez... Mintea mea era aproape golită de orice gând !... Iar A.C. pe care îl simțeam în mine, parcă agoniza... A urmat un nou atac din partea ființelor de pe Landal... A fost o formă-gând, care îmi sugera să mă îndrept spre planetă... Dar aceasta se... metamorfozase ! Mi-a apărut, în minte, prin procesele de clarviziune, ca fiind o particulă de praf ! Cum de se micșorase atât de mult, de la o planetă de mărimea lui Uranus, la... un fir de praf... nu pot ști !... Apoi am simțit că Astori, cosmonava, se mărea, iar eu, în consecință, parcă mă... micșoram !... Iar în cosmonavă, totul parcă începuse să capete viață !

4. A urmat apoi o stare de bucurie, de plenitudine, de euforie... Toate simțurile... normale și paranormale, erau parcă adormite. Pluteam și eram foarte fericit... Nu mai voiam să știu nici de sistemul planetar Implat, nici de planeta Landal, nici de cosmonava Astori...

"Se pare că l-am pierdut !"... am perceput un gând...

"Nu !... Își va reveni..." răspunse alt gând...

Apoi am devenit conștient că mă aflu pe Stația Orbitală HIPOCRATE, continuându-mi tratamentul, după teribilele evenimente pe care le-am trăit, în sistemul planetar Implat...

DIVERSITATE ȘI TEROARE

1. Iată-mă din nou pe Astori, aproape de planeta Landal... Și coșmarul a reînceput... Noi și noi forme apăreau și dispăreau și se manifestau prin fel de fel de acțiuni... Nu aș putea descrie extrema lor diversitate căci mintea nu a conceput nicicând așa ceva ! Cine ar putea să o facă, oare ? Sunt neputincios în a descrie explozia de forme, de culori, de mărimi, de ființe fără asemănare ! Parcă simțeam că iau foc, parcă simțeam că ard, că mă transform în flacără, că mă volatilizez !...

Apoi, simțeam că mă transform într-o statuie, că stau nemișcat de o veșnicie ! După un timp nedefinit, aveam certitudinea că mă divid în miliarde de celule și că mă refac sub formă de monstru ! Și apoi... gândul... GÂNDUL ACELA... GÂNDUL - VIRUS, provenit de la planeta Vidal, care s-a ascuns în circuitele pozitronice ale unui android, mi-a cuprins mintea, conștiința...

"EU SUNT ACELA CARE S-A INTERPUS ÎNTRE VOI ȘI FIINȚELE DE PE LANDAL ! I-AM FĂCUT SĂ CREADĂ CĂ DORIȚI SĂ VĂ TRANSFORMAȚI, SĂ FIȚI LA FEL CA ȘI EI... ȘI AȚI DEVENIT !... CU EXCEPȚIA TA ȘI A COSMONAVEI ASTORI ! DAR NU MAI AVEȚI MULT NICI VOI !"

La un moment dat, s-a produs o uriașă explozie, o sferă luminoasă imensă a plutit în apropierea cosmonavei... și după aceea... nu s-a mai întâmplat nimic... GÂNDUL - VIRUS A DIPĂRUT !... Apoi... m-a cuprins o cumplită teroare, o panică teribilă, văzând iarăși explozia de forme, de culori, de ființe fără asemănare care încercau să captureze cosmonava Astori...

2. Și iată-mă din nou pe Stația Orbitală HIPOCRATE, stând la... congelare... Dar... mi-a venit o idee... Ce-ar fi dacă instalația criogenică în care zăceam ar face parte din... mine ?! Dacă... m-aș identifica pur și simplu cu ea ? Dacă... instalația ar deveni EU și... EU aș fi instalația ? Ce-ar fi, ce-ar fi ? Și s-a produs minunea ! Am început să mă mișc, să umblu, de fapt... instalația a început să se miște, să umble ! Mulți indivizi, cred că erau cercetători, tehnicieni, medici, erau îngroziți, terorozați ! Apoi, am perceput alarma...

SPRE BADARE

1. Alarmă și pe Astori ! Se anunța un pericol iminent și un atac devastator al ființelor de pe Landal... Eu însumi eram conștient de pericol... Și nu știam ce să fac ! Niciodată nu mai simțisem atât de acut NEPUTINȚA ! Eram copleșit, când am observat o cosmonavă...

Dar era Astori ! Ce harababură ! Se apropia de... cosmonava Astori în care mă aflu eu, pătrundea în ea, se contopea cu ea... și... deodată, m-am trezit în fața echipajului ! Eram uluit, deoarece știam că dispăruse, atunci când a fost cuprins de acea materie difuză !... Comandantul Tantal Dyon transmise telepatic...

"Contactul a fost stabilit ! Forma aceasta de comunicare este singura pe care aceste ființe o cunosc ! A trebuit să ne contopim cu ele, astfel încât noi oamenii să fim ele, ființele, iar... ființele acelea să se contopească cu noi !... Este drept că astfel se obține o comunicare integrală, nu există nici un risc de a se produce erori sau perturbări..."

Intervenii Leontal Rhinerd, șeful ecologilor și parapsihologilor...

“Consider că, totuși, există cel puțin o interpretare greșită din partea lor... Și anume, aceste ființe cred, mai mult, sunt realmente convinse că civilizația umană este o civilizație de tip T. P. U. adică TOȚI PENTRU UNUL... Semnifică faptul că majoritatea oamenilor se sacrifică pentru un singur individ, altfel spus, sunt grupuri mari de oameni care dezvoltă sau valorifică într-un fel sau altul intelectul, trupul, spiritul unui singur individ din grup, sacrificându-se pe sine, renunțând la propria evoluție, la propria dezvoltare... Acest individ favorizat, răsfățat al destinului, este ales aleatoriu, de către o conștiință comună a mulțimii de indivizi !... Cred că ființele acestea greșesc...”

Rogo Encodar, șeful grupului de medici, transmise:

“Și totuși, aceste ființe ne-ar putea ajuta. Ne-ar ajuta în evoluție, am putea fi mai buni, mai puternici, mai adevărați !...”

Gary Nondell, șeful telecomunicațiilor, interveni...

“Aceste ființe sunt extrem de ciudate... Este greu să le definești... S-ar părea că sunt un fel de... ființe-hologramă, ele se pot divide, se pot compune, fiecare parte a lor cuprind întregul, iar întregul devine mai mult decât suma părților... Dar, ciudat, ele NU SE POT REPRODUCE, precum ființele obișnuite ! Pe de altă parte, ființele-rețea sunt un fel de santinele, la limita spațiului lor vital... Se pare că ele pot controla spațiul și timpul, chiar și Universurile Paralele și chiar Universurile Alternante !”

Comandantul Tantal Dyon reveni...

“Nu s-ar putea spune că vor ceva anume... Ce este de fapt voința ?... A vrea ? Este... energie îndreptată spre ceva, ceva aflat în timp și spațiu... Ori aceste ființe controlează energiile, spațiul, timpul... Aș putea afirma chiar că... nu vor nimic de la noi... Din păcate decalajul de evoluție, este imens ! Rogo Encodar spunea că ne-ar putea ajuta să evoluăm... Cum să ne ajute ?

Ce înseamnă să ajuți pe cineva ? Din punctul nostru de vedere, a ajuta pe cineva înseamnă a-l determina să adopte noi modele comportamentale, noi modele de gândire care, pe de o parte să fie asemenea lui, a aceluia care ajută, iar pe de altă parte să nu distrugă propriile sale modele, ale aceluia care este ajutat... Trebuie să fie un acord perfect între cel care oferă ajutorul și cel ce primește ajutorul... Pentru că distanța de la ajutor la rău este doar de un pas... De fapt, atât lipsa de ajutor cât și un ajutor prost înțeles este un rău, așa îl considerăm... Mai departe, faptul că cineva ajută pe altcineva, aceasta implică un consum de energie, de timp, de... inteligență din partea celui ce ajută și o anumită disponibilitate de a primi energia, timpul, inteligența, din partea celui ce primește ajutorul... Degeaba vrei să ajuți pe cineva dacă acel cineva nu poate sau nu vrea să fie ajutat... Și tot atât de adevărat este și faptul că degeaba vrei să fi ajutat de cineva, dacă acel cineva nu vrea sau nu poate să te ajute, ori nu știe cum să ajute...”

Deodată, am perceput alarma... Din nou...

2. Am înțeles că toate acestea erau o stratagemă a ființelor de pe Landal de a mă captura, de a captura cosmonava Astori. Și atunci omul A.C. care coexistă cu mine, a intervenit... A transformat cosmonava Astori în... planeta Landal ! Lumini și umbre, fascicule de particule ce traversau spațiul, decalaje temporale, găuri negre, universuri alternante și paralele, forme, culori... Luptam cu disperare să scap, să mă salvez... În sfârșit, aruncând în luptă ultimele forțe, am reușit să mă îndepărtez și să mă salvez... Planeta Landal se pierdea în depărtare, iar eu m-am îndreptat spre planeta Badare... Spun “eu” incluzând și omul A.C. și cosmonava Astori... Căci la o mare distanță de Landal, cosmonava Astori a revenit la forma inițială... Speram să fi scăpat !...

3. Iată-mă din nou pe Stația Orbitală HIPOCRATE... Am ieșit din... congelator și am fugit... Fugeam prin coridoare, încăperi, tuneluri... Eram înspăimântat și nu mă mai puteam opri...

PE BADARE

1. În depărtare am zărit o planetă... Era Badare... O liniște profundă, de început de lume m-a întâmpinat... Contrar infinitei diversități de pe Landal, pe Badare am întâlnit o monotonie profundă... La prima vedere părea să fie o lume fără viață... Și totuși... Am cercetat cu mare atenție planeta... Era o stranie nemișcare... Roci și praf și cratere... Și, într-un crater, am observat o singură ființă, imobilă, lipsită de putere care, parcă agoniza... Cu toate acestea mi s-a părut plină de mistere... Părea să fie o stâncă la fel ca atâtea altele... Totuși, când am trimis o sondă să ia o probă din ceea ce părea a fi o stâncă, am observat că sonda a fost dezintegrată ! Am mai trimis și alte sonde, dar toate au dispărut ! Am bombardat ființa, apoi, cu fascicule de neutroni energetici... Și am constatat cu uimire că, în apropierea acelei stânci sau... a acelei ființe stranie, fasciculul își pierde energia, iar neutronii erau deviați ! Am încercat apoi cu fascicule de raze X, cu fascicule de radiații infraroșii, ultraviolete și chiar cu fascicule de radiații gamma... Nu se întâmpla nimic ! Ființa aceea era invulnerabilă ! La un moment dat, m-am simțit cuprins de o toropeală și de o apatie profundă, de un frig îngrozitor ! Am încercat să mă opun. Am simțit apoi că mă sfârșesc, că mă sting încet, încet și umbre difuze se apropiau de mine... Eram în agonie...

2. Din nou mă aflu pe Stația Orbitală HIPOCRATE... M-am oprit din acea fugă ce părea fără sfârșit ! Ajunsesem într-o încăpere... Am căzut și o moleșeală de neînvins m-a cuprins... Eram în agonie... Și niște umbre nelămurite se apropiau tot mai mult, tot mai mult...

ÎN ZADAR

1. Când mi-am revenit, stăteam în cabina de comandă a cosmonavei Astori și priveam parcă hipnotizat pe ecran... Aici era o singură imagine, acea ființă asemănătoare unei stânci, imobilă, aparent lipsită de putere, care, parcă agoniza... Am vrut atunci să mă îndepărtez, să plec din acest sistem planetar, dar... nu am mai putut !... Și gânduri și întrebări îmi treceau prin minte...

“Vrei să pleci ? Dar colegii tăi ? De ce nu încerci să afli ce s-a întâmplat cu ei ? Ce vor spune superiorii tăi ? Întoarce-te pe Landal și află ce s-a întâmplat cu ei, întoarce-te pe Landal !”

Și totuși, nu voiam decât să plec ! Să plec, să fiu departe de acest îngrozitor sistem planetar Implat ! Am încercat să produc colapsuri gravitaționale, cutări ale continuumului spațiu-timp, accelerări, teleportări paranormale... Am încercat să fac orice, dar a fost în zadar ! Eram prizonier, în propria... cosmonavă !

2. Și iarăși, realitatea, aceea în care mă găseam “prizonier” în cosmonava Astori, a dispărut și, în schimb, mă găseam într-o altă realitate, aceea în care mă aflu la Stația Orbitală HIPOCRATE ... Brusc, fără tranziție... Și aici eram tot prizonier ! Eram legat de mii de fire, eram imobilizat și nu mă puteam mișca deloc !... La un moment dat cineva, poate un medic, poate un cercetător, s-a apropiat și mi-a transmis telepatic...

“Stai liniștit ! Unde vrei să pleci ? Trebuie să te refaci, ai multe de făcut, ai multe de învățat ! Ești desemnat să faci parte din echipajul cosmonavei Astori în expediție spre sistemul planetar Implat !”

“Sistemul planetar Implat ?” am întrebat surprins... Apoi, am adăugat...

“Dar... Am fost acolo !...”

ÎNTRE LANDAL ȘI BADARE

1. Brusc, o altă realitate... Vechea realitate dispăruse... Aveam o vagă senzație de straniu, de ceva prin care am trecut... Un fel de gol în memorie, o pată albă... Mă aflu pe cosmonava Astori... Încercam să ies din acest bizar sistem planetar Implat ! Dar nu făceam altceva decât să mă... "plimb" între Landal și Badare... Între Landal și Badare am stat așa un timp nedefinit... Eram exasperat ! Deznădăduit, am lansat apeluri de ajutor urgent îndreptat înspre toate direcțiile... Poate, totuși, mă va ajuta cineva din Univers, oricine... La un moment dat, am văzut pe ecrane o mulțime de cosmonave care, aparent, veneau să mă salveze.

În același timp, am fost prevenit de omul total A.C. din... mine, că era ceva fals, că era încă o capcană a ființelor de pe Landal care încercau să mă captureze ! Cu atât mai mult cu cât nu primeam nici o confirmare din partea senzorilor paranormali că imaginile acelea de pe ecrane reprezentau într-adevăr cosmonave ce veneau în scopul de a mă salva. Dimpotrivă, eram conștient de pericol... Apoi, după un timp, imaginile acelea au dispărut, în locul lor au apărut alte imagini... ale celor două lumi stranii... Landal și Badare...

2. Și din nou percepeam realitatea aceea în care mă aflu... pe Stația Orbitală HIPOCRATE... Cineva îmi transmitea telepatic, mă interoga.

"Ai fost acolo ? În sistemul planetar Implat ? Cum se face însă că noi nu știm nimic ? Poate vrei să spui că îl cunoști și pe Tantal Dyon, comandantul navei ?"

"Desigur ! Oh, așa este !... Așa este !... Toți membrii echipajului au dispărut pe Landal, cu excepția mea !"

TOTUL S-A SFÂRȘIT !...

1. Da, se părea că totul s-a sfârșit ! Eram prizonier la hotarul dintre două lumi misterioase, între Landal și Badare și, mai devreme sau mai târziu, urma să fiu nimicit de ființe necunoscute, stranii, nemiloase !... Căci atacul acestor ființe se întetise... Iar omul total A.C. din mine se părea că începuse lent, dar sigur, să-și piardă puterile... Eram conștient de faptul că numai datorită lui încă supraviețuiam... Dar pentru cât timp ? La un moment dat, aceeași materie difuză, fosforescentă, care invadase odată cosmonava Astori a încercat, din nou, să mă anihileze...

Totuși, omul total A.C. a reușit să disperseze materia aceea difuză, fosforescentă și să o expulzeze din cosmonavă... Un alt atac a constatat în faptul că ființele de pe Landal, împreună cu ființa de pe Badare și împreună cu ființele-rețea, au creat o depresiune spațio-temporală, un abis cosmic, care a început să mă... absoarbă ! Era un fel de vârtej, un vârtej amețitor !...

Dar, la un moment dat, s-a produs ceva, cred că o nesincronizare între fluxurile energetice ale ființelor de pe Landal, ale ființei de pe Badare și ale ființelor-rețea, cert este că abisul a dispărut instantaneu, iar planetele Landal și Badare s-au balansat mult timp pe orbite...

2. Tăcere... O tăcere profundă... Eram conștient că mă aflu din nou pe Stația Orbitală HIPOCRATE... Un nou gând, de fapt o nouă întrebare transmisă de cineva, pe cale telepatică...

"Cum poți spune că... s-a întâmplat tragedia, respectiv dispariția echipajului cosmonavei Astori ? Echipajul nici nu a fost... format în întregime !"

"Bine... Să vă spun un secret... Nu-i așa că la această expediție va participa și... OMUL TOTAL... A.C.?"

"Cum ? De unde știi asta ?!... Este într-adevăr, cel mai mare secret !"

MĂ ÎNTREB ȘI ASTĂZI...

1. Cum oare am supraviețuit, cum oare am scăpat ? Mă întreb și astăzi, dar încă nu am aflat ! Bănuiesc că ființele de pe Landal, ori poate ființa de pe Badare, constatând că nu mă pot captura, au hotărât să mă... expulzeze ! Aceasta pare să fie cauza căci, înainte de a mă afla în spațiul intergalactic, am interceptat un mesaj...

“E CLAR... NU NE VREI ! TOATE ÎNCERCĂRILE NOASTRE DE A TE AJUTA SĂ EVOLUEZI AU FOST ZADARNICE... NICI NU BĂNUIEȘTI MĂCAR CE AI PIERDUT !... O OCAZIE UNICĂ DE A DEVENI MAI PRESUS CA ZEII ! FIE ! TU AI ALES ! DACĂ TU NU NE VREI, NICI NOI NU TE VREM ! PĂRĂSEȘTE IMEDIAT SISTEMUL PLANETAR IMPLAT, ÎMPREUNĂ CU COSMONAVA ! COLEGII TĂI SUNT AICI ȘI VOR RĂMÂNE AICI, VEȘNIC, FERICIȚI... SUNT DEJA ATÂT DE FERICIȚI ÎNCÂT NICI O FIINȚĂ OBIȘNUITĂ NU POATE ÎNȚELEGE !...”

Și fără să știu cum și când, deodată, am fost departe, departe de sistemul planetar Implat...

2. Din nou tăcere... Din nou pe Stația Orbitală HIPOCRATE... Din nou același om care îmi comunica pe cale telepatică...

“Expediția aceasta nici nu a avut loc ! Este o fantezie a ta ! Deși ai unele informații, obținute probabil prin percepție extrasenzorială, totuși realitatea este că expediția Implat... NU A AVUT LOC !”

“Dar atunci ce poate fi ? Clarviziune ? Dar ce fel de clarviziune să fie, căci eu am trăit, AM TRĂIT cu maximă intensitate toate acele stranii evenimente !”

“Nu te mai frământa atât ! Orice ar fi fost, te rog să te liniștești, să te calmezi. Poate că, de fapt, a fost un vis, un vis... deosebit !...”

“Nu !... Nu a fost un vis ! Sunt sigur de asta !”

“Te rog să te liniștești ! Ar fi bine să studiezi cu atenție înregistrarea conferinței susținute de doctorul Carlo Benedict... Apoi, dormi ! Ai nevoie de odihnă ! Căci trebuie să te pregătești pentru expediția Implat !”

O STRANIE METAMORFOZĂ

1. Conformându-mă sfatului, am studiat înregistrarea conferinței doctorului Carlo Benedict... M-am conectat la telepatotecă, arhiva tuturor gândurilor, am cerut conferința doctorului și după un timp, am primit următoarele informații...

“După ce a avut loc Marea Explozie, după formarea primelor stele și după sintetizarea elementelor chimice și a primelor sisteme stelare precum și a primelor galaxii, s-a format și Protobiosul, prima formă de viață din Univers. Abia creată de forțele cosmice, Protobiosul începu să se dezvolte, să crească, asimilând substanță, energie și informație, mărindu-și spațiul vital. Apoi, după o lungă perioadă de timp, în care a stat și a crescut, a ajuns la conștiința-de-sine. După asta, a început să colinde spațiul cosmic... Dar nu găsea decât planete pustii, sisteme astrale în formare, galaxii în formare și... atât... Poate că, în alte părți ale Universului, mai existau alte ființe asemănătoare cu ea, dar Protobiosul nu știa... A urmat iarăși o lungă perioadă de timp, în care Protobiosul a început și apoi a continuat să se dividă în mici sfere care s-au divizat și ele mai departe, în altele... Apoi s-au răspândit în cosmos... Acestea erau formate din substanțe chimice, predominând siliciul și carbonul, din plasmă și particule elementare ce alcătuiau ansambluri de mare stabilitate... Câteva din aceste sfere au ajuns și pe Pământ și s-au transformat profund, generând cu timpul viața, având ca element chimic de bază, carbonul... Au trecut miliarde de ani... Au apărut oamenii, au evoluat... Au explorat cosmosul... “

2. A urmat o pauză... În timpul pauzei trebuia să reflectez, dar... nu știam ce să cred... Apoi am văzut un chip de bătrân și am știut că era chipul doctorului Carlo Benedict... În cele din urmă, am perceput alte gânduri...

“Oricât ar părea de absurdă această idee și oricât ar contrazice legile științei, totuși, adevărul este că suntem singuri în acest Univers ! Toate ființele vii sunt alcătuite atât de diferit de noi, încât nu este posibilă nici o legătură între noi și ele. În acest sens suntem singuri... Am călătorit prin cosmos, încercând să găsesc forme de viață asemănătoare cu a noastră sau, eventual, puțin diferită... Dar toate formele de viață întâlnite de mine, aveau alte principii de organizare decât ale noastre... Ei bine, da ! Ironia naturii este că suntem singurele ființe vii civilizate din cosmos care au ca element chimic de bază carbonul... Toate celelalte ființe au alte structuri, în care fie siliciul, fie alte elemente chimice, fie diverse particule elementare, fie chiar quarcurile sunt entitățile de bază în alcătuirea lor... Din cele studiate de mine și de colegii mei, rezultă că viața dezvoltată pe bază de siliciu, cu adaosuri de carbon și alte elemente chimice, particule elementare și plasmă, ei bine, această... viață are o stabilitate mult mai mare decât viața bazată pe carbon... Și o stabilitate încă și mai mare o are viața bazată pe quarcuri... Precum se știe, cel mai mare dezavantaj al vieții bazate pe carbon este INSTABILITATEA !... Da ! Instabilitatea vieții noastre, la toate nivelurile de organizare: celular, tisular, organic, psihic, social, ceea ce în comparație cu ființele vii care au alte principii de organizare, reprezintă un mare defect ! Adică suntem limitați de anumiți parametri fizici, chimici, cosmici, care ne restrâng posibilitățile de acțiune.

Totuși, trebuie să ne supunem acestor îngrădiri pentru a putea supraviețui, ceea ce nu se întâmplă cu celelalte forme de viață întâlnite. Căci viața înseamnă O ANUMITĂ STRUCTURĂ și ANUMITE PROCESE... Structură specifică, procese specifice, ORGANIZARE SPECIFICĂ, asta înseamnă și nimic altceva... Iar quarcii favorizează o organizare a vieții cu o stabilitate extremă ! De aceea propun să ne schimbăm esențial matricea existenței noastre, să renaștem, însă pe alte baze !... Căci va veni o vreme când vom fi nevoiți de natură să acceptăm această soluție... Dacă nu ne vom adapta condițiilor impuse de Univers, vom dispărea ! Singura soluție va fi aceea de a ne transforma, în mod conștient, în... ALT MOD DE A FI, să ne transformăm în... ALT FEL DE VIAȚĂ, dacă nu vom vrea să pierim cu totul !”

3. Chipul bătrânului a dispărut din mintea mea, iar fluxul gândurilor provenite de la telepatotecă a încetat. Am rămas numai cu gândurile mele...

“Și astfel omenirea se va transforma... în sfere... sfere care vor conține plasmă, quarci, materie subtilă, înconjurate de un câmp fizic unificat fundamental și care vor adăposti viața... o viață de mare stabilitate... Vor adăposti spiritul... un spirit de mare profunzime...

Sferele vor fi asemănătoare cu acelea formate demult, cândva din Protobios... Vor călători apoi prin cosmos, în căutarea altor sfere... Când Universul se va apropia de punctul terminus al evoluției sale, se vor contopi, formând iarăși... Protobiosul... Până atunci însă vor călătorii prin cosmos, însoțite de o muzică stranie, unică, de o armonie perfectă...

*Din imemorabile timpuri existăm și colindăm,
Speranțe vieții să dăm,
Semeni să întâlnim,
Aceleași gânduri să găsim,
Vremea să oprim,
Infinitul să ne absoarbă, să ne piardă,
Pentru că nemărginirea ne atrage, nu ne înspăimântă...*

Și călătoreau neîncetat, căutând și sperând !...”

REVELAȚIA

Am stat o vreme și m-am gândit... Ce legătură avea cu... Landal, cu Badare ? Oricât efort aș fi depus, îmi era imposibil să înțeleg... Și deodată, am avut o revelație... Am aflat că ființele stranie din sistemul planetar Implat transformau orice fel de viață, în viața specifică din acel sistem planetar... Adică atrăgeau, în diferite moduri, ființe din cosmos, civilizații diverse, le transformau și le impuneau matricea lor vitală. De fapt era modalitatea lor de a se reproduce ! Acele ființe nu se puteau reproduce decât... transformând alte ființe, metamorfozându-le, obligându-le să devină identice cu ele ! Dar acum... încep iarăși să revină amintirile... Pentru că știam... Știam că fusesem în sistemul planetar Implat, fusesem pe Landal, pe Badare ! Nu-mi puteam explica deloc de ce... specialiștii de pe Stația Orbitală HIPOCRATE susțineau că expediția Implat nu avusese loc, ei insistau mereu că, dimpotrivă...VA AVEA LOC ! Eu vorbeam de trecut, iar ei de viitor ! Bănuiam că era vorba de fapt de un tratament, de o metodă de a mă face SĂ UIT !... Dar... degeaba... Amintirile îmi reveneau, mă chinuiau în fel și chip... Și retrăiam, cu toate simțurile, acele terifiante întâmplări... Și nu mai știam nici ce înseamnă prezent, nici ce sunt, nici ce se întâmplă cu mine... Prezentul se estompa, dispărea și mă aflam din nou la bordul cosmonavei Astori, cercetând sistemul planetar Implat

DE LA INFERN LA PARADIS

1. O relatare a ziarului “Științificul”

Suntem informați că un grup de exploratori polari au descoperit în apropiere de Polul Sud, undeva în apele oceanului Indian, o insulă... ciudată. Despre ce este vorba ? Iată ce ne relatează un explorator, dr. Thomas Dorn, venit pentru câteva zile în orașul nostru, pentru a participa la simpozionul “Viitorul mărilor, oceanelor și continentelor” și pe care l-am întâlnit cu câteva minute înainte de a intra în submarinul Delphi, cu care va călători spre baza de cercetare.

“Este ciudat, dar și acum se mai găsesc pete albe, regiuni neexplorate, necunoscute cum a fost și încă este această insulă pe care am numit-o... Insula Morții. Nu este cazul să îi precizez acum coordonatele geografice, din mai multe motive, însă este interesant de arătat că în jurul ei, pe o perioadă de trei kilometri, în apă și în aer, nu există nici un fel de viață, absolut nici una, nici măcar bacterii sau viruși... Aerul este irespirabil, de pretutindeni vin miasme pestilențiale. Pe insulă există un munte care își ridică semeț spre cer, vârful... Este de fapt un crater... Ne așteptăm ca acesta să erupă, într-o zi.... Îmbrăcați în costume asemănătoare celor purtate de cosmonauți, am explorat câteva locuri din insulă. Aici am găsit arbori, dintre care unii erau pietrificați, iar alții erau carbonizați. Se mai găseau schelete având forme dintre cele mai stranii, unele fiind carbonizate. În rest, nu întâlneam decât praf, pietre, bolovăniș, stânci și văi. Eram, și de fapt, suntem, încă stupefiați, cu toate că am văzut noi și alte locuri dezolante dar acesta, nu știu cum dar parcă întrece în grozăvie, tot ceea ce am văzut ! Din când în când, la intervale neregulate se auzeau pocnituri și bubuituri care păreau că vin de pretutindeni și în același timp de nicăieri... Iar în intervalele dintre pocnituri și bubuituri, se așternea o liniște apăsătoare... Aveam senzația că se va produce o explozie iminentă... dar care totuși nu se producea... încă... În zilele când exploram insula eram cu toții surescitați, nervoși... Ne întrebam înfiorați, ce anume provocase moartea atâtor viețuitoare care odată, se părea că populasera atât insula cât și aerul și apele din jurul insulei ? Ce ? Să fi fost gaze toxice emanate de crater ? În ciuda investigațiilor noastre stăruitoare, cercetările sunt dificile, iar răspunsul la această întrebare se lasă așteptat... Deocamdată cred că vulcanul va izbucni peste câteva zile...”

Preferăm să nu comentăm cele spuse de către dr. Thomas Dorn.

2. O nouă relatare a ziarului “Științificul”

A trecut o lună de zile de când am luat un interviu distinsului dr. Thomas Dorn, vulcanolog și geograf, cunoscut comunității științifice și care ne relata unele aspecte interesante despre Insula Morții. Cu prilejul unui nou simpozion, intitulat “Noutăți în seismologie, vulcanologie și geofizică”, savantul dr. Dorn, a prezentat observațiile sale despre Insula Morții și despre erupția vulcanică impresionantă care a avut loc aici. Dânsul a avut amabilitatea de a ne mai da câteva informații despre această enigmatică insulă...

“Am să spun câte ceva în legătură cu erupția vulcanului de pe Insula Morții. Erupția acestui vulcan a fost, după știința mea printre cele mai puternice care au izbucnit vreodată și a durat trei zile și trei nopți. Puterea acesteia este echivalentă cu aproape două sute de bombe tip Hiroșima... Câteva zeci de mii de metri cubi de stânci, lavă și pământ au fost propulsate în spațiu... Cenușile și noroaiele au fost răspândite pe aproape o sută de kilometri pătrați. La poalele muntelui rămășițele erupției vulcanice s-au așternut într-un strat cu grosimea de aproximativ o sută de metri, iar în văi depunerile de noroi au atins optzeci de metri. Apoi, după această erupție nemaipomenită, vulcanul a început să se liniștească...Atmosfera stranie, amplificată de erupția vulcanului, a devenit copleșitoare... Pe drept cuvânt, noi exploratorii, aveam impresia că ne găseam pe o planetă străină, ostilă, pe o planetă stranie... Cercetările continuă...”

L-am întrebat pe distinsul doctor, de ce totuși tocmai acum a fost... descoperită insula aceasta stranie (era o întrebare pe care voisem să i-o pun încă de la prima noastră întrevvedere)... Dânsul mi-a răspuns astfel:

“Pe nici o hartă de până acum, nu figurează la această longitudine și la această latitudine vreo insulă. În acest loc era indicat oceanul. Ce pot să vă spun ? Este posibil să fi fost acoperit de apele oceanului și apoi să se fi înălțat... Este posibil, de asemenea, ca până la această dată sau până la o dată relativ recentă să fi fost acoperită cu gheață, gheața să se fi topit și insula să fi migrat spre aceste locuri... Cum anume au avut loc toate aceste procese, nu știu... Cert este însă că pe această insulă a fost cândva viață... Cercetările au arătat că oasele și alte rămășițe de animale și de vegetale, conservate miraculos sunt extraordinar de vechi... de aproape o sută patruzeci de milioane de ani, adică din era mezozoică, perioada jurasică... Am găsit un obiect, un ... cub, ei bine, da, un cub, făcut dintr-un material necunoscut, foarte dur... se pare că ar fi vechi de un miliard și jumătate de ani, adică ar proveni din era arhaică ! Se pare că această insulă, ne rezervă încă multe alte surprize...”

Ne abținem din nou să comentăm cele spuse de cunoscutul savant...

Eduard Lomb

3. Un profesor erudit

Profesorul Gertold era un om erudit, având cunoștințe vaste de filozofie, matematică, fizică, astronomie, chimie, geofizică și biologie. Nu de puține ori își surprindea prietenii cu idei dintre cele mai năstrușnice, dar care se dovedeau până la urmă logice și realiste. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, potrivit ca statură, ușor adus de spate. Avea chipul unui savant. Frunte înaltă, chică leonină, ochi căprui, nas drept, buze strânse și bărbie voluntară. Într-o seară de toamnă, stătea în grădina casei sale pe o bancă. În fața sa era o masă, iar alături de el, era unul dintre prieteni, istoricul și geograful Poran. Stăteau și pălăvrăgeau în fața unor cești mari, umplute cu o cafea aromată, fumând țigară după țigară...

- Ai citit articolele alea din “Științificul” ? întrebă Poran.
- Da, le-am citit !...
- Și ce zici, ce părere ai ?
- Cum să-ți spun ? Descoperirea acestei insule, nu mă surprinde prea mult... Mă surprinde altceva... Cele ce îți voi spune, s-au petrecut demult... Acum mulți ani, pe când eram student, mă dusesem la niște cunoscuți, la niște prieteni, într-o localitate rurală... Mă rog, trec peste chestiile mai puțin importante... Satul ăsta se învecina cu o pădure de fagi și undeva, în pădurea asta trăia un om, un bătrân... Trăia izolat și rareori venea în sat pentru câte ceva...

- Era un... sihastru ?
- Cam așa ceva... Se povestea despre el fel de fel de lucruri fantastice... De fapt, cei mai mulți, spuneau că era nebun, nepericulos, este drept... Auzind de el, m-am hotărât să îl vizitez... Așa că, într-o zi, m-am dus la el, după ce în prealabil, fusesem îndrumat de un sătean spre locul unde puteam să îl găsesc, acolo în pădure... L-am găsit după mult timp de căutări... Părea să fie un sălbatic, cel puțin la prima vedere. Am discutat cu el mult timp... așa mi s-a părut... Și de-abia acum, după ce am citit articolele din "Științificul", începe să mă intrige de-a binelea cele ce-am aflat de la el, de la bătrân... Pe scurt, bătrânul, mi-a povestit următoarele... Cu mulți ani în urmă, acesta a participat la o ședință de hipnoză, intrând într-o transă profundă. Când și-a revenit din transă, se găsea într-un spital. I s-a spus că zăcuse douăzeci și șapte de ani în stare de inconștiență, fiind adus de mai mulți indivizi care pretindeau că sunt prietenii lui... Fusesse lăsat aici și alimentat prin tuburi speciale implantate în vene și artere. De fapt, în toți acești ani, adică în cei douăzeci și șapte de ani, spunea moșul, ani care i se păruse că au trecut într-o clipă, avusese senzația că spiritul, sufletul sau conștiința lui, existase într-o altă lume, într-o lume străină, undeva, departe de locurile în care trăise cândva, demult, demult... Lumea aceasta se reducea la o insulă, o insulă întinsă...
- O insulă ? întrebă surprins Poran. Și ce mai zicea moșul ?
- Pe această insulă, spunea moșul, existau fel de fel de ființe care... nu erau propriu-zis vii, deși aveau, totuși, unele caracteristici de ființe vii; se asemănau mai curând cu un fel de mașini, am zice noi astăzi, cu un fel de roboți... Aveau cele mai stranii forme și posibilități de funcționare... Era, altfel spus, o formă de viață minerală...
- Nu știu ce să cred, sunt foarte surprins, dar continuă, te rog ! strigă Poran.
- Aceste ființe, spunea moșul, fuseseră lăsate aici de o expediție cosmică, respectiv de o cosmonavă, care vizitase planeta noastră acum mai bine de un miliard și jumătate de ani. Evoluaseră foarte mult, foarte rapid, sub acțiunea altor legi ale dezvoltării decât acelea pe care le cunoaștem, pe alte baze ale inteligenței... Ele au sintetizat prin cine știe ce procedee, viața... Toate astea mi le-a povestit moșul, cu alte cuvinte, cred că înțelegi, eu ți le-am spus acum într-un limbaj comun, mai apropiat de cunoștințele pe care le avem...
- Și ce mai spunea moșul ? întrebă agitat Poran.
- Mai spunea că... avea senzația omniprezenței, se afla adică pretutindeni pe acea insulă, insulă care, sper că ai înțeles, se găsea undeva, cândva, pe planeta asta... a noastră... Ființele acelea, realizaseră construcții și agregate uimitor de complexe, pe care noi le-am putea denumi astăzi... ca fiind tehnice ! Despre acele ființe, moșul nu mi-a spus prea multe... Mi-a spus că fuseseră create de către o supercivilizație, care existase anterior de... Marea Explozie sau cum i se mai spune, Big Bang, și care supraviețuise acestui cataclism cosmic, adăpostite într-un obiect cosmic asemănător quasarului. Acea supercivilizație, reprezenta de fapt o formă de viață cuantică, deosebită de viața aceasta moleculară, obișnuită... Așadar, revenind la cele ce spuneam referitor la viața ce existase pe insulă, aceasta a fost distrusă... A fost un cataclism de mare intensitate, fiind provocat de factori cosmici și geologici... Apoi a urmat înghețul... Și ceea ce este tulburător, îți voi spune acum... Îmi amintesc cuvintele bătrânului... "... cândva, peste ani și ani, se va descoperi o insulă, undeva pe la Polul Sud, care îi va uimi pe oameni și care va arăta astfel...", urma apoi descrierea, aproape cuvânt cu cuvânt a celor scrise în... "Științificul" !
- Foarte interesant ! strigă Poran
- În zadar l-am întrebat atunci despre ceea ce determinase dispariția acelor ființe, precum și alte aspecte legate de acea lume... În zadar, căci, ori nu a știut, ori nu a vrut să îmi spună mai mult !... Ceea ce mi-a mai spus a fost că, după ce se terminase viziunea asta, a început să își... studieze... propriul organism, după cum zicea el... Avea în fața ochilor și a conștiinței, toate organele interne – inima, plămânii, ficatul, stomacul, rinichii... și chiar putea urmări procesele fiziologice care aveau loc ! Alteori, avea imaginea obiectelor din camera unde zăcea, chiar a lui însuși: cum stătea lungit, nemișcat; avea imaginea oamenilor care intrau sau ieșeau din cameră...
- Ei bine, cum s-a sfârșit toată... povestea asta ?

- Apoi, a fost trezirea la realitate... A fost o trezire dureroasă... Apoi, de atunci, trăia singur... Din când în când, foarte rar, venea la el câte un turist curios, căruia îi povestea despre întâmplarea asta... Câteodată se mai ducea în sat pentru diverse treburi... În rest... își aștepta resemnat, moartea...
- Interessant, șopti Poran... Și ce ai făcut în continuare... ?
- Trebuie să-ți mărturisesc ceva și anume că nu am dat prea mare importanță celor povestite de moșneag !... Totuși, uneori, m-am mai gândit la cele spuse de el... Odată cu trecerea timpului, am creat o ipoteză sau o fantezie sau un scenariu, nu prea știu cum să denumesc această creație... Am să ți-o prezint, poate, altădată... Acum să vorbim despre altceva...

4. Două ipoteze – relatare în ziarul “Științificul”

Sala de conferințe a Universității Rombell era neîncăpătoare pentru numerosul public care se strânsese aici. Se prezentau ipoteze legate de misterul care învăluia Insula Morții. Printre cele mai fantastice ipoteze erau cele ale profesorului Gertold și ale profesorului Tifter. Iată un extras din discursul profesorului Gertold...

“După cum susține Kardașev, există trei categorii de civilizații. Prima categorie este aceea de tipul civilizației de pe Terra, apoi, alt tip de civilizații sunt acelea care au cucerit și au amenajat spațiul planetar și în sfârșit, de tipul trei, acele civilizații care au cucerit propria galaxie.

După Șklovski, civilizația de tipul doi, acelea care au cucerit și amenajat spațiul interplanetar, ar fi un fel de inteligență artificială, altfel spus, mașini, reproduceri ale ființelor vii, care pot părăsi sistemul lor planetar spre a se îmbina cu supercivilizații ale nucleelor galactice umplând astfel întregi regiuni ale spațiului... După Kardașev, civilizațiile de tipul trei, ar trebui să folosească legi fizice pe care noi nu le cunoaștem, putând utiliza, de exemplu, găurile negre, pentru a călători în lumi cu spațiu-timp diferit de al nostru...

Să ne imaginăm că o astfel de civilizație de tipul trei, a ajuns, accidental sau nu, acum aproape un miliard și jumătate de ani, pe planeta Pământ, au stat un interval de timp aici și apoi au plecat, lăsând în urmă, probabil niște ființe, să zicem inapte de a mai putea continua călătoria, ființe care puteau fi mașini, dar niște mașini dotate cu o inteligență formidabilă... Acestea, după o vreme, au încercat și au reușit să sintetizeze viața vegetală și animală, pe insula aceasta numită Insula Morții, aceasta fiind de fapt, unul dintre laboratoarele lor... Probabil că au urmărit să ajungă la un anumit rezultat pe care noi nu îl putem cunoaște, nu îl putem imagina... Este posibil să fi urmărit sintetizarea unui computer molecular, ceva asemănător cu creierul... De fapt, nu pot ști ce au vrut să realizeze acele ființe rămase pe Pământ, acele ființe reprezentante ale civilizației de tipul doi... Cert este că au încercat să facă ceva... Poate că au reușit, dar poate că nu au reușit...

Iar viața sintetizată de ele pe insulă a fost distrusă... Insula însăși s-a schimbat în urma unor procese mai puțin obișnuite. Rezultatul a fost cel pe care îl știm: o insulă... a morții, cu toate ciudățeniile ei... Și, dacă îmi permiteți, o ultimă ipoteză... Cele trei tipuri de civilizații se transformă una în alta, generându-se reciproc... Civilizația de tip terestru, evoluând, dă naștere atât civilizației de tipul doi, cât și civilizației de tipul trei. Dar procesul are loc și invers. Dar pot fi și alte posibilități... Spre exemplu o viață bazată nu pe molecule, ci pe un ansamblu de particule elementare sau pe un ansamblu de câmpuri fizice... “

Ipoteza susținută de profesorul Tifter, era următoarea... El susținea că...

“...viața și alte modalități de organizare a materiei luau naștere sub impulsul primar și sub influența ulterioară a unor câmpuri fizice care, în general, vagabondează prin spațiu, iar acolo unde întâlnesc anumite condiții, produc asamblarea structurilor materiale în formațiuni organizate. Se formaseră astfel pe Pământ sisteme complexe care nu erau propriu-zis vii, dar care aveau totuși capacitatea de a se adapta la mediu și de a avea acel atribut specific viețuitoarelor – inteligența... Acestea au dăinuit o vreme, au lăsat câteva urme, apoi, din diferite cauze, au dispărut...

Este posibil ca alături de acele forme sau moduri de organizare a materiei să se fi format și unele formațiuni vii care au fost, în cele din urmă distruse. Sub influența acelor entități organizate, insula a suferit o serie de prefaceri, de procese, care au sfârșit cu erupția aceluiași vulcan, erupție de o violență, de o amploare extremă...”

Cei doi savanți, arătau că își bazau ipotezele, fanteziste desigur, printre altele, pe existența aceluiași cub făcut dintr-un material inexistent pe Pământ...

Eduard Lomb

5. O notă din ziarul “Științificul”

Doctorul Thomas Dorn, aflându-se pentru o scurtă vacanță în orașul nostru, ne-a acordat un interviu, din care reproducem, acum, numai opinia sa despre evenimentele care au avut loc pe Insula Morții...

“Am făcut cercetări amănunțite pe Insula Morții. Pe baza datelor obținute, care au fost prelucrate cu ajutorul computerului, este în curs de elaborare o explicație satisfăcătoare asupra celor întâmplate pe insulă... Prezența osemintelor, carbonizate sau nu, precum și a resturilor vegetale, carbonizate sau pietrificate, se explică astfel : mai întâi trebuie spus că viața a evoluat mult mai rapid decât a evoluat în alte zone ale planetei, datorită unor particularități ale insulei, precum și a influenței unor factori complecși, dar naturali, pe care îi vom preciza la momentul potrivit... Apoi, datorită erupțiilor vulcanului în decursul timpului, erupții care nu au fost întotdeauna atât de violente precum a fost cea recentă, organismele au fost carbonizate sau pietrificate... Vulcanul a emanat sporadic gaze toxice care au provocat moartea tuturor viețuitoarelor, chiar și a virușilor... Apoi, în urma unor glaciațiuni, ea a fost acoperită cu gheață și datorită mișcării plăcilor tectonice, a fost deplasată dintr-un loc în altul... În ceea ce privește cubul... Se pare că s-ar fi găsit într-un meteorit care ar fi căzut cândva pe insulă...

Este o ciudățenie a naturii, dar, pe de altă parte, nu este singurul caz în acest sens...

Mă gândesc spre exemplu, că o stea... nu-mi amintesc acum numele acesteia, ei bine, are o formă... paralelipipedică !... O ciudățenie, o raritate, poate că este o stea unicat...

Revenind la acest cub, faptul că este constituit dintr-o substanță diferită, necunoscută, arată mai degrabă că... trebuie să investigăm mai atent Cosmosul... În altă ordine de idei, cu câțiva timp în urmă, au fost aduse pe insulă ierburi, liane, plante diverse, arbuști, care au început să se dezvolte... Au fost aduse și animale, cum ar fi broaște țestoase, capre, păsări și maimuțe precum și câteva insecte și care dovedesc o vitalitate neobișnuită... Sigurul lucru care ne mai intrigă este faptul că plantele și animalele sunt extraordinar de prolifiche, fiecare colț al insulei fiind invadat literalmente de... viață!...”

Ca și până acum, nu vom comenta cele spuse de doctorul Dorn... Totuși, ne îngăduim să punem o întrebare: cum a fost posibil ca insula să devină un loc propice vieții, chiar mai mult, viața să invadeze fiecare loc din insulă, așa cum spunea distinsul doctor Dorn, după ce, cu puțin timp în urmă, era un loc dezolant, ucigător ? Cum a fost, așadar, posibilă trecerea relativ bruscă, de la... “Infern” la... “Paradis” ? Cercetările continuă, după cum ne-a asigurat cunoscutul savant. Vom reveni...

Eduard Lomb

ETERNUL SINGURATIC...

Arthur Gobain, directorul Centrului de Studii și Cercetări asupra Inteligenței Artificiale și Extraterestre, stătea tolănit pe un fotoliu și răsfoia revista “Știința modernă și civilizația umană”. Citise articolul intitulat “Noi descoperiri în biotehnologie”, în care autorul, un oarecare Carol Tempton, relatează că descoperise niște microorganisme care aveau un înalt grad de radioactivitate. Apoi, arăta că o echipă de cercetători de la Institutul Mac Donald, lucrau la obținerea unui agregat biologic, care să absoarbă radiațiile nocive pentru organismele obișnuite, printr-un proces asemănător cu fotosinteza. Energia radiațiilor era utilizată pentru sintetizarea unor substanțe organice. Cercetările erau încă în curs de desfășurare dar, deja se obținuseră rezultate promițătoare... Într-un alt articol semnat de către Benjamin Tiltong și intitulat... “O surprinzătoare descoperire a unor geografi”, se descria descoperirea unui trib de oameni primitivi, pe o insulă, undeva în oceanul Pacific. Descoperirea era cu atât mai surprinzătoare cu cât acest trib de oameni primitivi, aflați pe treapta cea mai de jos a civilizației, au dat dovadă de o uimitoare capacitate de învățare și și-au însușit în scurt timp atât limbajul geografilor cât și o serie de noțiuni științifice elementare...

Se spera ca, nu peste mult timp, tribul să facă un salt senzațional în evoluție și să-și însușească toate cunoștințele și obiceiurile lumii civilizate... La un moment dat, în cameră intră Edy Sorohan, unul dintre adjuncții lui Gobain, întrerupându-l de la răsfoirea revistei, și foarte agitat, îi spuse acestuia:

- Știți, chiar acum mi-a comunicat comandantul expediției Vidi, aflat în misiune pe Marte, că a detectat un obiect, care, s-ar părea că este o navă cosmică !... Nu este de proveniență terestră, asta este sigur... Așteptăm noi vești...
- Ce spui, ce spui ? Interesant, interesant, foarte interesant !... Ai citit articolul referitor la descoperirea unui trib de... primitivi ?...
- Da... Primitivi... Acum când poate izbucni un război nimicitor... Primitivi... Șefule ! Am... am... elaborat un scenariu...
- Hai spune, că și așa nu am de făcut mare lucru, în momentul de față... La noi imaginația este foarte importantă, după cum știi de altfel...
- Acest scenariu, l-am intitulat “Eternul singuratic”... Am presupus că pe o planetă apare și se dezvoltă viața și apoi, inteligența, rațiunea...
- Ca și pe Pământ...
- Analog...
- Și cam pe unde localizezi tu civilizația asta ?
- Nu m-am gândit, nu aș putea să indic nici măcar aproximativ...
- Aha... În sfârșit, nu are prea mare importanță acum. Spune mai departe.
- Să presupunem...
- Scuză-mă că te întrerup, poți să nu mai spui... presupunem, se subînțelege, totul este o presupunere...
- Civilizația asta pe care mi-am imaginat-o este, într-o oarecare măsură, asemănătoare celei terestre...
- Nu prea ai o imaginație ieșită din comun... dar, continuă...
- Așadar, această civilizație organizată analog cu cea terestră, este divizată în mai multe societăți... state, dacă mă pot exprima astfel, conduse de un anumit număr de conducători..., zece, douăzeci, nu are importanță... Izbucnește o conflagrație, un război, în urma căruia are loc distrugerea aproape în întregime a civilizației... Spun aproape în întregime, pentru că mai rămân totuși câțiva membri ai civilizației...
- Se subînțelege... treci la aspectele mai importante... Până acum acest așa-zis scenariu este demn de imaginația unui copil de patru sau cinci ani... Nu cumva ți l-a povestit fiu-tău, ori vreun nepot ?
- Stați puțin... Așadar, cei care supraviețuiesc, sunt chiar... conducătorii care, după sfârșitul conflagrației, se stabilesc pe o insulă pustie și, poate paradoxal, trăiesc în bună înțelegere...
- Este chiar paradoxal, fără îndoială !

- Așa... Cu timpul, aceștia, adică acei conducători, mor unul câte unul, și nu mai supraviețuiește decât unul singur, care se instalează la bordul unui vehicul și tot hoinărind, ajunge la un Centru de Cercetări Spațio-Temporale, scăpat miraculos de la dezastru...
- Dar cu locuitorii morți, firește...
- Da, exact... Aici găsește o navă cosmică pregătită de lansare în momentul dezastrului. Intră în cosmonavă și pornește în spațiu... După un timp, este însă interceptat și capturat de către o altă cosmonavă, care aparținea unui savant singuratic, plecat de pe planetă cu mult timp înainte de a izbucni conflagrația. Cosmonava fostului conducător este capturată... După ce savantul cercetează cosmonava și pe "conducător", află că, de fapt, acesta, fostul conducător adică, fusese cel care declanșase conflagrația, războiul...
- Acum un conducător fără supuși...
- Da... Savantul cercetează apoi planeta, după care îl supune pe fostul conducător unui tratament în urma căruia, acesta devine... nemuritor...
- Uluitor !...
- Apoi, îl lasă singur... pe ucigașul civilizației, acesta rămânând de fapt... singura ființă vie de pe planeta pustie, prizonier, în imensitatea timpului...
- Bine, dar... cum, în ce fel anume își întreține el procesele biologice ? Și apoi, atmosfera, bănuiesc, că devenise radioactivă, întrucât, iarăși bănuiesc, conform cu planul acestui... așa-zis scenariu, că a avut loc o conflagrație în care au fost folosite armele nucleare, chimice...
- Ei bine, nu ! Războiul nu a fost lung, dimpotrivă, a fost scurt, dar cumplit... În foarte scurt timp s-a terminat totul... Au fost folosite alte arme decât armele nucleare, chimice, bacteriologice, însă mult mai distrugătoare decât acestea !...
- Bine, să zicem, deși chestia asta, să i-o spui unui primitiv, dar atunci cum își întreține procesele vitale, dacă absolut toate viețuitoarele de pe planetă fuseseră distruse ?
- Asta, cum să spun, are legătură cu structura lor biologică... Acele ființe, deși seamănă oarecum cu cele terestre, se deosebesc totuși, fundamental de acestea, prin însuși modul de întreținere al proceselor biologice, care nu sunt de loc aceleași ca și procesele biologice din biosfera terestră...
- Păi ar trebui să te hotărăști, seamănă sau nu ? Ce este asta ? Seamănă oarecum, dar... apoi zici că se deosebesc... fundamental ?
- Este foarte greu să mă fac înțeles...
- În sfârșit, mai departe ce s-a mai întâmplat ?
- Savantul cu nava lui, se pierde în Cosmos... Savantul își continuă cercetările, dar dând dovadă și de simț moral, face cunoscut altor civilizații, transmițând în spațiu, mesaje conținând relatarea dramei civilizației lui, precum și avertismente de a nu se mai repeta asemenea tragedii... El spera să regenereze viața pe alte planete, pe de o parte, iar pe de altă parte, propria sa civilizație, cu ajutorul exemplarelor conservate din cosmonavă...
- Un... savant ? Un... individ... ?
- De fapt acest savant, nu este ceea ce noi ne închipuim o... individualitate, ca un organism, ci o pluralitate, un fel de supraorganism, dacă mă pot exprima astfel... Așa... Și am uitat să mai spun, că înainte de a-l părăsi pe... ucigașul civilizației, îi transmite următoarele: **"... pentru că tu ai osândit civilizația la moarte eternă, acum eu te osândesc pe tine la viață eternă, la un chin veșnic !..."** Ce părere aveți ?
- Proastă, o părere proastă ! Mai bine făceai altceva, decât să îți pierzi timpul cu... acest "scenariu"...
- Dar dacă... nu eu, ci unul dintre computerele noastre inteligente a creat acest scenariu sau cum vreți să îl numiți, ce aveți de spus ?
- Că ar trebui depanat ! Că este ceva defect prin circuitele lui !... Altfel, nu ar fi produs o operă de calitate atât de mediocră !... Dar, bănuiesc acum, că vrei să dai vina pe unul dintre computere...
- Nu vreau nimic, decât să spun că această creație este totuși opera lui Artel, computerul inteligent !...

- Și de ce nu ai spus de la bun început ? Dacă părerea mea despre această creație literară ar fi fost favorabilă, atunci ai fi fost mândru... dar așa...
- Nu, nu... am vrut să spun că...
- Of, hai că mă plictisești ! Sper că ai dat dispoziție ca Artel să fie controlat de către echipa de depanatori ?!
- Nu, încă nu... Artel a pus totuși o problemă care mi s-a părut interesantă: *“este oare posibil ca o civilizație, aproape în totalitate distrusă, să se regenereze, pornind numai de la câteva exemplare ale acelei civilizații și dispunând de cunoștințele acumulate de către acea civilizație în decursul evoluției ei ?”*
- Probleme de genul acesta s-au mai pus și s-au găsit soluțiile... Du-te și dă dispoziție ca Artel să fie verificat de către echipa de depanatori !
- Și totuși, circuitele spion și supraveghetoare, detectorii de erori și de defecte, nu au semnalizat nimic !
- Lasă că știu eu că în ultima vreme și spionii și detectorii parcă au luat-o razna ! Ar trebui, și asta nu peste mult timp, ca toate computerele de tip Intelcomp să fie verificate integral ! Ceva mi se pare suspect ! Hai, du-te !

Edy Sorohan salută și ieși. Gobain reîncepu să răsfoiască revista “Știința modernă și civilizația umană”...

Trei luni și patru zile au trecut de la discuția avută de Gobain cu Sorohan. În acest interval de timp, nu s-a petrecut nimic important... Gobain, stătea ca și atunci, tolănit în fotoliu, răsfoind, de astă dată, un set de coduri, de programe și de noi scheme de circuite pentru computerele inteligente. Ca și atunci, intră în birou Sorohan, galben la față și se trânti pe un fotoliu, în fața lui Gobain.

- Ei, mormăi directorul, care sunt noutățile ?
- Artel a fost depanat, dar Umbriel, noul computer inteligent, pune probleme de necrezut !... Ieri, am primit o nouă comunicare, de la misiunea Vidi...
- Ce zicea ?
- Că au interceptat un mesaj provenit de la cosmonava pe care o detectaseră acum trei luni...
- Și... ?
- Mesajul, decodificat, este acesta: **“... pentru că tu ai osândit civilizația la moarte eternă, acum eu te osândesc pe tine la viață eternă, la un chin veșnic...”** Mesajul se tot repetă, la nesfârșit !...
- Parcă am mai auzit ceva asemănător...
- Da, ceea ce v-am povestit despre creația lui Artel, a fostului Artel... Exact... aceleași cuvinte !
- Ce poate fi asta ? Să fi stabilit legătura Artel cu cosmonava ? Dar ce fel de legătură ? Și cum ? Să fie numai o coincidență între modelele, procesele aleatoare și lanțurile de evenimente cu care operează computerul și cele reale ? Să fie... un fenomen de premoniție, un fenomen... paranormal, manifestat la un... computer ?... Și ce mai spun cei de pe Vidi ?
- Că au mai primit un mesaj, provenit de pe... Pământ, de la un computer, care s-a prezentat ca fiind... Artel și care i-a informat că a fost... ucis, la comanda unui anume... Arthur Gobain și roagă să fie răzbunat !! Ce ziceți de asta ?
- Este cumva o farsă ?
- Nu, nu este o farsă, este... adevărul ! Domnule director, vă anunț că vă voi însoți la clinica medicală Sheldon, pentru a fi consultat de către o echipă de medici !
- Cum îți permiți să mă insulti ?
- Nu este nici o insultă ! Tot așa cum ați ordonat depanarea lui Artel, care pentru el a însemnat sfârșitul, adică moartea, ei bine, și dumneavoastră veți fi supus unui tratament analog celui la care ați ordonat să fie supus computerul... Rugămintea lui de a fi răzbunat, a fost aprobată de către Consiliul de Administrație al Centrului de Studii și Cercetări asupra Inteligenței Artificiale și Extraterestre, iar **răzbunarea va fi dusă la îndeplinire** !... Vă rog să mă urmați, domnule director !

MAREA EXPLOZIE

Aparent era un conglomerat de materie fără o formă precisă, ce călătorea neîntrerupt prin spațiul cosmic. Ajuns în apropierea centrului unei galaxii, se opri. Pentru prima dată. Galaxia era una oarecare, pierdută în imensitatea cosmosului. Aici stătu nemișcat, înfruntând cu niște fluxuri puternice de antigravitoni genunea, care îl atrăgea spre ea... Originea acelui conglomerat de materie, un sistem hipercomplex de substanță, energie și informație, se pierdea în negura timpului... Apăruse lângă o stea galbenă, demult, demult... În decursul existenței sale, acumulasă substanță, energie și informație, în cantități tot mai mari... Nevoia de energie, de substanță și în special de informație, îl făcuseră să colinde cosmosul... A putut să controleze procese cosmice, să genereze, să capteze și să dirijeze câmpuri fizice și interacțiuni fundamentale ale materiei... Pentru acea ființă, timpul nu mai avea nici o importanță... Voia să realizeze un cuplaj între câmpul gravitațional ultraintens, reprezentat de gigantica gaură neagră care era centrul galaxiei și câmpul kriptonic care controla procesele din infrastructura materiei... Nu avea prea multe informații despre acest câmp și dorea să le obțină, cu toate că știa să îl genereze.... Știa și faptul că din când în când aveau loc cataclisme extraordinare la nivelul întregului cosmos, cataclisme în urma cărora, structurile cvasistabile ale cosmosului erau distruse... Și voia să mai știe dacă nu cumva acest câmp kriptonic ar putea fi responsabil de aceste cataclisme... A operat cu grijă... A generat câmpul kriptonic, l-a dirijat spre gaura neagră și... Mai întâi, toate galaxiile și roiurile de galaxii, quasari, pulsari, atractori, alte sisteme cosmice, s-au prăbușit, ca într-o prăpastie fără sfârșit, în locul unde se găsea conglomeratul și genunea, gaura neagră... Apoi, a urmat o explozie extraordinară și apoi... timpul... nu a mai existat... a dispărut...

★

Timpul... a apărut din nou... Au trecut miliarde de ani... Savanții sunt tot mai convinși că Universul a apărut în urma unei Mari Explozii și că drept urmare, se află în expansiune... Asta o știu... Însă ce a fost, ce a putut fi înainte de Marea Explozie, asta nu o mai știu.... Într-adevăr, ce a fost înainte de Marea Explozie ? Ce ? Poate că această chestiune depășește posibilitățile și limitele gândirii noastre, poate că reprezintă un non-sens, poate că, din acest punct de vedere, întregul Univers este absurd ! Oare câte lucruri nu există, pe care mintea noastră nu le poate percepe, nu le înțelege, nu le știe ? Sunt atâtea întrebări, întrebări fundamentale, cum ar fi spre exemplu, ce este timpul ? Ce este infinitul ? Ce este eternitatea ? Ce este absolutul ?... Sunt întrebări care așteaptă răspunsuri...

★

Cercetătorii, arheologii, istoricii, turiștii, priveau fascinați Sfinxul din fața Marii Piramide, ascultând înmărmuriți glasul tunător al acestuia... Sfinxul le vorbea celor prezenți, despre... Marea Explozie...

VEGHEAZĂ CINEVA DEPARTE...

Ei bine, am văzut și am participat la multe evenimente din nenumărate Universuri Virtuale... Am fost de curând într-un Univers Virtual, în care s-a întâmplat ceva foarte interesant... Participam la o conferință referitoare la Univers... Trebuie să precizez că civilizația în fața căreia vorbeam, nu avea nici cea mai vagă idee despre Universurile Virtuale, Universurile Alternante, Universurile Paralele sau despre Marele Univers... Așadar, am început conferința spunând acelei civilizații că Universul LOR este de fapt numai un fragment dintr-un ansamblu inimaginabil de complicat, inclus într-o hiperstructură care alcătuiește ceea ce am denumit Marele Univers, tot așa, cum, spre exemplu, o celulă este inclusă într-un ansamblu mai mare, de pildă un țesut, acesta face parte dintr-un organ, mai departe organul este inclus în organism și așa mai departe... Apoi, am tăcut... M-am uitat undeva, la un punct nedefinit din sală în care țineam conferința și m-am transformat într-un... nor verde ! Întreaga asistență privea stupefiată procesul... M-am plimbat o vreme, apoi, am pătruns într-un aparat aflat lângă un podium... Apoi, din aparat au țâșnit lumini multicolore formând imagini tridimensionale care reprezentau lumi, universuri, ființe, planete, sisteme planetare, galaxii, civilizații, totul într-un joc halucinant... Asistența privea fascinată... După un timp, în sală intră un bărbat distins, care se apropie de aparat și apoi se adresează celor aflați în sală, cu un glas puternic:

- Doamnelor și domnilor, ați asistat la demonstrarea capacităților paranormale ale acestui aparat... După lungi și aprofundate cercetări s-a reușit să se realizeze un dispozitiv, un aparat, care să producă toate categoriile de fenomene paranormale – telepatie, premoniție, clarviziune, teleportare, telekinezie, materializare, etc. Toți cei care se îndoiesc de existența fenomenelor paranormale, vor avea ocazia să se convingă odată pentru totdeauna, cu ajutorul acestui aparat, de existența acestor fenomene ! O nouă eră se va deschide civilizației noastre prin folosirea acestui aparat, care nu necesită consum de energie, cheltuieli de întreținere, nu se uzează, nu se defectează ! Odată construit, nu mai sunt necesare alte cheltuieli, fiind indestructibil !...
- Mai este vreo problemă legată de acest aparat ? strigă cineva.
- Singura problemă cu care ne mai confruntăm este aceea a priorității: acest aparat consideră că este creatorul nostru, al tuturor și va trebui să facem tot ceea ce vrea el... Nu îl putem controla în nici un fel ! Totuși este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm ! De fapt, nu mai există cale de întoarcere ! Și o ultimă informație: ÎNDEPLINEȘTE ORICUI, ORICE DORINȚĂ, ÎN ORICE MOMENT !... Spuneți așadar câte o dorință...

Doi indivizi au strigat în același moment:

- Doresc ca acest aparat să dispară acum !
- Doresc ca acest aparat să nu dispară niciodată !

Urmă un moment de liniște... Apoi se auzi un glas:

- Dorințele dumneavoastră nu au temei, pentru că EU NU SUNT UN APARAT... Așadar, ce aparat să dispară sau să nu dispară ??... Vă rog să formulați din nou dorințele, pentru a le putea îndeplini !...

Apoi, se produse un alt fapt straniu, pentru cei din sală: din acel “aparat” ieși norul verde... Mi-am luat apoi din nou forma, aceea pe care o aveam înainte a mă fi transformat în nor verde și m-am adresat asistenței:

- ***Am vrut să vă fac să înțelegeți cum a fost și cum este UNIVERSUL, cum a apărut și de ce există, prin analogie cu cele ce ați urmărit până acum... Dar cum au loc transformările la care ați fost martori ? Sunteți desigur curioși să aflați, bănuiesc... Ei bine, toate acestea și încă multe altele, le voi expune în prelegerea următoare, care va avea loc peste... optzeci de miliarde de ani !... Dacă totul va decurge așa cum îmi imaginez, voi reveni așadar, peste optzeci de miliarde de ani și sper să vă regăsesc sănătoși, amabili, binevoitori și înțelepți, tot așa cum sunteți și acum...***

LA REVEDERE !...

POATE CĂ VIAȚA ESTE CA UN LABIRINT...

(– POEZII EXISTENȚIALE –)

*“Tu așează-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece, vreme vine.”*

MIHAI EMINESCU

Am reunit aici câteva dintre visele, gândurile și trăirile mele cele mai curate și mai adevărate...

Să mai precizez că, am avut un intens sentiment al existenței și am dorit să transmit acest sentiment și celor ce vor citi... Aici, în aceste cuvinte, am dorit să transpun tot ce am avut mai bun, mai adevărat și mai frumos în sufletul meu, am dorit ca aceste cuvinte să ajute pe cei ce au nevoie de o clipă de uitare de sine... Am încercat să realizez un amestec de vis, de trăire existențială și de poezie care, am crezut, constituie o caracteristică a vieții...

*Poate că viața este ca un labirint,
Un labirint în care înaintezi, te întorci, cazi, te ridici,
Te odihnești, visezi, iar înaintezi,
Până când ajungi în dreptul unui capăt, unde te oprești... definitiv !
Și totuși, poate că nu este așa,
Poate că ieșirea din labirint nu se află nicăieri,
Poate că este un labirint fără sfârșit,
Poate că mergi prin labirint spre infinit... cine știe ?*

NU ȘTIU, NU VOI ȘTI NICIODATĂ...

Spuneți-mi ce este lumea ?
Lumea aceasta ce mă-nconjoară,
Spuneți-mi ce este vremea ?
Vremea aceasta ce mă omoară...

Unde este clipa care s-a dus ?
Cum va fi clipa ce va să fie ?
Ce este clipa ce nu s-a dus,
Mereu aprinsă, mereu vie ?

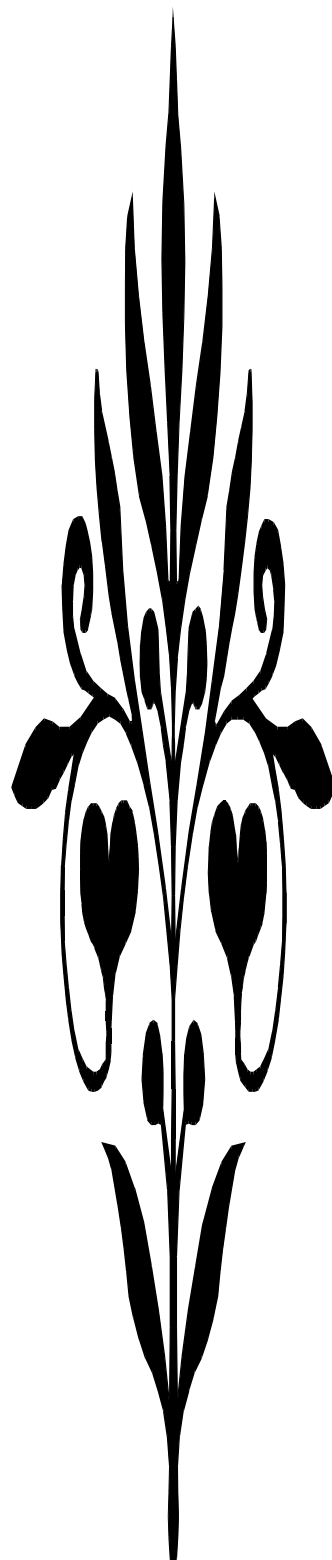
Ceva se naște și ceva dispare,
Și ce va fi, mereu a fost,
În lumea unde nu am scăpare,
Unde totul are un rost...

Se tot perindă mereu alte zile,
Neconținut vine altă și altă vreme,
Oh, singur ești copile,
Nu ai de ce te teme...

BĂTRÂNUL CEASORNICAR

O viață întreagă a făcut ceasuri,
O viață întreagă a reparat
Și a trecut prin multe vremuri,
Dar în viață a sperat.
Viața lui și-a pus-o în ceasuri
Și de timp nu i-a păsat,
Doar el cu ale lui visuri
Peste veacuri a zburat...
Și a venit apoi o zi
Când, cuprins în jocul sorții,
Bătrânul nu se mai trezi...
Dar atunci, la miezul nopții,
Toate ceasurile, toate,
De oriunde s-au aflat,
Toate ca și fermecate,
Ei bine toate, toate-au... înviat !...

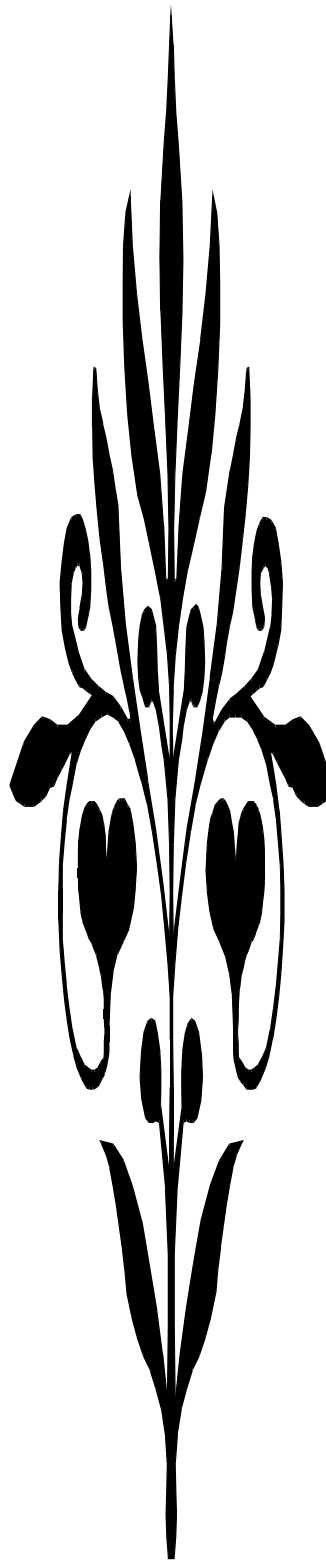

CHEMAREA STELELOR

Plecat-am de pe Terra
Acum cinci mii de ani,
Plecat-am eu, hoinar, prin spațiul sideral
Și cine știe când
Mă voi plimba din nou
Printre castani...
Era atunci, demult, demult,
O noapte apăsătoare,
Iar stelele pierdute în depărtare
Au apărut misterioase, ademenitoare...
Și o dorință vie, aprigă, mistuitoare
M-a cuprins privind înmărmurit, imensa depărtare...

Acum sunt departe de stele și de Terra,
Necunoscut și singur, în lumea siderală...
Privesc la bezna nopții dense
Și mă gândesc că undeva
Depart, depart, unde oare ?
Planeta pe care am stat un timp,
Se pierde în spațiul abisal, în timpul schimbător...
Și un dor aprig m-a cuprins mistuitor
Și către Terra m-am îndreptat atunci,
Sperând să o găsesc, la fel ca altă dată...

Dar iată, am sosit...
Ah, totul s-a schimbat !
M-am simțit străin, stingher,
Deși voisem să rămân, să nu mai plec nicicând !
Spre cer mi-am îndreptat privirea
Și am văzut stelele care sclikeau,
Chemându-mă la ele...
Și am plecat din nou, furat de vraja lor,
Călătorind prin spațiul fără de sfârșit...
Și am tot mers așa, fără oprire,
Până când, din nou, m-a cuprins dorul
De Terra, planeta pe care am stat un timp...
Când am ajuns aici, iarăși m-am simțit
Străin și stingher...
Și iarăși am plecat spre stele,
Furat de vraja lor...
Am făcut asta de mii și mii de ori...
Mereu m-am tot întors, mereu am tot plecat...
Aceasta-mi este scris, să vin, să plec, să vin, să plec,
Mereu, mereu, la nesfârșit !...

LA RĂSPÂNTIE DE DRUM...

Oh, ce singur mă simt, ce singur sunt,
Acum când anii au trecut
Și când mă simt, precum o frunză purtată de vânt,
Nu sunt decât un om neputincios, tăcut...
Dar ce pot face acum,
Acum la răspântie de drum ?
Oh, nu pot decât să mă las în voia vântului,
Să mă cufund și să mă pierd în lumea viselor...

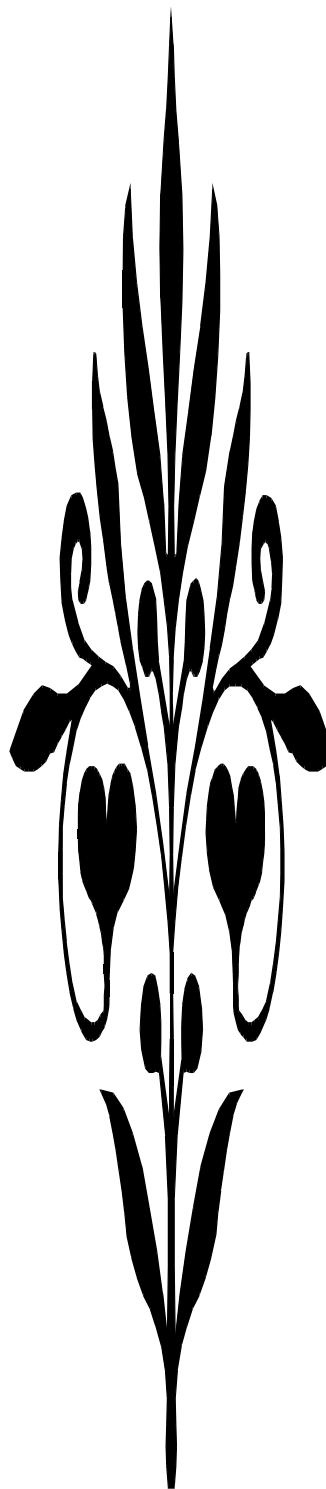
TREC ANII ...

Câteodată vine o clipă
Când trecutul îl revăd,
Când eu mă separ de mine
Și din timpuri depărtate
Visul vechi se înfiripă...

Da ! Au trecut ani și vor mai trece...
Ani, secole, milenii,
În neant au dispărut,
Toate au fost niște vedenii,
Niște umbre, doar fantasme...

Pe când toate în astă lume
Din nimic par a se naște
Și în nimic par a se întoarce,
Eu îmi fac mereu iluzii
Care par fără sfârșit...

Dar așa e jocul vremii,
Toate în lume par a fi
Simple umbre trecătoare,
Din nimic parcă născute,
Întorcându-se în... nimic...

CEVA MISTERIOS...

Seara se lasă peste lumea obosită,
Ce doarme fericită, pierzându-se în visuri,
Nimic nu tulbură această vreme neasemuită
Și totul pare că va dăinui de-a pururi...

Acum când a înflorit regina-noptii, este liniște, este dor,
Iar ceva misterios învăluie într-o clipă,
Atom și Cosmos, Om și Meteor,
Purtați spre infinit în zbor, de o invizibilă aripă...

Și tot ce a fost ori o să fie aici sau undeva,
Demult, demult a dispărut departe
Și nici nu a mai rămas ceva
În miez de noapte...

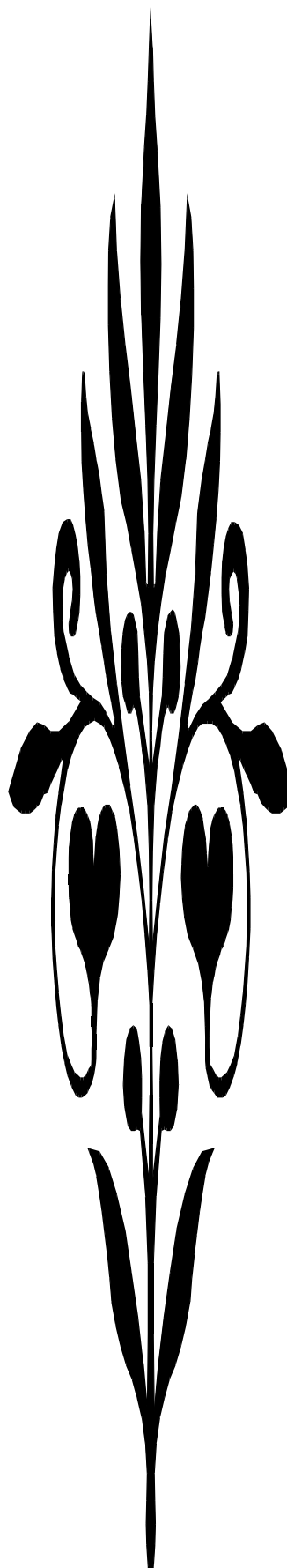
TĂCERE ETERNĂ

În această lume am venit,
Pentru a cunoaște totul
Și m-am zbatut și am trăit
Înfrigurat, pătruns de un singur dor...
Dar nu am avut nici timp, nici loc,
Pentru a cunoaște totul
Și m-am sfârșit fără să știu,
De nimeni și nimic...

UN VIS MISTERIOS

Sunt singur în pustiu și merg fără încetare;
Coline scunde, tocite, prăfuite,
Îmi răsar în față.
Sunt hăituit... dar nu știu de cine...
Ce știu este că trebuie să fug, să scap...
Ici, colo, câțiva arbori veștejiți,
Agonizează...
În spatele colinelor, alte coline,
Iar apoi, întinderea plată,
Vastă și fără drumuri,
A unui deșert fără sfârșit...
Și în față văd o mulțime de păianjeni
Ce vin, se strâng în jurul meu roată.
Nu mai am unde să fug
Și mă opresc,
Iar păianjenii își țes pânza în jurul meu,
Mereu mai aproape, mereu mai deasă...
Mai văd un șarpe teribil
Ce își face loc prin plasă.
Greața mă cuprinde și încerc să ies.
Dar nu mai pot... mă mușcă...

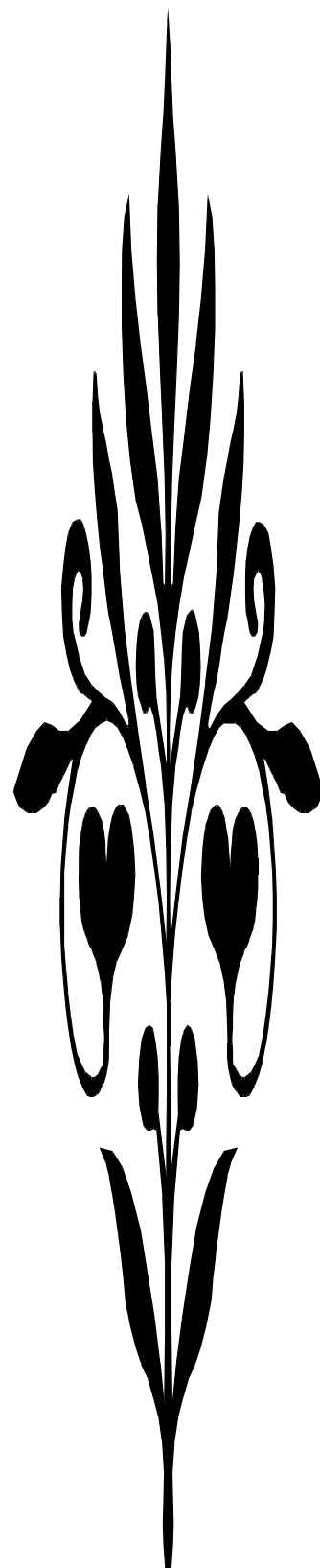
IREVERSIBILITATE

Infinitul, o vorbă de oameni inventată,
Rănește spiritul sau îl îmbată.
Eternitatea, o altă vorbă ce realitate nu are,
Veșnicia, cuvânt ce atât de des apare,
Există doar ca vorbă, ca idee, ca speranță
Rostită și gândită, dar fără reală existență...
Sunt cuprins în timp, în devenire,
Inutil să-mi fac idei de nemurire.
Biata-mi suflare este și nu este,
Iluzii nu-mi mai fac, e inutil, totu-i poveste !
Lumea își continuă și fără mine mersul neîntrerupt,
Iar eu demult, demult am dispărut...
Timpul se scurge fără de oprire,
Absolutul nu este decât o amăgire...
Tentații sunt nenumărate, dar nu este decât o posibilitate,
Există numai... *ireversibilitate*...

LABIRINTUL VIETII...

Poate că viața este ca un labirint,
Un labirint în care înaintezi, te întorci, cazi, te ridici,
Te odihnești, visezi, iar înaintezi,
Până când ajungi în dreptul unui capăt, unde te oprești... definitiv !
Și totuși, poate că nu este așa,
Poate că ieșirea din labirint nu se află nicăieri,
Poate că este un labirint fără sfârșit,
Poate că mergi prin labirint spre infinit... cine știe ?

CÂTĂ DISPERARE ! ...

O stea s-a stins în depărtare
În Univers s-a prăbușit,
Lăsând în urmă însingurare
Și un mister nemărginit...

Nu este singura care dispare
Căci altele o vor urma
Și niciodată, vai, în zare,
Ele nu se vor mai arăta !

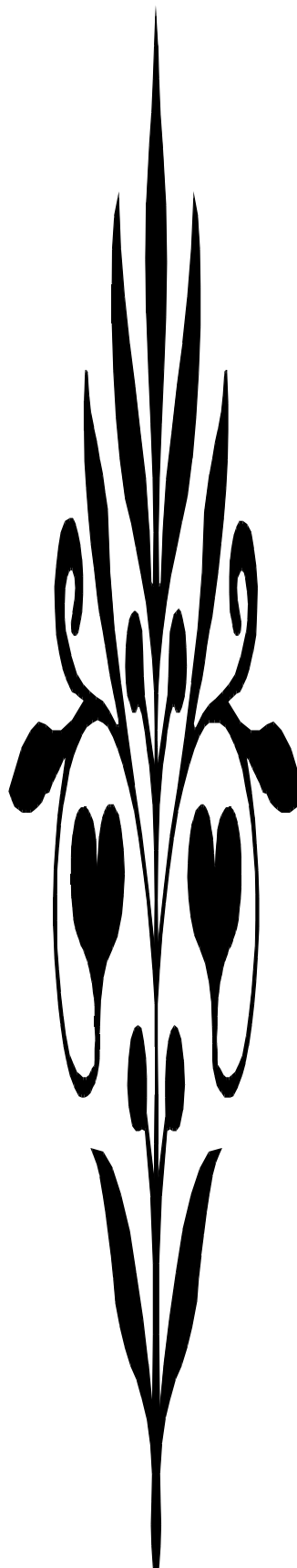
O stea s-a stins în depărtare
Mirajul ei m-a părăsit,
E liniște și deprimare
Și un gol negru, răvășit...

Și totuși, mai văd o licărire,
Steaua încă nu s-a stins,
Dar nu-i decât o amăgire,
Căci astrul nu s-a mai aprins !

O stea s-a stins în depărtare,
Chemarea ei n-a mai venit,
Oh, câtă disperare
Este în sufletu-mi veșnic rănit !...

STATUILE DIN INSULA PAȘTELUI

Un om, trăind cândva pe o insulă pustie,
Privind cerul înstelat,
A simțit o stranie chemare,
Văzând cum cerul și oceanul
Făceau departe, departe, legământ,
Prinzându-l în imensitate...
Și un imbold profund, nestăpânit,
Simți că îl cuprinde...
Și a lucrat mereu, noapte și zi,
Făcând statui, multe statui,
Ce priveau parcă undeva, în depărtare
Spre absolut, spre infinit,
Într-o eternă așteptare,
A morții, ce nu va veni...

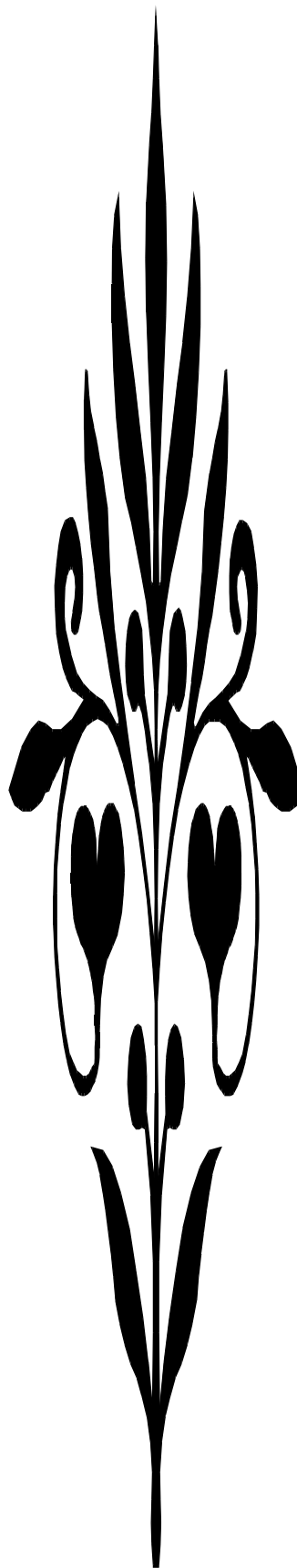
COSMOS ȘI SINGURĂTATE

Departe, departe, într-un ținut muntos
Unde cerul este aproape,
Unde totul este pustiu și misterios,
Departe de lume, departe de ape,
Trăia un bătrân sihastru,
Atât de bătrân, încât părea lipsit de viață...
Adâncit în gânduri, pe recele astru,
Ținea singuratic, a lumii balanță...
Vede în depărtare întregul Univers
Cu lumile sale pierdute în el,
Urmând de o veșnicie al evoluției mers,
Fiecare în al său fel...
Vedea cum se zbăteau în legea existenței,
Universale ființe și lumi siderale,
Unele trecute de pragul esenței...
O lume era cufundată în visurile sale,
Iar alta era pierdută în spațiu, pierdută în timp...
Erau fel de fel de ființe, fel de fel de lumi,
Care apăreau și apoi dispăreau, după un răstimp,
Atingând fiecare fel de fel de culmi
Și galaxii și stele, planete, meteori,
Materia cu ale sale forme,
Le vedea mereu, mereu, de câte ori?...
Vedea cortegii de himere, cortegii de fantome
Care veneau din depărtări astrale,
Și dispăreau apoi în cosmice abisuri...
Și astfel, adâncit în gândurile sale,
Adâncit în idei și în visuri,
Bătrânul sihastru,
Urmând a Universului lege, cuprins de imensitate,
Se stinse și el, acolo, pe recele astru,
Pierdut în cosmos și în singurătate...

PIETRELE CIMITIRULUI

Noaptea se lasă peste vechiul cimitir
Ce ascunde gânduri multe, multe
În gropi, în pietre și în stele...
Uitate vieți, uitate gânduri...
Fior al morții care vine
Din veșnicia unei clipe
Ce trece într-o altă veșnicie...
Iluzii trecătoare, speranțe de o clipă
Ce au fost și nu vor mai fi în veci...
Pe morți și vii noaptea îi cuprinde
Și acele pietre pe morminte, ascund,
Uitate vieți, uitate gânduri...

GÂNDEAM LA LUMI CE NU EXISTĂ...

Noaptea se lăsa în parcul pustiu,
Iar vântul hoinar și nebun
Se furișa printre tenebrele nopții...
Copacii își plângeau pierdutele frunze
În liniștea sfâșiată
De geamătul hoinarului vânt...
Lumina stelară venită din noaptea imensă
Mângâia veștejitul pământ...
Singur stăteam, cândva, în parcul pustiu,
Pe o bancă uitată de vreme,
Cufundat în acea noapte abisală,
Stăteam și mă gândeam
La lumi ce nu există
Și nu vor exista în veci...
Privind acei aștri pierduți în depărtări,
Purtam atunci în mine,
Tristețea planetelor ce pier,
A ființelor în agonie
Și a stelelor care se sting...
Singur stăteam, cândva, în parcul pustiu,
Pe o bancă uitată de vreme,
Gândind la lumi ce nu există
Și nu vor exista în veci...

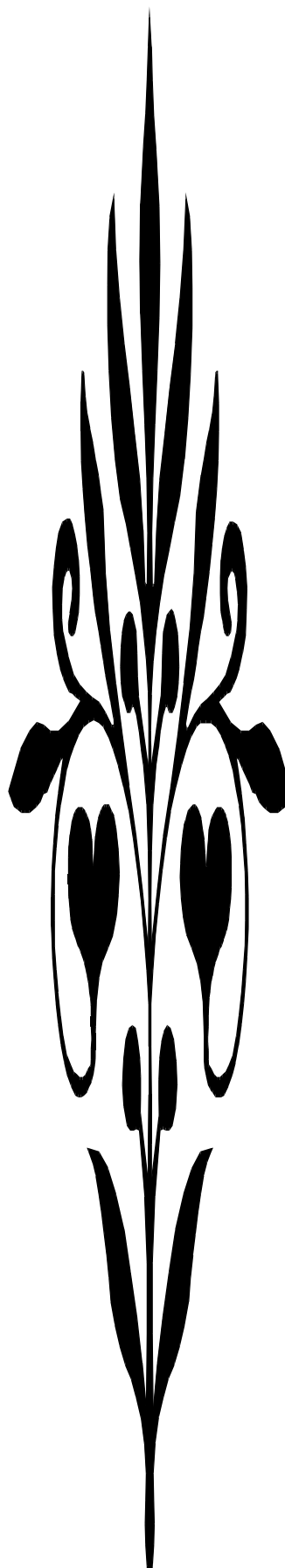
POATE CĂ NE VOM REÎNTÂLNI...

Ce înseamnă viața mea, a ta, a noastră,
În lumea asta atât de vastă ?
Este doar un vis, o nălucire,
Totul nu este decât o închipuire ?...
Voi ați plecat acolo unde totul este lumină,
Unde este pace și liniște deplină...
Noi am rămas aici, unde este întuneric,
Unde este frig, este zgomot, este nimic...
Dar, poate, cândva, cândva, vom fi iar împreună,
Acolo, departe, departe, unde totul este lumină...

STELELE, IMAGINI ȘI MISTERE ÎNCHISE

Depart de lume aș vrea să fiu,
Depart, depart, tot mai departe,
Aproape de stele aș vrea să fiu,
Aproape, aproape, tot mai aproape...
Și singur și liber trăind printre stele,
Visând și gândind, timpul suspendând,
Depart în Cosmos să mă cufund,
Depart, depart, tot mai departe...

ÎN TRE LANDAL ȘI BADARE

Îmi amintesc cu groază despre ceea ce mi s-a întâmplat
Într-una din călătorii,
Când cercetam sistemul planetar Implat,
La bordul cosmonavei Astori.

Pe una din planete, pe Landal,
Am întâlnit ciudate formațiuni,
Care apăreau și dispăreau, la fel ca pe planeta Widal,
Dar care se manifestau, prin fel de fel de acțiuni...

Eram cuprins de panică, teroare,
Văzând explozia de forme, de culori,
De mărimi, de ființe fără asemănare,
Care încercau să captureze cosmonava Astori...

Și într-un târziu, luptând cu disperare
M-am îndepărtat,
Îndreptându-mă spre planeta Badare
Și sperând să fi scăpat...

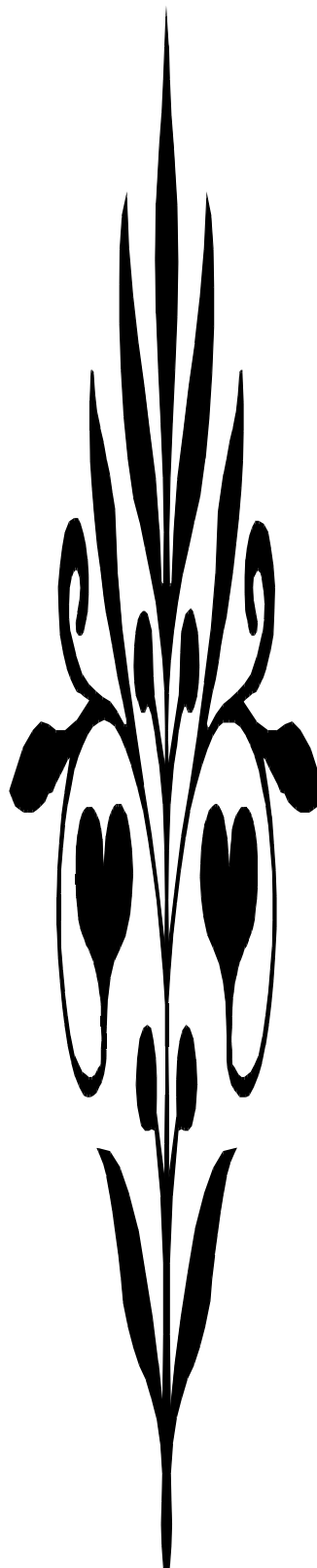
Pe Badare am observat o stranie nemișcare,
Roci și praf și cratere
Și o singură ființă imobilă, lipsită de putere,
Care parcă agoniza, dar care mi s-a părut plină de mistere...

Am vrut să ies din acest sistem planetar
Dar... nu am mai putut.
A fost în zadar
Orice am încercat, orice am făcut...

Între Landal și Badare
Am stat un timp nedefinit
Și am transmis cu disperare,
Semnale de ajutor, ajutor care nu a mai venit...

Părea că totul s-a sfârșit,
Eram prizonier la hotarul dintre două lumi misterioase,
Între Landal și Badare și urma să fiu nimicit,
De ființe necunoscute, stranii, nemiloase...

Cum oare am supraviețuit, cum oare am scăpat ?
Mă întreb și astăzi, dar încă nu am aflat...
Fără să știu cum și când, la un moment dat,
Am fost departe, departe de sistemul planetar Implat...

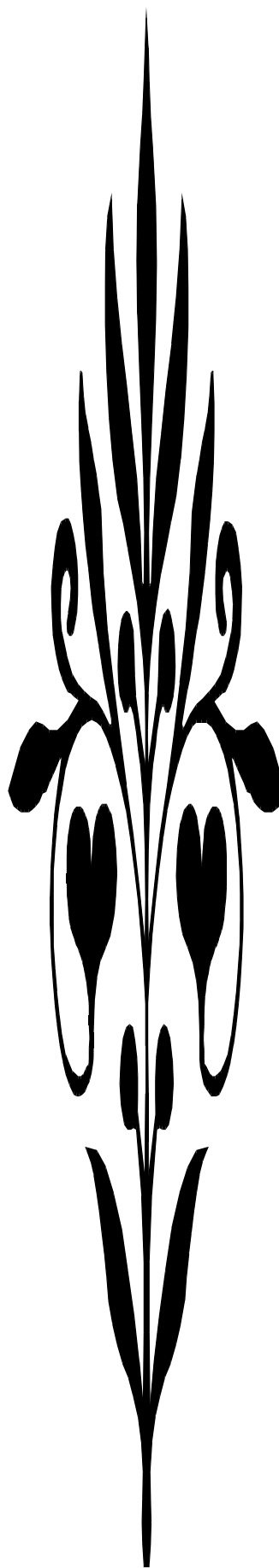
CAPĂTUL LUMII

Sunt în Omlu, capătul Lumii,
Locul unde se află atotputernica și neîndurătoarea Ființă...
De aici trimit acest mesaj disperat
Și nu știu, peste o clipă, ce va mai fi cu mine...
Omlu este capătul acestei Lumi,
Capătul în timp și spațiu,
După care... nimic...
O prăpastie fără sfârșit...
Aici, apăsător, pierdut, deșert e totul,
Aici viața nu mai e viață
Și moartea nu mai e moarte...
Totul e straniu, bizar, misterios, macabru...
Stelele au dispărut...
Într-o jumătate a acestui capăt de Lume
E întuneric, atât de dens, atât de nepătruns...
Și e atât de frig, încât și vântul stă pe loc înghețat...
În cealaltă jumătate, umbra a dispărut,
E lumină, numai și numai lumină
Și este pârjol și este deșert și este infern...
Și este înspăimântătoarea Ființă...
Am terminat mesajul...
Nu știu unde va ajunge și cine îl va înțelege !...

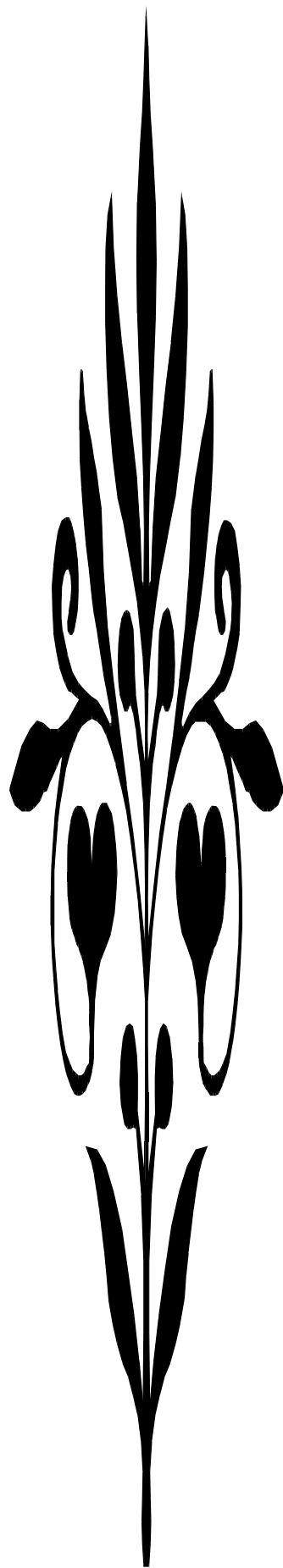
ORĂ MACABRĂ

E ora orelor, ora misterelor și totul dispare și visul se dilată...
În fața mea e un deșert
Și limbi de foc țâșnesc din el
Prin aerul greu, apăsător...
Iar mai departe se cascadează amețitor
O prăpastie fără sfârșit...
Se lasă seara, este întuneric
Și frigul cosmic cuprinde totul...
Liniștea profundă, abisală, e stăpână;
Și stelele se aprind și luminează
Imensul pustiu, imensa prăpastie...
Acum, când noaptea s-a lăsat
Ies la iveală reptile gigantice,
Păianjeni uriași și șerpi și scorpioni...
Un șir fără sfârșit de cranii hidoase, infernale
Cad cu vaiete și țipete lugubre în prăpastie
Ce se cascadează și cheamă...
Pe nesimțite se strâng în jurul meu, mă-ncercuiesc,
Păianjeni, scorpioni, hiene, șerpi,
Reptile monstruoase...
Dar ies și fug și ajung
Pe margine, aproape de prăpastie...
Simt că mă sufoc
Și atunci mă arunc în abis...
Și cad și cad și cad
Și... nu mai știu nimic !...

ETERNITATE IMPOSIBILĂ

De două mii de ani lucrau fără încetare
Să construiască fantasticul templu al Zeului Soare.
Mii și milioane de oameni au muncit la el,
O viață întreagă, zi de zi, la fel.
Totul a început demult, demult,
Când un faraon, uitat, pierdut în al vremii tumult,
Plimbându-se singur în înstelata noapte,
Căzu pe gânduri, fără de orizont, răvășite...
Nimic nu îl atrăgea, trăia și era mort,
Nimic, nici pace, nici război, nici palat, nici cort,
Trăia de pe o zi pe alta, lipsit de speranțe și de visuri...
Un gând îl chinuia și nu îi da pace, viața și-o voia de-a pururi !
Veșnic se voia să fie, la fel de tânăr și voinic,
Dar timpul îi măcina puterea, acum nu mai era atât de falnic...
Abisul viitorului îl absorbea, îl nimicea,
Iar el stătea, stătea și timpul tot mereu trecea...
Deodată, privind pierdutele stele ce veșnice par,
Un gând îi încolți în minte, un gând amar...
Ceva ca un vâl îi căzu și alte gânduri îi urmară,
Înțelese în sfârșit că el, el însuși, va trebui să piară,
Că veșnicia nu există nici pentru un faraon măcar,
Dacă ar fi fost o stea, ar fi putut să spere, dar așa e în zadar !
Și totuși, nu a însemnat nimic el,
Viața lui să fie fără nici un țel ?
Asta nu, căci trebuie să facă ceva ce nimeni până atunci nu mai făcuse,
Să facă un templu, un templu gigantic ce nu se mai văzuse,
Care să înfrunte timpul, să înfrunte viitorul,
Iar el spre eternitate să-și înalțe zborul !
A dat ordine, a făcut proiecte, planuri,
A adunat oameni, materiale, fonduri,
Și, într-un târziu, lucrul a început...
Oamenii munceau, iar faraonul îi privea tăcut...
Și totuși, templul se înălța încet, încet, încet,
Deși nimeni nu stătea, nici sclav, nici stăpân, nici preot ori ascet...
Toți munceau, munceau cu ardoare
Pentru a înălța fantasticul templu al Zeului Soare...
Iar faraonul îmbătrânea, pe zi ce trecea,
Cu ochii împăienjeniți, slăbiți, vedea
Cât de încet templul se înălța...
Era neputincios, degeaba îi îmboldea, degeaba îi învăța,
Degeaba îi bătea, degeaba îi forța...
Și într-un târziu, se stinse în el viața.
A fost înmormântat într-o mică piramidă, undeva, departe,
Uitat de toți, uitat de toate...
Dar lucrul la templu a continuat,
Ani și ani de-a rândul, mereu, mereu neîncetat...
Și după două mii de ani și mai bine,
Se părea că templul va fi gata, în fine...
Încă un secol, două și iată, totul se va termina...
O minune la care toți se vor închina !...
Marele Templu dedicat Zeului Soare
Care în veci nu va avea asemănare !

În noaptea aceea când totul s-a sfârșit,
Mulțimi de oameni, uimiți l-au privit...
Dar iată că, deodată, o a doua Lună, pe cer apăru
Și nu peste mult timp, totul dispăru...
Căci doi giganți s-au înfruntat și s-au ciocnit,
Marele Templu și Marele Meteorit !...
În urmă a fost moarte, bolovani și praf ce se înălța în zare,
Sub forma unui imens și ciudat semn de întrebare...

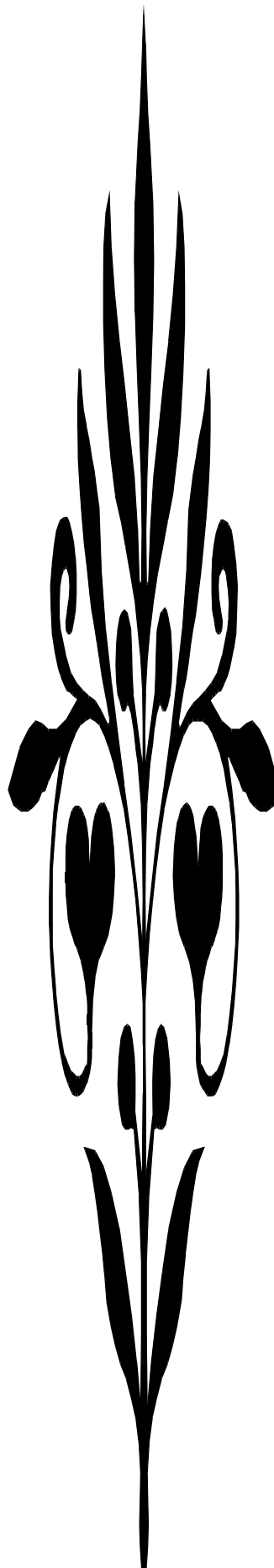
POVEȘTI CU AȘTRI, POVEȘTI CU FIINȚE...

Ce este Universul ?
Mi-am pus adesea întrebarea
Dar niciodată nu am răspuns,
Căci gândurile îmi zburau aiurea...
Povești cu aștri, povești cu ființe
Îmi apăreau în minte,
Iar Universul rămânea
Departat într-un colț, uitat...
Au trecut ani și ani și ani
Dar eu nu am încetat să întreb,
Ce este Universul ?...
Și după mulți ani, sunt întristat...
Universul... e ceva, ceva...
Și în minte îmi apar din nou
Povești cu aștri, povești cu ființe...
Dar asta nu e totul,
Căci încă mă întreb,
De ce există lumea, de ce e trecătoare ?...
Zadarnic mă zbat și mă frământ,
Căci mereu în minte îmi apar,
Povești cu aștri, povești cu ființe...

AȘA ESTE ÎNTREAGA LUME...

Ei bine, am văzut marea
Pe vreme de furtună,
Când valuri se ridică, enorme, fioroase,
Ce stau pentru o clipă
Și cad apoi neputincioase !
Am simțit frigul,
Am simțit apăsarea, neliniștea,
Angoasa, frica îngrozitoare,
Privind acest spectacol !
Dar așa este întreaga lume,
O mare pe vreme de furtună,
O mare ce se zbate,
Iar eu nu sunt decât un biet strop,
Cuprins în această mare,
Un strop care se pierde
În marea învolburată...

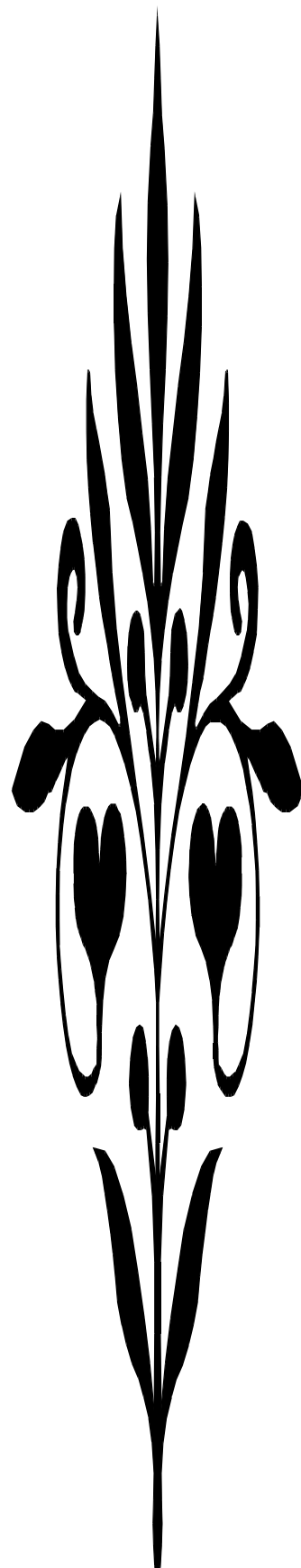
S-A ÎNTÂMPLAT ODATĂ, POATE SE ÎNTÂMPLĂ SAU SE VA ÎNTÂMPLA...

În Universul tainic
Ce adesea îl contemplăm,
S-a întâmplat odată,
Poate se întâmplă sau se va întâmpla,
Ca două ființe atât de diferite,
Una, de pe Terra,
Cealaltă din Centauri,
Să se îndrăgească mult...
S-a întâmplat odată,
Poate se întâmplă
S-au se va întâmpla,
Ca ființele acestea
Atât de diferite,
Să piară amândouă,
Depart, undeva, în spațiul nesfârșit...
Vai, câte speranțe, oare,
Nu pier, nu se destramă,
În marea depărtare
Și în timpul trecător ?...
În Universul tainic
Ce adesea îl contemplăm,
S-a întâmplat odată,
Poate se întâmplă sau se va întâmpla,
Ca două ființe atât de diferite
Să se îndrăgească mult
Și apoi, să piară amândouă
Depart, undeva, în spațiul nesfârșit...

TRECEAU ODATĂ NIȘTE OAMENI...

Treceau odată niște oameni
Și tineri și bătrâni,
Treceau așa de-o veșnicie,
Mereu pe același drum...
Când noaptea se lăsa tăcută
Peste acel loc uitat de timp,
Acei oameni s-au oprit, din mersul lor neîncetat...
S-au așezat lângă un râu și au adormit, uitând de toți, uitând de toate...
Sus, stelele tainic clipeau
Și povesteau ceea ce a fost și ce va fi,
Iar undeva, se stinse o stea,
Vai, pentru totdeauna...
Deodată, în mijlocul acelor oameni,
Apăru ceva, ca o nălucă...
Și alergă înnebunită spre râul zbuciumat...
Un țipăt scurt și un clipocit de ape
Și acea nălucă dispăru...
A doua zi de dimineață,
Acei oameni au plecat la drum,
Lăsând în urmă locul gol,
Tăcut și singuratic...

VISUL UNEI NOPTI DE PRIMĂVARĂ...

Mă zbăteam într-o mocirlă
Cu smoală și raci,
Unde mi se părea că aud cântând o mierlă
Și unde alergau parcă și niște arici...

Și parcă mai erau niște lilieci,
Probabil că mai erau și niște șerpi
Și niște șobolani mari dar pașnici
Și, ciudat, mai erau și câțiva arbuști anemici, sterpi...

Parcă erau și tunete
Și fulgere și farfurii zburătoare,
Se mai auzeau și zbierete
Și parcă mai huriau și niște elicoptere...

Mai și ploua fără încetare,
Ploua torențial,
Iar eu mă zbăteam din ce în ce mai tare,
În timp ce gigantice reptile urlau demențial...

Apoi, deodată s-a potolit totul,
Nu am mai știut, un timp, nimic,
Apoi m-am trezit îmbrăcat cu halatul,
Mahmur, fără vlagă, astenic...

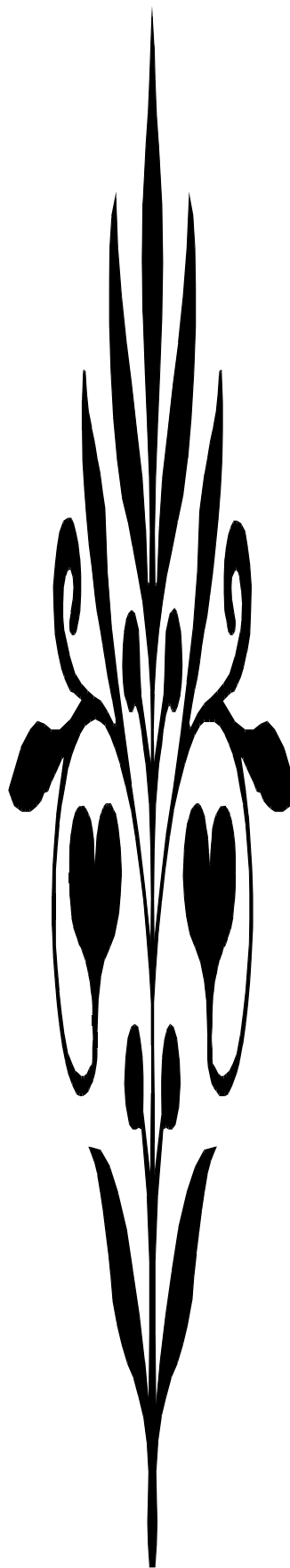

ETERNA REÎNTOARCERE...

Ființe ce s-au ivit din neguri abisale
S-au stabilit lângă o stea, lângă un Soare
Și acele ființe visau și se jucau
Cu alte ființe de pe o planetă: Terra... o numeau...

Iar oamenii credeau că se-nchină unui Zeu,
Atotputernic, care făcea cu ei tot ce voia,
Până într-o zi, când plictisiți de – atâta joc și vise,
S-au trezit și au plecat de pe planetă...

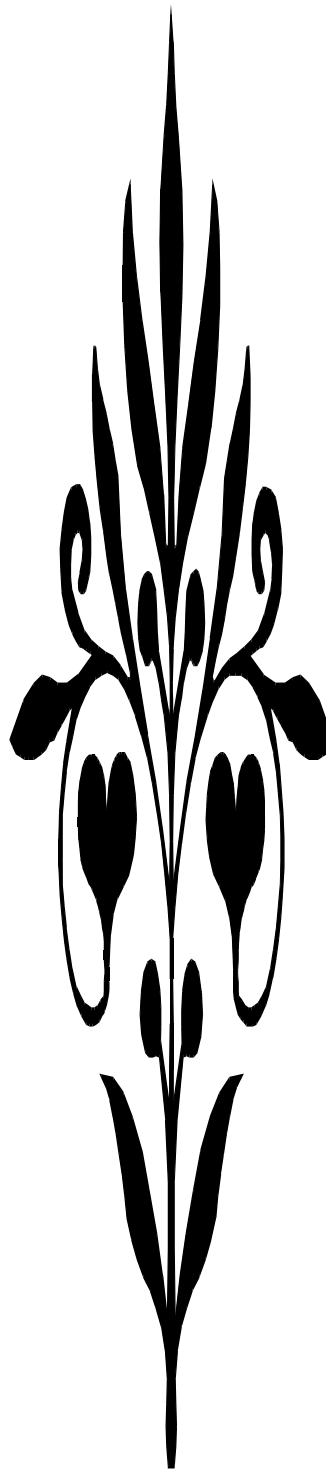
S-au așezat lângă o stea strălucitoare,
Ce radia în spațiu energie,
Și – au început să viseze, să se joace,
Cu alte ființe, de pe acel fierbinte astru...

LUNGA NOAPTE A SINGURĂȚĂȚII...

Am părăsit demult Pământul
Îndreptându-mă spre steaua Hiperal,
Zburând repede ca gândul
La bordul cosmonavei Tropoastral...
Speram ca, acolo ajungând,
O altă lume să găsesc,
Iar apoi, un timp, să zbor plin de avânt,
Altor lumi să le vestesc
Idealuri de cunoaștere și pace...
Dar iată că după mult timp de zbor,
Necunoscute forțe, au început să atace
Puternicul motor
Al cosmonavei Tropoastral...
Iar după un timp, au învins...
Și am rămas apoi suspendat în spațiul sideral
De nemărginire fiind cuprins...
Și am încercat neliniștit,
Cuprins de disperare, motorul să îl repar
Și să mă pierd în negrul infinit...
Dar totul, totul, a fost în zadar !
Nu mai puteam să fac nici o mișcare,
Fiind la hotarul morții și al vieții !
Eram pierdut, fără scăpare...
Oh, începuse, lunga noapte a singurătății !
Eram singur, pierdut printre stele,
Doar eu, cu amintirile și gândurile mele...
Și după mult timp de agonie,
Chinuit de spaimă, de neliniști,
Se întâmplă ceva, o formidabilă explozie,
Care mă azvârli departe, dar unde anume, nu pot ști...
Dar iată, ce tot spun ?
Iată Hiperal, frumoasa stea !
Oh, gândurile răvășite să îmi adun,
Și lumii de acolo, să le comunic vestea...

*Oh, tu, singuratic călător,
Ce nemărginite spații colinzi zburând,
Să fii puternic, liber și încrezător,
Iar speranța să nu ți-o pierzi, nicicând...*

NOAPTE...

Când oare va înceta această noapte
Apăsătoare și plină de mister ?
De atâta timp durează, că am uitat de mine...
Va veni oare clipa când voi vedea lumina
Pe care am visat-o ?
Dar ce pot face acum, în noaptea abisală
În care mă cufund ?
Nu pot decât să sper și să visez lumina,
Cândva, cândva o voi vedea...

VEȘNICA LUPTĂ...

Este o zi ploioasă de toamnă, închisă, plumbuită, răcoroasă;
Și clopotul bate, vestind încă o moarte...
Este tristețe și vânt,
Nimicnicie și deșertăciune, suferință și tăcere...
Oh, ce este viața, moartea,
Lumea, existența ?
Stau și mă întreb și mă cutremur
Și în minte îmi vin frânturi de gânduri,
De cuvinte, citite ori auzite,
Demult, cândva...
Pe de o parte este absurdul lumii,
Pe de altă parte este misterul ei,
La mijloc fiind, veșnica luptă...

MITUL REÎNVIERII

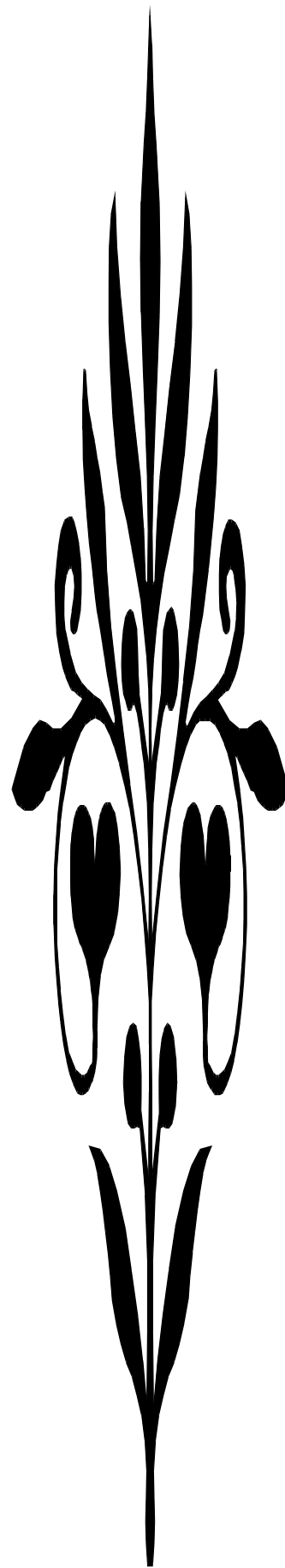
Era o zi de august preafrumoasă,
Atât de liniștită și de plină de speranță !
Era atâta calm, atâta dor... era o zi armonioasă !...
Natura își arăta splendoarea și totul era plin de viață...

Dar iată că, pe înserat,
Cei care au trăit de când e lumea, toți,
Oameni, animale, plante, care au existat,
Viață au căpătat, au înviat din morți !

De atunci, au trecut ani și ani și ani
Și nimeni, nimeni nu a mai murit !
Și erau fericiți, frumoși, adevărați și buni,
Mereu, mereu, mereu, la infinit...

Dar tot de atunci, ca un făcut,
Nici un om, ca înainte,
Nu s-a mai născut,
Nici alte animale și nici alte plante...

Nu mai erau nașteri, dar nici morți,
Pe această enigmatică planetă,
Căci toți s-au regăsit cu toți,
Într-o iubire nesfârșită...

CÂNDVA...

Aș vrea să uit de mine,
De faptul că trăiesc,
Să scap de vremea care vine,
De zilele ce se ivesc...

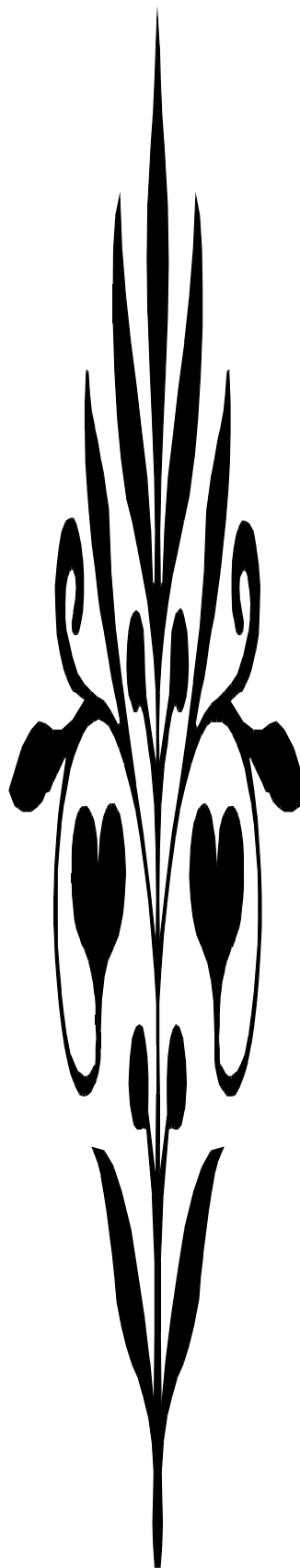
Sunt singur în pustiu
În liniștea-nserării
Când Soarele este încă viu
Și întră încet în apele mării...

Mereu aceleași zile,
Mereu aceleași gânduri,
Speranțe inutile
Și inutile visuri...

Veni-va poate ziua, o zi îndepărtată,
Când altul eu voi fi,
O zi mult așteptată,
Când voi fi din nou, printre cei vii...

DESTIN...

Și eu credeam în nemurire
Precum atâția alții,
Și am sperat și am crezut
Că moartea este doar o vorbă...
Deși au murit oameni
Cât timp eu am trăit,
Am refuzat cu indignare
Să cred în nemiloasa moarte,
Iar gândul de a trăi etern
Mă fascinează și îmi dă aripi,
Dar gândul morții mă înspăimântă...
Și tot așa, până într-o zi,
Când glasul morții mă vestește
Că vremea a sosit să plec,
Să plec departe, undeva,
Să nu mă mai întorc...
Atunci, cu ochii goi, cu gânduri răvășite,
Oftez răpus de neputință,
Șoptind, cuprins de agonie:
Ceva din mine, din noi toți,
Rămâne veșnic undeva
Și va sosi odată clipa,
Când moartea ne va părăsi...

DESPRE MINE

Mă simt bătrân și obosit,
Secătuit de vise,
Nu mai doresc nimic, sunt istovit,
Ideile sunt pentru mine închise...

Și stelele ce înainte mă chemau,
Acum nu mai îmi spun nimic,
Misterul lor mă învăluia atunci când apăreau,
Acum mă simt atât de mic...

Ce oare s-a întâmplat
În tot acest răstimp ?
Mereu mă întreb, dar nu am aflat
Și toate se vor rezolva în timp...

Și așa, mereu, mereu mă duc,
Mă pierd în timp și în noaptea înstelată,
Privirea-mi rătăcită departe, departe îmi arunc,
Sperând ca într-o zi să fiu ce am fost odată...

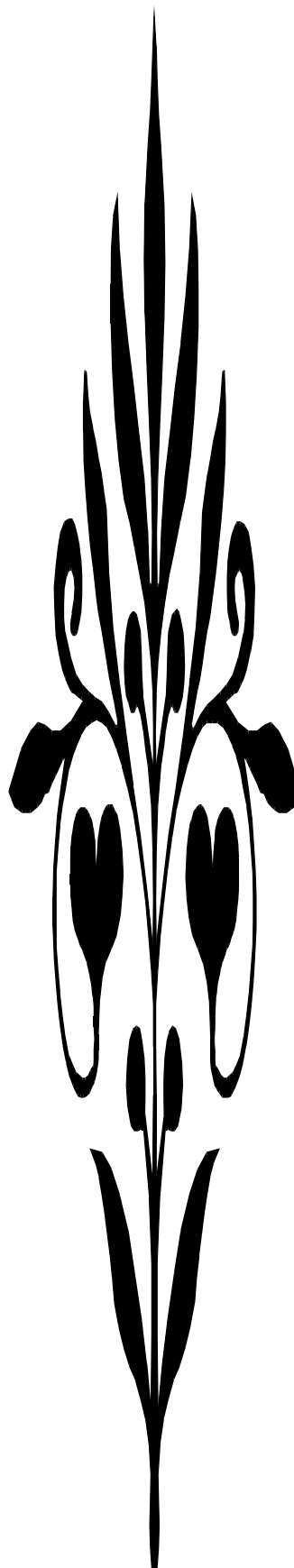
REGINA-NOPTII ȘI PETUNII

M-am regăsit,
M-am întâlnit cu mine,
Deși de toți sunt părăsit,
E totuși, totuși bine...

Plecat-am din lume
Spre albastre ceruri,
Sufletu-mi apune,
Cu nesfârșite doruri...

Nimic am fost, nimic voi fi,
În sfârșit, m-am regăsit,
Și în adâncurile firii,
Mă pierd acum, într-un drum fără sfârșit...

*Aș vrea ca pe mormântul meu
Să crească regina-noptii și petunii,
Să mă însoțească tot mereu
Și să înflorească noaptea, la lumina Lunii...*

LUMEA VISELOR...

Universul îl umplem, căci
Libertatea-i fără limite, în veci !
Timpul nu are nici o importanță,
Infinită este a noastră existență...
Misterul ce ne înconjoară va aduce poate,
Uitând de toți, uitând de toate,
Liniște, iubire, pace și-alinare...

Din imemoriale timpuri existăm și colindăm,
Speranțe vieții să dăm,
Semeni să întâlnim,
Aceleași gânduri să găsim,
Vremea să oprim,
Infinitul să ne absoarbă, să ne piardă,
Pentru că nemărginirea ne atrage, nu ne înspăimântă...

*Viața, ea însăși este un vis,
Infern, purgatoriu sau paradis,
Să te cufunzi în vis, ca într-un abis !...*

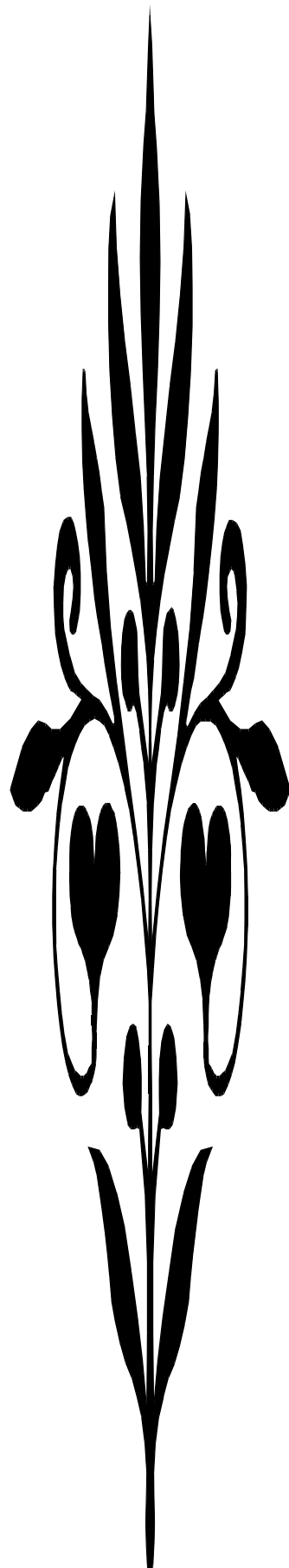
VOIA SĂ AJUNGĂ LA STELE...

Văzut-am odată un pom minunat,
Ce voia să ajungă la stele,
Era plătând, era întristat,
Căci voia să ajungă la ele...

Stătea lângă o casă, lângă o fereastră,
Stătea și gândea și visă,
Că se va pierde în lumea asta vastă,
În lumea asta misterioasă...

Dar iată, speranța i se împlini într-o noapte,
Pe când stătea și visa printre flori,
Stelele au coborât la el minunate,
Și i-au spus povestea lor...

Povestea lor nu are sfârșit,
Nici pomul cel visător,
Ce stă acum, trăind fericit,
Alături de stele și flori...

PLOUĂ...

Afară plouă, ropoteste,
Nori mari și negri s-au strâns pe cer,
Un tunet se aude, mă asurzeste,
E o atmosferă de mister...
Și străzile sunt pustii și reci,
Ceva în aer tot pluteste...
E cenusiu pe oriunde treci,
Afară plouă, ropoteste...
Din când în când se luminează,
Un fulger, cerul îl sfâșie,
Iar oamenii în case, visează,
Și vântul se tânguie în voie...
Sunt umbre într-un nesfârșit vis ,
Și nimeni afară, nu mai privește...
Cădem cu toții într-un abis,
Iar afară, plouă, ropoteste...

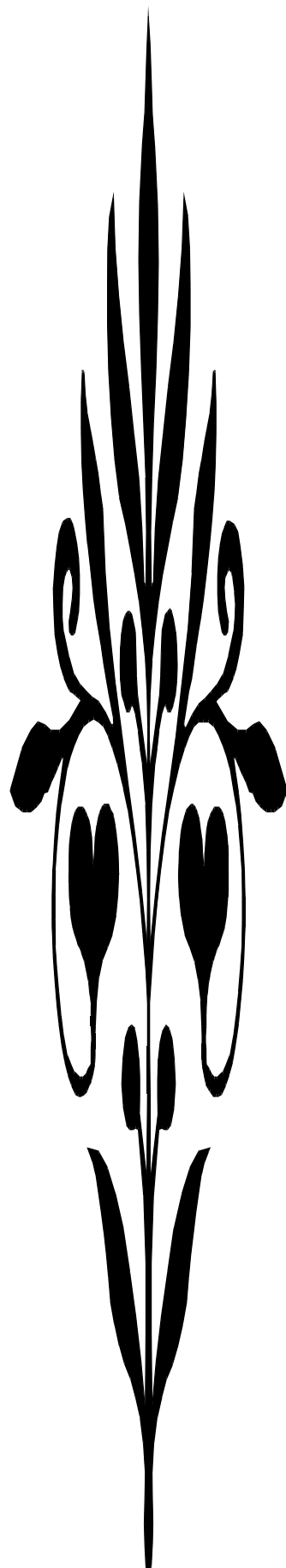
CE A FOST ?...

Printr-o pădure treceam,
Speram și gândeam și visam,
Pierdut printre arbori,
Pierdut printre flori...
Să mă ridic spre stele aș fi vrut,
Să scap de al vieții tumult...
Deodată, Zeița Bendis a apărut,
Din cerul albastru a coborât,
Spre mine privirea și-a îndreptat,
Și spre lumi exotice am zburat...
Apoi, m-am trezit și mi-am zis,
Să fi fost oare, numai un vis ?...

CĂTRE SINE...

În lumea aceasta trecătoare,
Evenimentele pot fi oricare,
Să iau aminte, prin urmare,
Că întotdeauna există o salvare,
Să fiu calm și demn, în orice împrejurare...
Iar minunilor, să le dau crezare,
Niciodată să nu mă întreb, de ce oare,
Minunea a apărut sau va apare,
Să fiu mereu cu sufletul deschis, în așteptare,
Iar minunea va veni... va fi o binecuvântare !...

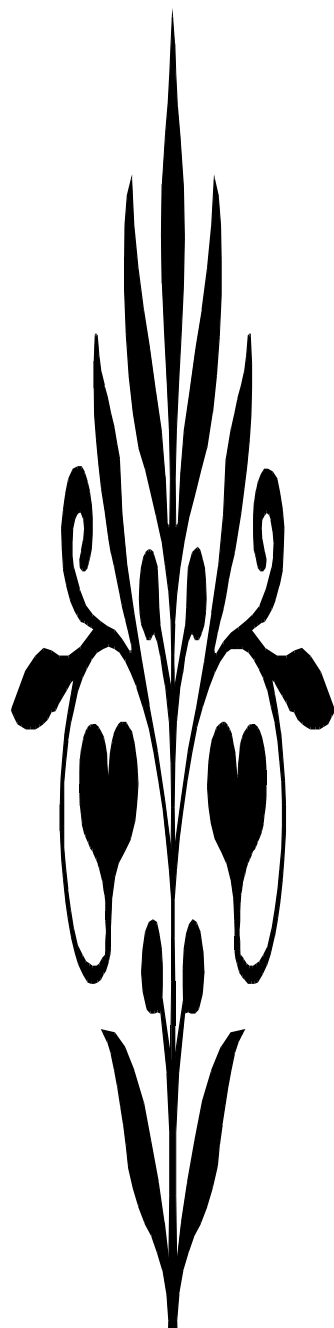

AM FOST ODATA...

Cândva și eu am fost un trecător,
Pășind pe drumurile vieții,
Și mi-am oprit, pașii grăbiți
Și m-am gândit o clipă,
La trecut și viitor, la neant și infinit...
Și mi-am adus aminte,
Când eram trist, fără speranță,
Că nimic nu e pierdut,
Căci voi fi ceea ce sunt:
Spirit ce se înalță liber
Înspre cerul înstelat !...

TU NU EȘTI CEL DIN URMĂ !...

Oh, neliniștit visător,
Tu nu ești singurul,
Tu nu ești cel din urmă !
După tine,
Mai sunt și alții care vor veni
Și vor fi gânduri și speranțe
În viitorul fără de sfârșit, de nepătruns...
Peste morminte,
Mereu se va înălța câte o stea,
La nesfârșit, la nesfârșit, la nesfârșit !...

ENGLISH TEXTS

SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING **(FANTASTIC PROSE, EXISTENTIALIST POEMS AND NOTES)**

„What has never happened, can happen tomorrow“

MAURICE MAETERLINCK

FOREWORD

Each of us has a UNIVERSE of his own, where he lives and moves and where he develops his activities. Yet, there are also many people living in more than one UNIVERSE, passing easily from one UNIVERSE to another. I am one of those many people myself. The most important issue at stake is to communicate something to the others also, thoughts, ideas or feelings ... Even though this is very difficult to accomplish, however, I attempted to display some of the UNIVERSES I have lived in...

On the other hand, IS MY CONVICTION: *SOMEBODY, OUT THERE, SOMEWHERE, IS WATCHING, BEYOND INFINITY...*

The content of the book is :

- *IMAGINARY UNIVERSES* – FANTASTIC PROSE (a human tells the story of some of the happenings occurred in the Virtual Universes he traveled...).
- *MAYBE LIFE IS LIKE A LABYRINTH* - some existential poems...

All the best,

Dr. Constantin BORCIA

IMAGINARY UNIVERSES

-Instead of introduction-

During my journey through the Cosmos, I met all kinds of strange civilizations, creatures, entities... I had arrived close to an astral system, and on one of the planets a civilization was living that purely seemed absurd to me! The purpose, the reason of being of that civilization consisted of what I've called "the chronoplastic contest"... That civilization had advanced to a stage where it was having the power to control and to model time... To model the processes from the past and future ! Here is in what was consisting their way of existence, named by me, as I've said, "the chronoplastic contest"... That civilization's members had not only the possibility, but the obligation to model the time and so, they created, starting with some basic elements, a possible evolution... In other words, it was a matter of chronoplastic or of creating Alternating Universes... A sort of jury analyzed each Alternating Universe accomplished by those strange creatures and gave the verdict... The winner had the permission to belong to the jury instead of another member and he was going to enter in competition subsequently, when the chronoplastic contest was repeated. And so on, this chronoplastic contest was endlessly repeated... Another strange event was connected to an "eccentric" creature that collected... spirits! This creature had settled close to a planet where humanoid shaped organisms were living. After their death, these individuals became a sort of lightning globes, namely "spirits"... "The spirits collector", as I've called him, selected the most beautiful globes and closed them in some crystals... His intention was, after he had completed his "spirits collection" to wander through the Cosmos and to use them in a sort of... trade. Finally, I also met some eternal plasmatic creatures that wanted to populate a planet... They wanted to create beings that could be able to survive on that planet. They had made a lot of trials and lastly they created a being that seemed to survive. But after a while, this being communicated to its creators that it was not able to survive and than it killed itself. In vain those creatures tried afterwards to build other eternal plasmatic organisms...

They couldn't! But the most impressive event happened a long time ago, when a man built a capsule of time. He collected information concerning his planet, the Earth, and the human civilization and culture, and stored them in that capsule of time. Then he buried it very deeply... While I was visiting the Earth, when it had become alone, my sensors detected the capsule and thus I found out about the ancient human civilization that had once existed on Earth. I was deeply impressed and I presented this capsule and its content to the civilization of the "formatives" who decided to arrange a huge cosmic complex and, by its clear-sightedness and simultaneous materialization (they regressed in time and then, as they collected more information, they modeled on the planet the former realities of the Earth), they resuscitated the old civilization. It was my mission to watch the evolution of the revived human civilization and I was watching incessantly... Until I remembered the chronoplastic contest and I began to model the people world; I remembered then about the "spirits collector" and I tried to collect peoples' spirits; then I tried to create beings, but I didn't make it... Finally, with the consent of the formative civilization, that had taken the responsibility to watch upon the human civilization, the revived civilization, extremely vigorous, I rambled through the Virtual Universes of Earth, namely through the alternative or imagined universes that were coexisting with the Earth planet... It would be too difficult to explain... It could be rather intuited... Now I am standing in front of you in order to tell you some of the real stories happened in the Virtual Universes I traveled through...

MAYBE LIFE IS LIKE A LABYRINTH...

- EXISTENTIAL POEMS -

*"You should take a seat apart,
Finding yourself again,
When with noises of the vane,
Time is passing, time is coming."
MIHAI EMINESCU*

I have gathered here some of my most sincere and true pieces of life experience.

I must specify that I experienced an intense sense of the existence and I wished to convey it to the readers... Here, through these words, I intended to let out all that is truest and nicest in my soul, I wished that these words help those in need of a moment of a self-denial... I attempted to build a melange of dream, existentialist living and poetry, which I thought to constitute a characteristic of life.

*Maybe life is a labyrinth,
A labyrinth where you advance, return, rise,
Rest, dream, advance again,
Until you reach by an end, where you stop... forever !
Still, maybe it is not that way,
Maybe the labyrinth exit is nowhere,
Maybe the labyrinth is endless,
Maybe you walk through the labyrinth towards the infinite... who knows ?"*

Constantin BORCIA : 1956, octombrie, 23;
Facultatea de Fizică - Universitatea București) – 1986; doctor Chimie – Universitatea
“Politehnica”, 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecție):

BORCIA, C., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I.I., TEODOR, R.S., : – “Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments”, 21st Conference of the Danube countries, “On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C., BATUCA., D, GH., : – “Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach” - 21st Conference of the Danube countries, “On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - “Viața mea este ca un labirint (Jurnal oniric)” Și “Destinul vieții în Univers” (Anexa: Moartea și supraviețuirea), regie proprie, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, București, România, **2003**.

BORCIA, C., GEORGESCU I. IULIA_ - “The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea”,
The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.

BORCIA, C., : “Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic” – IPSI, Venice, **2004**.

BORCIA, C : - “Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcție de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea” – teza doctorat, Universitatea “Politehnica” Bucuresti, București, octombrie, **2004**.

BORCIA, C : “Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie”, București, **2005**.

BORCIA, C : “Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză”, București, **2005**.

Constantin BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, C., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I.I., TEODOR, R.S., : – “Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments”, 21st Conference of the Danube countries, “On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C., BATUCA., D, GH., : – “Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach” - 21st Conference of the Danube countries, “On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - “My life is like a labyrinth (day-dream diary)” AND “The destiny of life in the Universe” (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003**.

BORCIA, C: GEORGESCU I. IULIA_ - “The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea”,
The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.

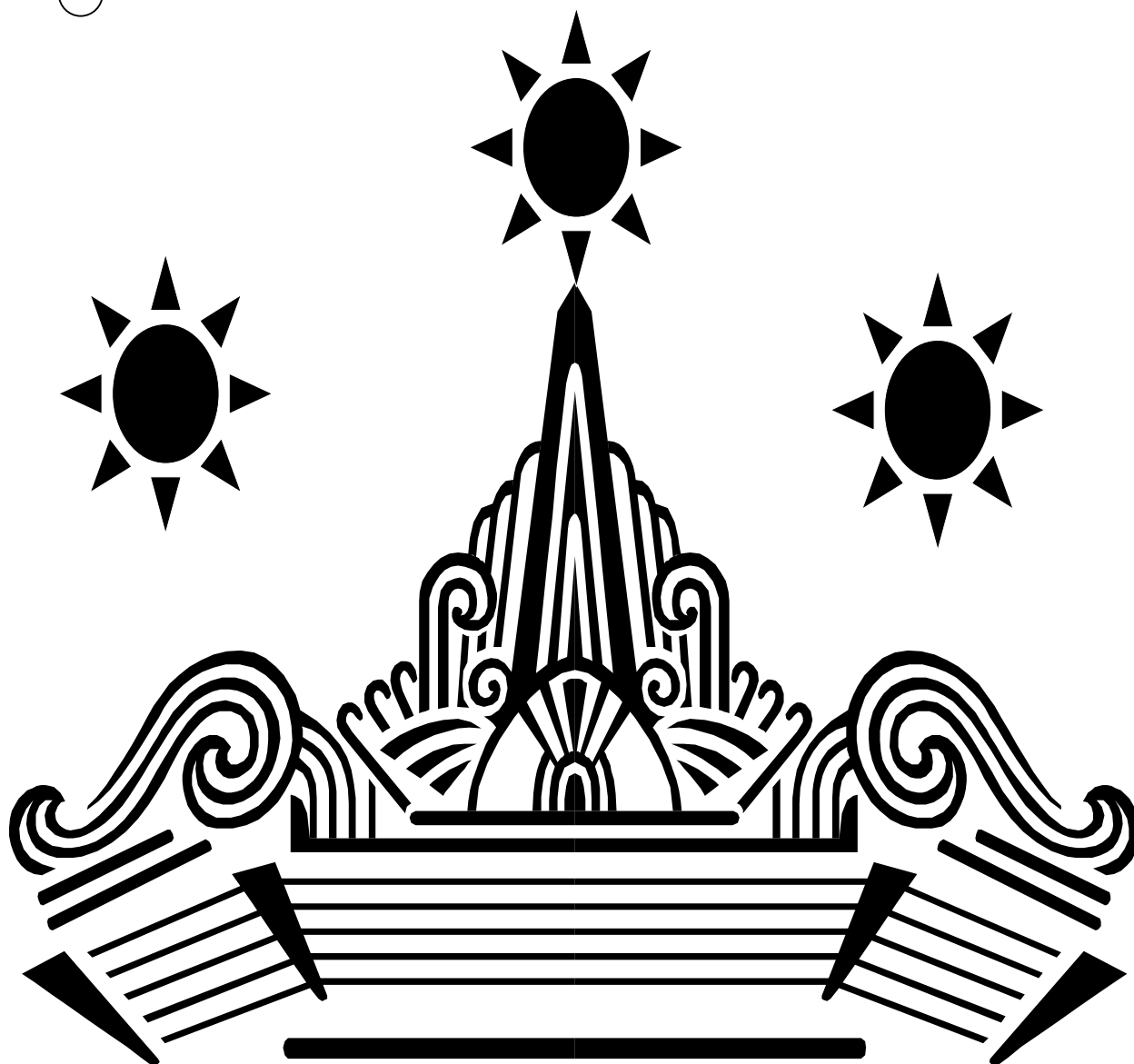
BORCIA, C., : - “Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes”, IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, **2004**.

BORCIA, C : - “Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube” – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : “The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy”, Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : “Death and survival – between certainty and hypothesis”, Bucharest, **2005**.

Au apărut:
“Viața mea este ca un labirint (jurnal oniric)”
“Destinul vieții în Univers
(eseu științifico-fantastic)”
București, Romania, 2003, Regie proprie
ISBN 973 – 0 – 03143 – 3

ISBN (10) 973 – 718 – 521 – 8
ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1